

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Ed_McBain-Posledni_tanec.pdb

PDB Name: Ed McBain-Poslední tanec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poslední tanec
Ed McBain

(87.revír)

1

"Měl potíže se srdcem," řekla Carellovi.

Snad právě to vysvětlovalo nepatrné krvavé tečky na očích mrtvého. V případě akutní zástavy srdce je takové krvácení časté. Do šeda zmodralé nohy trčící zpod okraje přikrývky byly ovšem jiná věc.

"Říkal mi, že se v posledních dnech necítil dobře," pokračovala. "Přemlouvala jsem ho, ať jde k lékaři. Ano, půjdu, půjdu, nestarej se, odpovídal, vždyť to znáte, ne? Proto jsem se tu dneska ráno zastavila, abych viděla, jak mu je. A takhle jsem ho našla. V posteli. Mrtvého."

"A zavolala jste na policii," řekl Meyer a přikyvoval.

Měl na sobě modré džíny, tričko a riboky, protože se ráno chystal, že půjde za jedním případem s narkotiky. Místo toho přijal s Carellou tuhle hlášku, a tak se octl tady. Aby vyzvídál na ženské, o níž byl přesvědčen, že lže. Meyer byl statný a plešatý chlapík a svou otázku položil s upřímným výrazem modrých očí, jako kdyby se za ní neskrýval ruční granát. Ano," přisvědčila. "Zavolala jsem na policii. To bylo první, co jsem udělala."

Poznala jste hned, že je mrtvý?"

"No... ano. Bylo to vidět. Že je mrtvý."

Nezkoušela jste mu tep nebo něco podobného?" zeptal se Carella. Po dlouhé době mu to už zase slušelo a byl v lepší kondici - od svých čtyřicetin záměrně zhubl o tři kila. Dnes ráno byl neformálně oblečený do tmavomodrých kalhot, šedivého manšestrového saka a kostkované košile s tmavomodrou kravatou z hrubé látky. Nečekanou hlášku dostal krátce po desáté. Původně měl naplánovaný rozhovor s obětí jednoho vloupání. Místo toho byl tady a mluvil se ženou, o které byl přesvědčený, že lže.

"Ne," řekla. "Totiž ano. Ne, puls ne. Sklonila jsem se nad ním. Jestli ještě dýchá. Ale bylo jasné, že je mrtvý. Chci říct... no, podívejte se na něj!" Mrtvý muž ležel naznak, byl přikrytý, oči a ústa měl otevřené, jazyk vyplazený. Carella se na něj rychle podíval ještě jednou a přes oči mu přelétl lítostivý a bolestný výraz. V takových chvílích se cítil obzvláště zranitelný a napadalo ho, že se snad ani nehodí pro zaměstnání, které ho tak často přivádí do styku se smrtí.

"Tak jste zavolala na policii," opakoval Meyer. "Ano, a tomu člověku, co vzal telefon, jsem řekla..."

"Volala jste na číslo 911? Nebo rovnou k nám na stanici?"

"Na 911. Já číslo vašeho revíru neznám. Nebydlím tady."

"Řekla jste operátorce, že jste vešla k otci do bytu a našla ho mrtvého. Je to pravda?"

"Ano."

"V kolik hodin jste volala, slečno?"

"Chvilíčku po desáté. Mimochodem, jsem vdaná," řekla téměř omluvně. Carella se podíval na hodinky. Dvacet minut po jedenácté. Kde vězí doktor? Dokud neprohlásí oběť za mrtvou, nesmí se na nic sáhnout. Carella chtěl vidět zbytek těla. Chtěl vidět, jestli se celé nohy neliší od chodidel.

"Paní Keatingová," řekla. "Tedy Cynthia Keatingová."

"A váš otec se jmenoval?" zeptal se Meyer.

"Andrew. Andrew Hale."

Bude lepší, když to teď přenechám Meyerovi, řekl si Carella. Všiml si stejných věcí jako já, zrovna tak viděl znaky prozrazující oběšení, ale člověk se nemůže oběsit a ležet přitom na zádech bez oprátky kolem krku. "Můžete nám říct, jak byl starý?"

"Osmašedesát let."

"Říkáte, že měl srdeční potíže?"

"Dva srdeční záchvaty minulý rok."

"Vážné?"

"Moc vážné."

"Bypasy?"

"Ne, ale dvě angioplastiky. Jeho stav byl moc vážný. Pokaždé div neumřel."

"Měl potíže i potom?"

"Ne, to ne."

"Říkala jste přece, že měl potíže se srdcem."

"Dva vážné záchvaty v osmi letech, to jsou podle mě potíže se srdcem. Ale omezenou činnost nebo tak něco neměl." Dobré jitro, pánové," řekl hlas ode dveří do ložnice. Na chvíličku detektivové nerozeznávali, jestli před nimi stojí Carl Blaney nebo Paul Blaney. Že Carl a Paul Blaneyovi jsou dvojčata, vědělo jen málo lidí. Většina městských detektivů mluvila s každým zvlášť buď telefonem, nebo osobně v márnici, ale vždycky se domnívali, že podobnost jejich jmen a to, že oba pracují pro úřad policejního lékaře, je pouhá náhoda. A jak ví každý pořádný policista, v policejní práci je právě náhoda tím nejdůležitějším činitelem.

Oba Blaneyové měřili metr pětasedmdesát, Paul vážil sedmasedmdesát kilo, kdežto jeho bratr Carl jen čtyřasedmdesát. Carl měl dosud všechny vlasy, Paul byl na temeni trochu plešatý. Jak Paul, tak Carl měli fialové oči, ačkoli ani jeden nebyl příbuzný s Elizabeth Taylorovou.

"Carl," řekl muž ve dveřích a rázem tak předešel jakémukoli omylu. Měl na sobě lehký svrchník a kolem krku nedbale uvázanou šálu. Sundal šálu i plášť a hodil oboje na dřevěnou židli u dveří do ložnice.

"Vy jste kdo?" zeptal se Cynthie. "Jeho dcera," odpověděla.

"Je mi líto, že vás potkal takový zármutek," řekl a znělo to, jako by to myslel doopravdy. "Rád bych vašeho otce prohlédl," řekl. "Byla byste tak laskavá a šla na chvíli vedle?"

"Samozřejmě," přisvědčila a šla ke dveřím. Zastavila se tam. "Mám zavolat manželovi?" zeptala se.

"Asi by to bylo dobré," řekl Carella.

"Pracuje tady blízko," řekla do vzduchu a odešla do kuchyně. Slyšeli, jak volí číslo.

"Na co to vypadá?" zeptal se Blaney. "Na oběšení," řekl Carella.

Blaney už byl u postele a skláněl se nad mrtvým, jako by ho chtěl políbit na rty. Ihned si všiml očí. "Myslíš tohle?" zeptal se. "Ty hemoragie?"

"Ano."

"To není neklamný důkaz smrti uskrčením," řekl Blaney rozhodně. "To bys měl vědět, ty detektive. Takhle ho našli? Takhle na zádech?" Podle dcery ano."

"Udušit se nešťastnou náhodou nemohl, co?"

"Sotva."

"Máte nějaký důvod jí nevěřit?"

"Jen ty krvavý tečky. A ty promodralý nohy."

"Ale? My máme taky modré nohy?" řekl Blaney a podíval se na druhý konec postele. "My podezíráme smrt oběšením? Je to tak?"

"Dcera říká, že prodělal srdeční onemocnění. Třeba mu selhalo srdce."

"Pravda. Kdo ví?" zeptal se Blaney chodidel mrtvého. "Koukneme se, co tu máme ještě, nemyslíte?" řekl a odhodil přikrývku.

Mrtvý byl oblečený do bílé rozhalenky a šedivých flanelových kalhot stažených černým opaskem. Boty ani ponožky neměl.

"Vidím, že chodil do postele oblečený," řekl Blaney suše. "Jenže bos," dodal Carella.

Blaney zabručel, rozeplal košili a přiložil mrtvému na hrud' stetoskop. Tlukot srdce neočekával a nebyl překvapený, že ho neslyší. Svlékl mrtvému všechno, co měl na sobě - i pruhované trenýrky - a okamžitě si všiml promodralých nohou, předloktí a rukou. "Jestli je to asfyxie," řekl Carellovi, "a já netvrdím, že ano, tak ho někdo uskrtil vestoje. A jestli ho pak někdo uložil do postele - a já neříkám, že to udělal, pak ne hned. Jinak by posmrtná bledost ustoupila z končetin na záda a hýždě. Koukněme se na to," řekl a překulil mrtvého na bok. Záda měl bledá a zadek bílý jako měsíc v úplňku, penis oteklý a zvětšený. "Posmrtná zsinálost," vysvětlil Blaney, "proniknutí tělních tekutin do tkáně." Na trenýrkách byly skvrny. "Pravděpodobně semeno," řekl Blaney. "Nevíme proč, ale ejakulace semene je u případů udušení běžná. Se sexuální aktivitou nemá nic společného. Příčinou je posmrtné strnutí orgánů." Podíval se na Carellu a ten jen přikývl. "Žádné odřeniny po provaze," řekl Blaney a prohlížel krk, "žádné stopy po oprátce, ani otlaky nebo přiškrcená kůže. Tohle mohl způsobit uzel," ukázal na malou odřeninu pod bradou. "Našli jste něco jako oprátku?"

"My jsme to tu ještě neprohledali," řekl Carella.

"Jako oběšení to vypadá," řekl Blaney. Vypadá, ale kdo ví?"

"Ano, kdo ví?" opakoval Carella, jako kdyby vystupovali v secvičené kabaretní scéně.

"Na vašem místě bych si ještě jednou promluvil s tou dcerou," řekl Blaney. "Uvidíme, co nám řekne pitva. Nicméně je mrtvý a patří vám."

Výjezdová skupina se dostavila asi za deset minut, když už mrtvola i Blaney byli pryč. Carella jim řekl, aby zvlášť pečlivě hledali vlákna.

Vrchní technik opáčil, že vlákna hledají vždycky, tak co myslí tím svým zvlášť pečlivě? Carella obrátil oči k Meyerovi, který na druhém konci pokoje mluvil s Cynthií Keatingovou. Vrchní technik sice pořád ještě nevěděl, proč mají vlákna hledat zvlášť pečlivě, ale už se Carelly na nic neptal.

Začalo pršet.

Začátek topné sezóny je v tomto městě 15. října - datum, kdy se narodili velcí mužové, myslel si Carella, ale neřekl to. Bylo už devětadvacátého, ale až příliš mnoho budov si dalo na čas, než se rozhodlo řídit zákonným předpisem. Protože se spustil déšť a teplota začala klesat, bylo v bytě trochu chladno. Technici, kteří právě přišli ze zimy, si nesundali kabáty a Carella si oblékl svůj, než šel za Meyerem, který jakoby nezávazně a pomalu rozprávěl s dcerou mrtvého. On i

Carella chtěli vědět, jestli opravdu našla tělo přesně tam, kde říká, ale prozatím si tu otázku nechávali pro sebe.

"... nebo jste sem zašla jen tak náhodou?" pokračoval Meyer. "Věděl, že přijdu."

"Věděl, v kolik hodin?"

"Ne. Řekla jsem, že se tu zastavím někdy dopoledne."

"Ale když jste přišla, byl v posteli?"

Klíčová otázka. "Ano," odpověděla. Bez zaváhání.

"Úplně oblečený?" zeptal se Carella.

Otočila se k němu. "Zlý" policajt, blesklo jí v očích. Ta zatracená televize vysílá příliš mnoho detektivek, policejní triky zná už každý!

"Ano," řekla. "Ale samozřejmě bez ponožek a bez bot."

"Vždycky spal oblečený?" zeptal se Carella.

"Ne. Zřejmě vstal a..."

"Ano?" řekl Meyer.

Obrátila se a podívala se na něj. Tušila v něm "hodného" policajta, ale dosud si nebyla jistá.

"A zase se vrátil do postele," vysvětlila.

"Aha," řekl Meyer a otočil se ke Carellovi, jako by ho žádal o souhlas s tak rozumným vysvětlením, proč člověk leží v posteli - až na boty a ponožky - úplně oblečený.

"Možná, že se necítil dobře," přidal se Carella.

"Ano. Cítil, že dostane srdeční záchvat. Lidé vědí, když má přijít."

"Chápu. A vy myslíte, že si mohl jít lehnout."

"Ano"

"Ambulanci nebo někoho nezavola," pokračoval Carella. "Prostě si lehl."

"Ano. V domnění, že to třeba přejde. Ten záchvat."

"Sundal si ponožky a boty a šel si lehnout."

"Ano."

"Byly dveře zamčené, když jste přišla?" zeptal se Carella. "Mám klíč."

"Takže byly zamčené." K

"Ano. "Zaklepala jste?"

"Zaklepala, ale když nikdo neodpovídal, odemkla jsem si a šla dovnitř."

"A našla otce v posteli."

"Ano."

"Jeho boty a ponožky byly tam, kde jsou teď?" K

"Ano. "Tamhle na podlaze? Vedle křesla?"

"

"Ano. "A tak jste zavolala policii," řekl Meyer potřetí. "Ano," přisvědčila Cynthia a podívala se na něj. "Nenapadlo vás, že mohlo dojít k vraždě?" zeptal se Carella. "Nenapadlo. Ovšem, že ne."

"Ale na policii jste volala," řekl Meyer.

"Záleží na tom?" odsekla. Najednou se dovtipila, co se tady odehrává. "Hodný" policajt se mrknutím oka změnil ve "zlého".

"On se jen ptá," řekl Carella.

"Ne, on se jen neptá, zřejmě to pokládá za důležité. Už poněkolikrát se mě ptá, jestli jsem zavolala policii, zavolala jste ji, říká, když ví, že jsem ji zavolala. Jinak byste tu nebyli."

"My některé otázky klást musíme," řekl Carella mírně. "Ale proč zrovna tuhle?"

"Protože někteří lidé by nezavolali zrovna policii, kdyby našli někoho, kdo patrně zemřel přirozenou smrtí."

"Koho by zavolali? Například?"

Příbuzné, přátele, dokonce advokáta. Ne zrovna policii, tak to kolega myslí," vysvětlil Carella vlídně.

"Proč to tedy neřekne? Místo aby se mě celou dobu ptal, jen jestli jsem zavolala policii."

"Promiňte, madam," řekl Meyer, co nejzkroutěněji dovedl. "Neměl jsem v úmyslu naznačit, že na vašem zatelefonování policii je něco neobvyklého."

"Jenže váš kolega si zřejmě myslí, že to neobvyklé bylo," řekla Cynthia teď už úplně zmatená. "Zřejmě si myslí, že jsem měla zavolat svého manžela nebo přítelkyni nebo pana faráře nebo kohokoli, jen ne policii. Co je vám vůbec do toho?"

"My prostě musíme prošetřit každou možnost," řekl Carella, teď už dokonale přesvědčený, že Cynthia lže. "Podle všeho zemřel váš otec v posteli, pravděpodobně následkem srdečního záchvatu, nebo možná z jiné příčiny, ale to zjistíme teprve z výsledků pitvy, až je..."

"Byl starý a prodělal už dva infarkty," řekla Cynthia. "Na co jiného mohl podle vás zemřít?"

"Já nevím, madam," řekl Carella. "Vy ano?" Cynthia se mu podívala zpřímá do očí. "Abyste věděl, můj manžel je advokát," řekla.

"Vaše paní matka ještě žije?" zeptal se Meyer, aby se vyhnul její nevyslovené výhrůžce.

"Je na cestě sem," řekla Cynthia, aniž se obrátila k Meyerovi; pořád upírala pohled na Carellu, jako by ho chtěla přimět, aby jí před očima roztál. Všiml si, že jsou zelené. Pod laserovými paprsky zelených očí by člověk roztál snadno.

"Žije?" zeptal se Meyer.

"Žije," řekla Cynthia. "Ale jsou rozvedení."

"Nějaké další děti kromě vás?"

Ještě chvíli metala očima blesky na Carellu a pak se otočila k Meyerovi, zdánlivě už klidnější. "Jenom já," řekla.

"Jak dlouho jsou rozvedení?" zeptal se Meyer. "Pět let."

"Jaká byla jeho současná situace?"

"Oč vám jde?"

"O vašeho otce. Žil s někým?"

"Nemám tušení."

"Stýkal se s někým?"

"Já jsem se do jeho soukromého života nepletla."

"Jak často jste se vídala s otcem, paní Keatingová?"

"Asi tak jednou měsíčně."

"Stěžoval si v poslední době na srdce?" zeptal se Carella.

"Ne, mně ne. Ale znáte staré lidi. Nepečují o sebe, jak by měli."

"Stěžoval si na srdce vůbec někomu?" otázal se Meyer.

"Nevím o nikom."

"Proč si tedy myslíte, že zemřel na infarkt?" zeptal se Carella. Cynthia se podívala nejdřív na něho, pak na Meyera a pak znovu na Carellu.

"Musím říct, že se mi nelíbíte. Ani jeden, ani druhý," řekla, prudce odešla do kuchyně a postavila se k oknu.

V pokoji se motal jeden technik. Když zachytil Carellův pohled, přistoupil blíž.

"Modřej kašmírový pásek," řekl. "Modrý kašmírový vlákno tamhle na háku na dveřích. Co tomu řeknete?"

"Kde je ten pásek?"

"Tamhle u ty židle," řekl technik a ukázal na křeslo u jediného prádelníku v pokoji. Přes zadní opěradlo byl hozený modrý župan. Pásek od županu ležel na podlaze vedle bot a ponožek mrtvého.

"A hák?"

"Na dveřích od koupelny."

Carella se podíval přes pokoj. Dveře do koupelny byly otevřené. Skoro až u horního okraje byl přišroubovaný chromovaný hák.

"Ten župan má poutka na pásek," řekl technik. "Divný, že se válí na podlaze."

"Tyhle pásky pořád padají," řekl Carella.

"No jo, to vím. Ale každý den se nám nenaskytne mrtvola, která leží v posteli a vypadá jako oběšená."

"Vydrží ten hák něco?"

"Ani nemusí," řekl technik. "Oběšení přeruší přívod krve do mozku. A pak už jde jen o váhu hlavy, to znamená v průměru pět kilo. Na to stačí i skobička na zavěšení obrazu."

"Myslím, že by ses měl pokusit o zkoušku na detektiva," řekl Carella s úsměvem.

"Díky, ale já už mám 2. třídu," řekl technik. "Jde o to, že ten pásek třeba někdo utáh tomu dědovi kolem krku a pak ho pověsil na ten hák. Jestli totiž jsou vlákna totožná."

"A jestli si nevěšel župan na ten hák pravidelně."

"Nehledáš náhodou tisíc výmluv, abys dokázal, že umřel přirozenou smrtí? Anebo hledáš důvod, abys mohl říct, že to byla vražda?"

"Kdo tady mluví o vraždě?"

"A sakra, pardon, já myslel, pane detektive, že vyšetřujete vraždu!"

"Co takhle sebevražda, která má vypadat jako přirozená smrt?"

"To by teda bylo něco," souhlasil technik.

"Kdy budete mít výsledky zkoušek?"

"Někdy k večeru."

"Zavolám"

"Tady je vizitka," řekl technik.

"Je tu nějaký detektiv?" zeptal se mužský hlas.

Carella se obrátil ke dveřím do kuchyně, kde stál podsaditý mužský v tmavém zimníku s černým sametovým límcem. Ramena svrchníku byla mokrá od deště, obličej muže ošlehaný a červený zimou. Pod nosem měl malý knírek, nad odulými tvářemi tmavohnědé, skoro černé oči.

"Já jsem Robert Keating," řekl a mířil ke Carellovi, ale ruku k pozdravu nenapřáhl. Manželka stála za ním. Zřejmě už spolu od jeho příchodu mluvili. Cynthia se tvářila vyčkávací, jako by se její manžel chystal někomu z detektivů jednu vrazit. Carella pevně doufal, že to neudělá.

"Vy prý obtěžujete mou ženu?" řekl Keating. "Neřekl bych," odpověděl Carella.

"Přišel jsem vám říct, abyste toho laskavě nechali."

Carella si pomyslel, že jeho žena sem laskavě neměla chodit, nalézt otce, jak visí na dveřích do koupelny, sundat ho a odnést do postele. To se nemělo stát.

"Je mi líto, jestli došlo k nějakému nedorozumění," řekl.

"Radil bych vám, aby už k žádnému nedorozumění nedošlo," řekl Keating.

"Právě proto mi dovozte, abych vám vysvětlil, co hodláme dělat," řekl Carella. "Jestliže váš tchán zemřel na infarkt, můžete ho ráno dát pohřbit a do konce života nás neuvídíte. Jestliže však zemřel z jiné příčiny, budeme se snažit zjistit z jaké, a pak nás uvidíte ještě dost dlouho. Je to tak v pořádku, pane Keatingu?"

"Nacházíte se na místě trestného činu," řekl technik. "Buďte tak laskav, pane, a opusťte tuto místnost."

"Cože?" řekl Keating.

To odpoledne v půl páté zavolal Carella do laboratoře dole ve městě a požádal, aby ho spojili s detektivem 2. třídy Anthonym Morenem. Moreno se ozval a řekl, že vlákna sejmutá z háku na dveřích koupelny jsou zcela totožná se vzorkem vláken z modrého kašmírového pásku.

Ani ne deset minut nato zavolal Carellu Carl Blaney a řekl mu, co prokázala pitva. Příznaky smrti Andrewa Henryho Halea odpovídají smrti udušením.

Carellu zajímalo, jestli Keating bude manželku doprovázet do služebny, až ji požádají, aby přišla.

Robert Keating byl členem advokátní kanceláře a měl tolik rozumu, aby pochopil, že policie nebude předvolávat jeho ženu, pokud nemá důvodné podezření z trestného činu. Zatelefonoval tedy příteli, specialistovi na trestní právo, a ten se teď dostavil a dožadoval se informací, co dělá jeho klientka na policejní stanici, i když už věděl, že paní Keatingová sem byla pozvána a přišla z vlastní vůle v doprovodu manžela.

Todd Alexander byl malý, obtloustlý blondák v námořnický modrém sportovním saku a šedých flanelových kalhotách. Byl by se asi cítil víc doma na srazu jachtářů než tady, v jedné z nejšpinavějších policejních stanic ve městě, ale choval se jako člověk, který už projednával bezpočet falešných obvinění vznesených stovkami bezohledných policajtů, a zdálo se, že okolnosti, jež si vyžádaly jeho přítomnost, ho nikterak nevyvádějí z míry.

"Tak mi řekněte, o co tady vlastně kráčí," žádal. "Pětadvaceti nebo ještě méně slovy."

Carella nehnul brvou.

"Máme tu znalecké ohledání mrtvoly, z něhož je jasné, že Andrew Hale zemřel udušením," řekl. "Je to pětadvacet slov nebo méně?"

"Třináct," řekl Meyer. "Že bychom to přepočítali?"

"Důkazy svědčí o tom, že někdo zavázal panu Haleovi kolem krku pásek od jeho županu," pokračoval Carella, "a pak ho na něm oběsil na háku na dveřích od koupelny. Mělo to vyvolat dojem sebevraždy nebo vraždy."

"Co to má společného s mou klientkou?"

"Vaše klientka si zřejmě myslí, že její otec zemřel na lůžku."

"To jste jim řekla, Cynthie?"

"Řekla jsem jim, že jsem ho našla v posteli."

"Mrtvého?"

"Ano," řekl Carella.

"Informovali jste paní Keatingovou o jejích právech?"

"Ještě jsme nezačali s výslechem," řekl Carella.

"Právě mi sdělila..."

"Hovořili jsme s ní na místě úmrtí."

"Od té doby, co přišla sem, jste s ní ještě nemluvili?"

"Přišla přesně tři minuty před vámi."

"Je z něčeho obviněna?"

"Není."

"Tak proč je tady?"

"Chceme jí položit několik otázek."

"Pak ji seznámte s jejími právy."

"Samozřejmě."

"Netvařte se tak překvapeně, prosím. Zadrželi jste ji, házíte slovy jako vražda. Chci, aby věděla, jaká má práva. Pak se rozhodneme, jestli budeme chtít na vaše otázky odpovídat."

"Samozřejmě," opakoval Carella a začal recitovat to, co uměl nazpaměť. "Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci Miranda proti Escobedovi," spustil. Informoval ji, že má právo mlčet, a opakovaně se jí ptal, zda mu správně rozuměla. Dále jí řekl, že má právo poradit se s advokátem, což už učinila, že jí obhájce obstarají, pokud žádného sama nemá, což je už bezpředmětné, řekl jí, že ať odpovídá na otázky v přítomnosti advokáta, nebo bez něho, může v kteroukoli chvíli výslech odmítnout, to ať si, prosím, uvědomuje, a nakonec se jí zeptal, jestli si přeje odpovídat na otázky hned teď. A ona odpověděla: "Nemám co tajit."

"To znamená, že jste svolná?" zeptal se Carella. "Ano. Odpovím na všechno, nač se budete ptát."

"Kde je ta zpráva o ohledání mrtvoly?" zeptal se Alexander. "Tady na mém stole."

Alexander ji vzal, rychle ji přelétl očima... "Kdo ji podepsal?" zeptal se.

"Carl Blaney."

... a najednou ji znuděně odhodil zpátky na stůl. "Mluvil jste s Blaney také osobně?" zeptal se. "Ano, mluvil."

"Měl ke svému vyjádření nějaké dodatky?"

"Jen to, že krk byl omotán něčím měkkým a širokým, a proto smyčka zanechala na kůži jen slabou stopu. Ale po uzlu zůstaly pod bradou typické odřeninny."

"Dobrá, tak se tedy ptejte," řekl Alexander. "Nemáme čas trávit tu celý den."

"Paní Keatingová," řekl Carella, "v kolik hodin jste přišla dnes ráno do otcova bytu?"

"Chvilku po desáté."

"Volala jste na tísňovou linku sedm minut po desáté?"

"Nevím přesně, kolik bylo."

"Osvěžilo by vám paměť tohle?" zeptal se Carella a podal jí výpis z počítače.

"Smím se na to podívat, prosím?" řekl Alexander a vzal list papíru Carellovi z ruky. Opět ho zběžně přelétl pohledem, dal ho Cynthii a zeptal se: "Je to váš telefonát?"

"Já bych se na to podívala," řekla.

Mlčky si papír přečetla a řekla: "Ano, to je správné."

"Čas je správný?" zeptal se Carella.

"Je to tu zaznamenaný, tak asi ano."

"Sedm minut po desáté."

"Ano."

"Řekla jste operátorce, že jste právě vešla do otcova bytu a našla ho v posteli mrtvého?"

"Ano, řekla."

"Požádala jste ji, aby ihned někoho poslala?"

"Požádala."

"Tady je záznam z Adama 2," řekl Carella. "Doba jejich příjezdu..."

"Z Adama 2?" zeptal se Alexander.

"Ze zdejšího revíru. Jeden z hlídkových vozů, které mají dnes službu v sektoru Adam od osmi ráno do čtyř odpoledne. Byt pana Halea se nachází v sektoru Adam. Podle záznamu tam přijeli v deset patnáct dopoledne. A tohle je zpráva z oddělení detektivů, kde pracuju já. Podle ní jsme se my dostavili v deset třicet jedna. S mým kolegou. Detektiv Meyer a já."

"A to všechno má dokázat co, pane Carello?"

"Vůbec nic, pane Alexandere, jen sled událostí."

"Pozoruhodné," řekl Alexander. "Ani ne čtyřicet minut potom, co paní Keatingová zavolala 911, objeví se na místě hned čtyři detektivové."

Prostě báječné! Ale než budete klást další otázky, smím se zeptat, kam to všechno směřuje?"

"Chci, aby mi paní Keatingová řekla, co dělala, než vytočila 911."

"UŽ vám to řekla. Vešla do bytu, našla otce mrtvého v posteli a hned zavolala policii. To a nic jiného, pane Carello.",

"Nejsem si tím jist."

"A co si myslíte, že udělala?"

"To nevím. Ale vím, že byla v bytě téměř čtyřicet minut předtím, než vytočila tísňové číslo."

"Ach tak! A jakpak to víte?"

"Domovník mi řekl, že ji viděl přicházet v půl desáté."

"Je to pravda, Cynthie?"

"Není."

"V tom případě navrhuji, abychom odvolali výslech a věnovali se něčemu produktivnějšímu. Pane Carello, pane Meyere, bylo mi skutečně velkým..."

"Je dole na chodbě," řekl Carella. "V poručíkově kanceláři. Mám ho zavolat?"

"Kdo je dole na chodbě?"

"Domovník, pan Zabriski. Pamatuje si, že to bylo v půl desáté, protože každé ráno v tu dobu dává ven kontejnery s odpadky. Přijíždějí pro ně ve tři čtvrtě na deset."

V místnosti bylo chvíli ticho.

"Předpokládáme-li, že skutečně máte toho domovníka...", začal Alexander.

"To se rozumí, že ho máme."

"A předpokládáme-li, že skutečně viděl paní Keatingovou, jak v půl desáté vchází do domu..."

"Právě to mi řekl."

"Co si vlastně myslíte, že se tam stalo mezi tou dobou a sedmi minutami po desáté, kdy paní Keatingová vytočila tísňové číslo?"

"Asi toto," řekl Carella. "Předpokládáme-li, že svého otce na tom háku v koupelně neoběsila ona -"

"Na shledanou, pane Carello," řekl Alexander a rázně vstal. "Cynthie, počkej na nás tamhle. Bobe," obrátil se k jejímu manželovi, "udělal dobře, že jsi mě zavolal. Tady pan Carella se pokouší o obvinění z vraždy."

"Spíš z maření vyšetřování," řekl Carella. "Prosím?"

"Nebo z manipulace s důkazy."

"Prosím?"

"Nebo z obojího. Chcete vědět, k čemu podle mého názoru došlo, pane Alexandere? Myslím, že paní Keatingová našla svého otce, jak visí na tom háku..."

"Cynthie, jdeme."

"... sundala ho a odnesla do postele. Myslím, že mu odvázala..."

"čas vypršel," řekl Alexander bujaře, "na shledanou, pane Ca..."

"... pásek z krku, zula mu boty a stáhla ponožky a přikryla ho dekou. A teprve pak zavolala policii."

"Proč by to dělala?" zeptal se Alexander.

"Snad se zeptejte radši jí. Já vím jen to, že bránit vládním úřadům v činnosti je porušením odstavce 195.05 trestního zákona. A svévolně manipulovat s důkazy je porušením odstavce 215.40. Maření vyšetřování je sice jen přestupkem, ale..."

"Ani jeden z těchto trestných činů nemůžete prokázat," řekl Alexander. "Vím, že s tělem někdo hnul," řekl Carella. "A to je manipulování s důkazem. Už jen za to může dostat čtyři roky."

Cynthia Keatingová se najednou dala do pláče.

A začala vyprávět...

"Cynthia, myslím, že ti musím poradit," přerušoval ji opakovaně její právník, ale ona si umínila, že to poví, tak jako si to dřív nebo později umínou všichni.

"Bylo to takhle," říká a teď ji poslouchají už tři detektivové; Carella a Meyer, který přijal hlášku, a poručík Byrnes, kterého to náhle tak zaujalo, že opustil svou rohovou kancelář a přišel do výslechové místnosti. Byrnes má na sobě hnědý oblek, rezně zbarvenou košili na zapínání a tmavší hnědou kravatu s úhledným windsorským uzlem. I takhle vyšňořený působí dojmem statného Ira, vracejícího se z bažin, kde dobýval rašelinu. Snad to dělá jeho účes. Vlasy má jako rozevláté větrem, i když v místnosti bez oken se vzduch ani nepohne, a oči má nebezpečně modré; nemá rád nikoho, kdo si zahrává se zákonem, ať je to muž či žena.

"Stavila jsem se tam, že se na něj podívám," vypráví Cynthia, "protože se tyhle dny opravdu necítil ve své kůži a měla jsem o něj starost. Mluvila jsem s ním včera večer..."

"V kolik hodin?" ptá se Carella.

"Kolem deváté."

Aha, říkají si všichni tři detektivové, tak on byl včera večer v devět hodin ještě naživu. Cokoli se stalo, stalo se až po deváté večer.

Cesta do otcova bytu trvá z místa jejího bydliště - na druhém břehu řeky, v Calm's Pointu - metrem čtyřicet minut. Její manžel odchází do práce obvykle v půl osmé. Ve svém bytě s vyhlídkou na řeku společně posnídají, jak to mají ve zvyku. Když manžel odejde, začíná pro Cynthia její vlastní program. Děti nemají, ale ona nepracuje, snad proto, že se nikdy nepostarala o nějakou kvalifikaci; a v sedmatřiceti se slušná práce, kterou by mohla dělat, hledá těžko. Mimo to... Dosud se o tom nezmínila živé duši, až teď tady v tom stísněném prostoru místnosti pro výslechy. Na jedné straně stolu se usadili tři detektivové s kamennými tvářemi, její manžel a její právník sedí stejně nezúčastněně na druhém konci. Neví, proč se s tím v tuhle chvíli těm mužům v téhle zpovědnici svěřuje, ale bez váhání jim říká, že se nikdy sama nepokládala za mimořádně chytrou; byla jen po všech stránkách průměrné děvče (použije to slovo), ani moc chytrá, ani moc hezká, zkrátka... Cynthia. A pokrčí rameny.

Cynthia nepatří k dámám, které se vyžívají na společných "obědech". Bezmyšlenkovitě se celé dny zaměstnává nákupy, návštěvami galerií a muzeí, někdy si zajde do kina na odpolední představení a tak ubíjí čas mezi půl osmou ráno, kdy manžel odchází do práce, a půl osmou večer, kdy se vrací domů. "Je v advokátní kanceláři," říká, jako by to beze zbytku vysvětlovalo jeho dvanáctihodinový pracovní den. Ve skutečnosti je vděčná, že může chodit za otcem, aspoň má co dělat.

Po pravdě řečeno však o otcovu společnost dvakrát nestojí. Před tou náhodnou porotou pěti mužů, kteří tu sedí, jako by se jich to netýkalo, za dlouhým stolem zjizveným horkým popelem cigaret, pozůstatkem nesčetných výsledků, přiznává i to. Skoro to vzbuzuje dojem, že by se ráda zpovídala pořád a bez konce. O manipulaci s důkazy nebo o maření úředního výkonu neřekla dosud ani slovo, ale zdá se ochotná přiznat ke všemu, co kdy cítila nebo provedla. Carellu najednou napadne, že je to žena, která si nemá s kým popovídat. Cynthia Keatingová má poprvé v životě posluchače. A ti posluchači jí věnují soustředěnou pozornost.

"Je nudný," říká jí. "Můj otec. Byl nudný, už když jsem se narodila, a teď, co zestárl, je to ještě horší. Býval ošetřovatelem v nemocnici, zdá se vám to zaměstnání pro muže? Teď, když je na penzi, dokáže mluvit jen o tom nebo onom pacientovi, na kterého si pamatuje z doby, kdy pracoval v nemocnici, jak říká, ale myslím, že ani neví, která nemocnice to byla. V nemocnici se událo to nebo ono. O ničem jiném nemluví."

Detektivové si všimnou, že o otci dosud mluví v přítomném čase, ale to není nic mimořádného, nepokládají to za důležité. Trpělivě vyčkávají, až se dostane k "manipulování a maření". Proto jsou tady. Chtějí vědět, co se dělo v tom bytě mezi devátou včera večer a desátou a sedmi minutami dnes ráno, než vytočila číslo 911.

Oblékla si do dnešního počasí zelenou tvídovou sukni a rolák z drahého obchodu, sportovní střevice s nízkým podpatkem a punčocháče v barvě sukně. Ráda chodí pěšky. Meteorologové předpověděli na dnešní odpoledne déšť. Mluví a mluví, déšť neustává, ale nikdo z lidí v tom pokoji bez oken neví, co se děje venku, ani se o to nestará...

... a tak jde se skládacím deštníkem v kabele přes rameno. K stanici metra to nemá z domova daleko. Když nastoupí do vlaku, je přibližně za pět minut tři čtvrtě na devět, na druhý břeh řeky dorazí za čtyřicet minut, k otcovu bydlišti je to pár kroků. Vejde do domu asi v půl desáté. Vzpomíná si, že domovník právě vyndával ven nádoby s odpadky. Otec bydlí ve třetím poschodí. Dům nemá výtah, takový luxus si nemůže dovolit, ty jeho báječné dny v nemocnici mu tak vysoký důchod nezabezpečily. Když Cynthia stoupá po schodech, dělá se jí z kuchyňských pachů na chodbách trochu nanic. Ve třetím patře se zastaví, aby se nadechla, pak jde k bytu 3 A a zaklepe. Žádná odpověď. Podívá se na hodinky. Půl desáté a pět minut. Zaklepe znova.

Jeho chování v ní v nejlepším případě vzbuzuje netrpělivost, v nejhorším zlost. Otec přece ví, že dnes ráno přijde, řekla mu to včera večer. Že by zapomněl? Šel se snad někam nasnídat? Nebo se prostě sprchuje? Má klíč od bytu, dal jí ho po posledním infarktu, kdy se doopravdy vyděsil, že by tu mohl zemřít sám a hníť tu bůhvíjak dlouho, než někdo objeví jeho mrtvolu. Nepoužívá ten klíč často, sotva ví, jak vypadá, ale loví ho mezi všelijakými krámy v kabelce, až ho konečně najde v černém koženém pouzdře, v němž je i klíč k jeho bezpečnostní schránce v bance další pojistka proti nečekanému infarktu.

Strčí klíč do dírký, otočí jím. Na chodbě je ráno ticho, většina lidí - až na tu ženskou, která vaří někde dole to odporně páchnoucí žrádlo - už odešla do práce a Cynthia slyší cvaknutí v naolejovaném zámku. Vytáhne klíč, strčí ho zpátky do černého koženého pouzdra, vejde do bytu a... "Tati?"

... zavře za sebou dveře. Ani hlásek.

V bytě je ticho jako v hrobě.

To ticho je zvláštní. Není to vyčkávací klid dočasně opuštěného bytu, do kterého se co nejdříve někdo vrátí. Ne, je to jakási téměř posvátné ticho svědčící o tom, že je trvalé. Je v něm cosi tak absolutního, že se člověk lekne a vzruší. Číhá tu něco hrozného. Z pokojů jde dš, ticho naznačuje cosi zlého. Cynthia se málem otočí a jde pryč. Je na odchodu.

"Měla jsem odejít," říká teď.

Otec visí na vnitřní straně dveří do koupelny. Jsou otevřené do ložnice, a sotva tam Cynthia vejde, padne jí pohled na visící postavu. Nevykřikne, jen ucouvne a narazí na stěnu, pak se otočí a chce odejít, dokonce vyjde z ložnice do předsíně, která leží za ní, ale ta nemá oběšená postava ji přivolá zpátky. Vráti se tedy do ložnice a jde přes pokoj k postavě visící na vnitřní straně dveří do koupelny, jde krůček po krůčku a před každým se zastaví, aby nabrala dech a odvalu, podívá se vzhůru a pak zas dolů, učiní další krok, pozoruje své pomalu se posunující nohy a už je skoro u dveří, na nichž visí ta groteskní postava.

Postava má kolem krku omotanou nějakou modrou věc, hlava je nakloněná k jedné straně, jako kdyby se vychýlila ve spánku. Hák je skoro až u hořejšího rámu dveří a to modré - je to šála nebo kravata? - je na něm uvázané tak, že otcovy nohy se nedotýkají země, chybí pár centimetrů. Všimne si, že je bos a že ty nohy jsou modré, modřejší a fialovější než látka, kterou má ovázanou kolem krku. Ruce má taky modré, je to stejná modrofialová barva, a dlaně a prsty rozevřené, jako by prosily; připomínají jedinou ošklivou ránu. Na sobě má bílou košili a šedivé flanelové kalhoty. Z úst mu trčí jazyk. Zdá se téměř černý.

Přistoupí blíž k němu, jak tam visí. Podívá se mu vzhůru do obličeje.

"Tati?" řekne nevěřičně. Očekává, že otec vyplázne jazyk ještě víc, snad zachraptí a usměje se, sama neví, co čeká, prostě provede něco, co jí prozradí, že otec jen předstírá jako v dětských letech, když si spolu hráli, než zestárli... když ještě nebyl nudný... a mrtvý. Ano, mrtvý. Nehýbe se. Je mrtvý. Je skutečně a mimo vši pochybnost mrtvý a už nikdy se na ni neusměje. Dívá se mu do široce rozevřených očí, zelených jako její, ale posetých krvavými tečičkami; ona sama oči křečovitě přivírá a křiví obličej, ale ne bolestí, bolest necítí, nemá dokonce ani pocit ztráty nebo opuštěnosti, v poslední době už to nebyl ten muž, kterého znala tak dlouho.

Pocit'uje jen hrůzu a je otřesená a vzrývá se v ní hněv, nevysvětlitelně náhlý a prudký hněv. Proč to udělal, proč někoho nezavola, co se to s tím zatraceným dědkem stalo?

"Já takhle normálně nemluvim," říká těm pěti mužům, kteří ji poslouchají, a v místnosti opět zavládne ticho.

Policie, napadne ji, musím zavolat policii! Je tu oběšený člověk, můj otec se oběsil! Musím o tom uvědomit policii. Rozhlédne se po pokoji. Telefon! Kde je telefon? Měl by mít telefon u postele, zlobí ho srdce, telefon by měl mít na... Spatří telefon - ne vedle postele, ale na druhé straně pokoje na prádelníku, snad by ho to nebylo stálo tolik pořídit si ještě jeden aparát? Hlavou jí víří myšlenky na všechno, co bude ještě muset udělat. Co nečekaných věcí zařídit. Nejdříve zavola manžela. "Bobe, můj drahý, otec je mrtev!" Budou muset vypravit pohřeb, koupit rakev, oznámit to všem přátelům - proboha, co měl za přátele? A taky matce, musí jí zavolat, i když už jsou pět let rozvedení, a matka řekne: "Výborně, to jsem ráda!" Ale nejdříve policii, sebevražda se přece musí oznámit policii, četla nebo někde viděla, že když člověk najde svého otce, jak visí na háku a z úst mu trčí jazyk, musí se zavolat policie. Najednou zjišťuje, že se hystericky rozesmála. Zakryje si ústa rukou, dívá se přes ni jako vyjevené dítě a má strach, že někdo přijde a najde ji tu s mrtvolou.

Chvilíčku čeká, srdce jí divoce buší; pak přistoupí k telefonu a chystá se vytočit 911, když ji něco napadne. Prostě jí to mimovolně vytane na mysl. Vyndá z černého koženého pouzdra klíč od trezoru a připomene si, jak otec říkal, že mezi ostatními věcmi, jako je například běžecká medaile z gymnázia, je v bezpečnostní schránce taky pojistka. Nebude to moc, řekl otec, ale ty a Bob jste oprávněné osoby, tak na ni nezapomeň, je tam. Vzpomene si i na to, že někde slyšela či četla nebo viděla v televizi nebo v kině - dneska se to informacemi jen hemží - zkrátka, nějak se dověděla, že když někdo spáchá sebevraždu, pojišťovna žádné pojistné plnění nevyplácí.

Neví, jestli je to pravda nebo ne, ale co když ano? Neví ani, na jakou částku byl otec pojištěný, asi ne na moc, nikdy neměl tolik peněz, aby to stálo za to. Ale dejme tomu, že pojistka je na sto tisíc dolarů, nebo třeba jen na padesát, dvacet nebo deset, co na tom? Má pojišťovna shrábnout všechny peníze, které za ta léta zaplatil, jen proto, že ho něco tak moc trápilo - co tě proboha trápilo, tati, že ses musel oběsit? To by přece nebylo spravedlivé. Ne, spravedlivé by to rozhodně nebylo!

Na druhé straně... Dejme tomu, že... Představme si jenom...

Představme si, že zemřel ve spánku nebo dostal infarkt nebo něco podobného? Představme si, že ten, kdo bude vystavovat úmrtní list, ho najde mrtvého v posteli, kde zemřel přirozenou smrtí? Pak by bylo po problému s pojišťovnou a ona a Bob by splacené peníze z pojistky dostali, ať už je to víc, nebo méně. Chvilí o tom uvažuje. Je obdivuhodně klidná. Na to ticho si už zvykla, na to, že tam otec visí mlčky a bez života, taky. Podívá se na hodinky. Je tři čtvrtě na deset. To je v bytě teprve deset minut? Tak krátce? Jí to připadá jako věčnost.

Myšlí na to, že ho bude muset sundat a odnést do postele.

Znova popojde k nehybnému tělu. Podívá se do mrtvých zelených očí, prohlédne si póry na mrtvém obličeji, krvavé tečičky v očích a ošklivě vyplazený jazyk a sbírá odvahu potřebnou k tomu, aby se ho dotkla. Věří, že když snese takovou blízkost smrti, aniž se pozvrací nebo pokálí, tak na něj určitě dokáže sáhnout a přenést ho.

Pruh látky, který má kolem krku, připomíná pásek od županu. Ano, otec zřejmě svázal z obou konců smyčku a tu si pak navlékl přes hlavu na krk. Musel použít stoličku nebo něco podobného, vylézt na to, když všel smyčku na hák, a pak stoličku odkopnout, aby zůstal viset. Jenže kde je ta stolička? Nebo použil něco jiného? Tím si ale teď nebude lámat hlavu, nějak to prostě provedl, a pokud ho nesundá a neodnese do postele, přijdou s manželem o pojistku, je to zkrátka tak.

V těch několika okamžicích vůbec neuvažuje o tom, že dělá něco, co bude později základem pojišťovacího podvodu,

ani na okamžik ji nenapadne, že porušuje zákon. Nedělá nic jiného, než napravuje nedomyšlenost pošetilého otce, který si neuvědomil, že sebevraždou porušuje podmínky pro pojistné plnění - pokud to, co slyšela, je pravda. Určitě to pravda bude, jak jinak by na to přišla?

Dobrá, říká si, tak se do toho pusťme!

První dotek - jeho obličej proti jejímu, když mu vsune jedno rameno pod paži a druhou, volnou rukou sejme pás z háku - je studený a odporný. Naskakuje jí husí kůže a málem ho v tu chvíli upustí, ale svírá ho v tom pochmurném tanci pevně a naplňuje ho nese, naplňuje vleče do postele. Tam ho shodí. Zádá a hýždě dopadnou na postel, nohy visí na podlahu. Je těžší, než předpokládala. Ten pásek má pořád ještě kolem krku jako široký modrý náhrdelník, který se hodí ke groteskně zmodralým chodidlům a rukám. Vstříci mu jednu ruku pod hlavu a opět ucítí lepkavý chlad jeho kůže, pak hlavu zdvihne a odmotá pásek. Rozváže uzel a odnese pásek přes pokoj ke křeslu, přes něj je hozený modrý župan stejné barvy jako pásek. Uvažuje, nemá-li protáhnout pásek poutky županu, a pustí se do toho, ale třesou se jí ruce a ztrácí trpělivost, takže pásek prostě upustí na podlahu vedle otcových bot a ponožek.

Znova pohlédne na hodinky. Je už skoro deset.

Někde na kostele se rozezní zvon.

Ten zvuk jí vrátí dojemnou, ale trochu rozmazanou vzpomínku. Bylo to o některé pradávné neděli? Chystali se na piknik? Holčička v kytičkových opalovacích kalhotkách? Teď stojí, poslouchá, jak zvon bije, a div se při tom zvuku nerozpláče. Stojí a stojí v tom ztichlém bytě jako přimrazená a v dálce se vyzvání a vyzvání. Konečně zvon umlkne. Cynthia těžce vzdychne a vrátí se opět k posteli.

Otec leží napříč tak, jak ho na ni shodila; leží na zádech a nohy, ohnuté v kolenou, mu visí na podlahu. Přistoupí k němu, ty nohy zdvihne, pak posune tělo, aby leželo jaksepatří s hlavou na polštáři a s chodidly u dolního konce postele. Vyprostí zpod něho přikrývku a natáhne ji až dolů. Ví, že mrtvý ležící v posteli oblečený bude vypadat divně, ví, že by bylo věrohodnější, kdyby ho svlékla a hrud' mu přikryla teprve pak. Za celý svůj život však neviděla otce nahého; a představa, že ho má svléct, příšerné pomýšlení, že uvidí to tělo vychladlé a svraštělé a mrtvé, je hrůzná. Mimoděk ustoupí a potřese hlavou, jako by odmítala už jen myšlenku na něco takového. Hrůza, myslí si. Taková hrůza! A přitáhne mu přikrývku až k bradě, takže je z něho vidět jen obličej.

Teprve pak jde k telefonu, vytočí 911 a nevzrušeně řekne operátorce, že právě našla svého otce mrtvého v posteli... a prosím, pošlete sem někoho.

"Ta chudinka byla v šoku," řekne Alexander. "Nevěděla, co dělá."

"Právě nám sdělila, že se hodlala dopustit pojišťovacího podvodu."

"Nic takového neřekla. Neví ani, jak ta pojistka vypadá. Stojí v té smlouvě opravdu něco o její neplatnosti v případě sebevraždy? Kdo to může vědět? Ona ví jen to, že v otcově trezoru je pojistka. Jaký druh pojistky to je, na jakou částku, to neví. Jak tedy můžete říct, že se hodlala dopustit podvodu?"

"Ale jděte, pane doktore," řekl Carella. "Když se někdo snaží, aby sebevražda vypadala jako přirozená smrt, tak přece..."

"Nepřála si, aby svět věděl, že její otec spáchal sebevraždu."

"Třesky plesky," řekl poručík Byrnes.

Jedna z policistek odvedla Cynthii chodbou na toaletu. Všichni tři detektivové zůstali sedět za dlouhým stolem v místnosti pro výslechy. Alexander se postavil čelem k nim a obhajoval svou kauzu, jako by stál před porotou.

Detektivové se tvářili jako při hře v poker, a snad to nebyla jen přetvářka. Carella se ujal vedoucí úlohy, vyptával se Keatingové a dostal z ní to, co bylo fakticky přiznáním k nejméně dvěma trestným činům a snad i k trestnému pokusu o pojišťovací podvod. Po dvanácti pracovních hodinách vypadal trochu unaveně. Meyer seděl vedle něho jako člověk s trumfem v ruce, na tváři výraz vrcholné sebedůvěry. Paní Keatingová jim pověděla všechno, co potřebují vědět. S takovými kartami si byl Meyer jistý, že jim poručík nařídí, aby ji na základě všech tří obvinění okamžitě zajistili.

"Vy vážně chcete poslat tu ubohou dámu do vězení?" zeptal se Alexander.

Byla to dobrá otázka. Chtějí, nebo ne?

O podvodu pravděpodobně uvažovala a na podporu svých požadavků se dopustila jistých trestných činů, ale pokud svůj nárok fakticky ještě neuplatnila, tak podvod nespáchala, nebo snad ano? Skutečně se dopustila něčeho, co by tak strašně poškodilo společnost? Chtějí ji opravdu posadit do vězení s ženskými, které rozřezaly své děcko a hodily ho do kanálu? Chtějí opravdu poslat slušnou ženu z calm'spointské domácnosti tam, kde bude muset ukájet sexuální choutky otrlých kriminálnic, vražedkyň obchodníků s lihovinami nebo garážových mechaniků? Tohle by si přáli?

Byla to dobrá otázka.

Dokud v půl deváté večer nezavolal Carl Blaney a neřekl jim, že odchází domů, protože už dokončil pitvu Andrewa Henryho Halea. Myslí si, že Carellu by výsledky mohly zajímat.

"Provedl jsem běžnou toxikologickou analýzu jeho vlasů," řekl Blaney. "Umyl a vysušil jsem mu vlasy a odebral z nich pomocí kyselých rozpouštědel vzorek. Výtažek jsem injektoval do spektrometru a výsledky porovnal se standardními vzorky."

"Co jsi našel?"

"Tetrahydrocannabinol."

"Anglicky, pane doktore."

"Marihuanu. Našli jste nějakou v bytě?"

"Nenašli."

"Ale vlasy odhalily ještě něco."

"Co ještě?"

"Rohypnol."

"Rofinol?" zeptal se Carella.

"Ro-hyp-nol," řekl Blaney. "Prodejní jméno pro drogu zvanou flunitrazepam."

"V životě jsem o ní neslyšel."

"Tady u nás se s ní často neshledáš. Žádné případy z pohotovostí, žádné smrtelné následky. Je to benzodiazepam a je populární na jihu a na jihozápadě. Mladí lidé ho kombinují s alkoholem a jinými drogami."

"Neřekl jsi, že to byla asfyxie?"

"Taky že byla. Výsledky vlasů mě přiměly, abych se ještě jednou podíval na krev. Tentokrát jsem se zaměřil na flunitrazepam a jeho 7-aminometabolity. Našel jsem jen mírné množství původní drogy - koncentraci tak nevýznamnou, že by nemohla způsobit smrt. Ale přitom natolik velkou, abych usoudil, že zemřelý definitivně požil přinejmenším dva miligramy."

"Což znamená?"

"Což znamená, že je vyloučeno, aby se sám oběsil. Musel být v bezvědomí. Ne, tentokrát máš na talíři vraždu."

A tak to začalo.

2

V sobotu 30. října ráno, den poté, co byl Andrew Henry Hale nalezen mrtvý ve své posteli v bytě na Curreyově nedaleko Dvanácté ulice, lilo jako z konve. Carella a Meyer vyběhli z policejní stanice na parkoviště za ní, a než udělali půl tuctu kroků, promokli na kůži. Déšť bušil do střechy auta, zavrtával se Carellovi do hlavy, když šmátral klíčem po zámku, šlehal ho do očí, smácel mu ramena kabátu a připlácl mu vlasy na čelo. Zachumlaný a shrbený Meyer stál trpělivě na druhé straně vozu s přimhouřenýma očima a tonul v nelítostném lijavci.

"Dej si na čas, žádnéj spěch," podotkl.

Carella se konečně trefil klíčem do zámku, otočil jím, vlezl honem dovnitř a natáhl ruku přes sedadlo, aby Meyerovi otevřel druhé dveře. "Fúúú!" řekl Meyer a zabouchl je.

Oba muži seděli chvíli bez dechu, uzavření v chřastící kukle, po předním skle a okénkách se valil déšť. Za nimi svítila žlutá světla stanice a nabízela pohodlí a teplo - podivné vlastnosti místa, od něhož by něco takového jakživi nečekali. Meyer se přesunul na sedadle a sáhl do zadní kapsy kalhot pro kapesník, aby si otřel obličej a pleš. Carella vytáhl z kapsy na dveřích několik papírových kapesníků značky Dankin' Donuts a snažil se vysušit vodu ze skrz naskrz promočených vlasů. "No tohle!" řekl a hrábl do dveří pro další kapesníky.

Přední sedadla auta, kterému se posměšně říkalo "úřední limuzína", těm dvěma a jejich objemným svrchníkům sotva stačila. Byli partnery poměrně často; detektivovu přítomnost ve služebně při zazvonění telefonu určovala spíš naléhavá potřeba a náhoda než nějaký rozvrh služeb.

Hlášku o Haleovi přijali oni dva a případ patřil jim, dokud buď někoho nezatknou, nebo nepošlou věc na odpočinek do kartotéky neobjasněných případů. Říkalo se jí otevřená.

Carella nastartoval.

Meyer pustil rádio. Hukot proudů vody bušících do vozu rušilo jen důležité mumlání policejních hovorů. Obstarožnímu topení chvíli trvalo, než začalo naplňovat vůz jakýms takýms teplem, a jeho klapot se přidal k neutuchajícímu bubnování deště, monotónnímu hlasu dispečera a šustění pneumatik na černém asfaltu. Policisti ve službě neustále poslouchají jedním uchem a zvláště čekají na důrazný signál, že se nějaký policista ocitl v tísní; v tom případě odpoví každý policejní vůz v okolí. A zatímco se déšť lil a topení jim dýchalo do obličeje a na nohy sporý teplý vzduch, rozprávěli o oslavě Carellových narozenin z počátku měsíce - i když Carella by na ni byl raději zapomněl, protože právě dosáhl čtyřicítky - a o Meyerových trampotách se švagrem, který Meyera neměl rád a vytrvale se mu snažil prodat další životní pojistku, když vykonává tak nebezpečné povolání.

"Myslíš, že naše povolání je nebezpečný?" zeptal se. "Nebezpečný ne," řekl Carella, "ale riskantní."

"Tak riskantní, že to vyžaduje speciální pojištění?"

"Ne, to nemyslím."

"Já jsem si včera vypůjčil videofilm," řekl Meyer. "Robin Williams v něm umře a jde do nebe. Horší škvár jsem snad v životě neviděl."

"Já na filmy, kde někdo umře a jde do nebe, nechodím," řekl Carella. "Hlavně bys nikdy neměl jít na film, který má v názvu slovo 'se'," řekl Meyer. "Sarah miluje filmy, kde filmové hvězdy umřou a chodí po světě a pouhý smrtelník je nevidí. Tak tys o tom nikdy neslyšel, říkáš?"

"Nikdy," řekl Carella a usmál se. Říkal si, že stačí pracovat s někým delší dobu a už mu čtete myšlenky.

"Tvoje děti jsou na to ještě malé," řekl Meyer. "Ropáč, rohlík, ropec, R 2? Takhle všelijak tomu říkají."

"Pro mě je to novinka," řekl Carella.

"Dostávalo se to v tabletkách po jednom nebo dvou miligramech. Hoffman-La Roche, to je ta firma, co to vyrábí - nedávno stáhla v Německu ty dvoumiligramové z trhu. Ale tady se ještě dostanou. Ostatně, tak se tomu taky říká, larošky. Nebo jen rošky. Kolik říkal Blaney, že ten děda spolknul?"

"Nejmíň dva miligramy."

"To by byl za půl hodiny v limbu. Máto být desetkrát silnější než valium. Je to bez chuti a bez zápachu. Ty jsi o tom vážně nikdy neslyšel?"

"Vážně," řekl Carella.

"Říkalo se tomu taky randák. Když se to začalo užívat v Texasu, brali to kluci a holky s heroinem nebo s kokainem. Pak nějaký ten kovboj zjistil, že když dají holce do sklenice piva dva miligramy, je to totéž, jako kdyby si dala celej karton plechovek piva. Za deset nebo dvacet minut přestane cítit bolest, ztratí všechny zábrany, upadne do bezvědomí, a

když se příští ráno probudí, nepamatuje si, co se stalo."

"Hotový sci-fi," řekl Carella.

"Malý bílý tabletky," pokračoval Meyer. "Buď je rozpustíš v nějakém chlastu, nebo je můžeš čichat. Říká se jim taky ropinky. Nebo zapomínací. Nebo rohous. Nebo roh. Tabletky stojí tři nebo čtyři dolary."

"Děkuju za informaci," řekl Carella. Byli oba na cestě do Haleovy banky.

Soudní povolení otevřít jeho trezor už měli. V trezoru, jak přiznala sama Cynthia Keatingová, byla otcova životní pojistka. Její manžel jim navíc řekl, že jeho advokátní firma má otcovu poslední vůli, podle níž všechny majetek starého pána připadne dceři s manželem - ne že by to bylo bůhvíco. Z výpisu z bankovního účtu, který našli v bytě, zjistili, že jeho majetek činí 2476,12 dolarů. Měl také sbírku sedmdesáti osmi gramofonových desek z třicátých a čtyřicátých let, nic mimořádného, samé swingové šlágry - Bennyho Goodmana, Harryho Jamese, Glena Millera, všechny obehnané tak, že šelak byl poškrábaný a drážky odřené. V bytě bylo také pár knih, většinou ohmatané paperbacky, a jídelní příbor pro osm lidí z levného stříbra.

Je pravda, že ve městě, kde se často vraždí pro pětidolarovou bankovku v rozdrbané peněženke, může být motivem i takový majetek, ale sotva u tak zámožné dvojice, jako byli Keatingovi. Kromě toho nešlo v tomto případě o náhodnou oběť, kterou si někdo vyhlídl na ulici a pak ji oddělal, něco, co se opakovalo jako houska na krámě. Tady si dal někdo velkou práci. Nej dřív starce omámil a pak ho oběsil. Ta cena musela stát za to.

Carella zajel s vozem na prostranství před bankou, kde se nesmělo parkovat. Sklopil stínidlo, aby bylo vidět růžový papírek, který obvykle varuje pochůzkáře před zásahem, pak vystoupil a pádlil deštěm ke vchodu do banky. Meyer dusal za ním.

Jejich soudní příkaz otevřel trezor mrtvého: skutečně v něm našli pojistku na 25.000 dolarů. Jako oprávněné osoby byli uvedeni dcera Andrewa Halea a jeho zeť. A co víc, pojistka obsahovala i odstavec týkající se sebevraždy.

Odst. 1.5: Sebevražda

V případě úmrtí pojištěnce sebevraždou do jednoho roku od uzavření smlouvy je plnění pojišťovny omezeno částkou do výše zaplaceného pojistného.

Ale v tomto případě byla smlouva uzavřena už skoro před deseti lety.

Důležitá byla čtvrteční noc.

Podle toho, co jim sdělila Cynthia Keatingová, hovořila s otcem ten večer v devět hodin, a druhý den ráno přibližně v půl desáté ho našla oběšeného. Telefonní společnost potvrdila, že večer předtím, sedm minut po deváté, skutečně volala na jeho číslo a strávila hovorem s ním dvě minuty. To ale ještě neznamená, že o něco později nemohla sednout na metro, přejet na druhou stranu řeky, projít parkem a vstoupit do jeho bytu, hodit mu několik pilulek do sklenice vína, piva nebo minerálky a pak ho na háku oběsit.

Jenže -

Cynthia tvrdí, že když domluvila s otcem, sešla se před kinem nedaleko svého bydliště s přítelkyní Josií a obě viděly představení, které začalo někdy v devět a skončilo v půl dvanácté. Pak šly s Josií na čaj a zákusek do kavárny jménem Westmore. Domů se vrátila deset minut po dvanácté a neodešla z bytu, až příští dopoledne před tři čtvrtě na devět, kdy došla metrem na druhou stranu řeky a šla pěšky do otcova bytu, jen aby ho našla - chudáka tatínka - pověšeného v koupelně, a mně je z toho ještě teď zle. Film, který viděly, byl jeden z retrospektivně promítaných snímků režiséra Kurosawy. Jmenoval se "Nahoře a dole" a byl to zfilmovaný román, který napsal jeden americký autor laciných hororů. V kině si telefonicky ověřili název filmu i konec a začátek představení. Také přítelkyně Josie Gallitanová, kterou zavolali, potvrdila, že byla společně s Cynthií v kině a pak si spolu pochutnaly na šálku čaje a zákuscích s čokoládovou polevou. Cynthiin manžel dosvědčil, jak se dalo čekat, že když se vrátil domů z partie pokeru kolem jedné v noci, našel manželku v posteli spící. Tu noc už z domova neodešla.

Partie pokeru se zúčastnilo šest dalších mužů. Keating prohlásil, že začali hrát v osm a skončili asi ve čtvrt na jednu. Ostatních šest hráčů potvrdilo, že v uvedenou dobu tam skutečně byl. A jeho žena potvrdila, jak se dalo čekat, že se vrátil domů kolem jedné hodiny a tu noc už z domova neodešel.

Detektivové tedy uznali, že jejich dva hlavní podezřelí mají vzduchotěsné alibi a že ten, kdo hodil Andrewu Haleovi do sklenice rohypnol a oběsil ho na háku, se dosud potlouká neznámo kde.

Na Haleově pohřbu si poslechli kněze, který se s Halem nikdy nesetkal, ale zato vyložil jeho jediným pozůstalým, jaký to byl znamenitý a čestný člověk. Cynthia Keatingová a její manžel Robert poslouchali a neuronili ani slzičku. Když na nebožtíkovu prostou dřevěnou rakev dopadla první lopata hlíny, ještě přšelo.

Andrew Hale jako by nikdy neexistoval.

Tu neděli večer zavolal Carella z domova Dannyho Gimp. "Danny," řekl, "tady je Steve."

"Ahoj, Steve," řekl Danny. "Copak ses doslechl?"

To byl vtíp, protože Danny Gimp byl donašeč. On, a ne Carella, se často doslechl všeličehos a dával to dál. Za peníze. Ti dva se obešli bez zdvořilůstek a Carella přistoupil rovnou k věci.

"Starej chlap jménem Andrew Hale..."

"Jak starej?" zeptal se Danny.

"Šedesát osm."

"Hotovej Metuzalém," řekl Danny.

"Ve čtvrtek večer ho někdo odkrouhnul."

"Kde?"

"V bytě na Curreyových."

"V kolik?"

"Náš doktor říká kolem půlnoci, ale víš dobře, jak jsou tyhle informace přesné."

"Jak to dostal?"

"Oběsili ho. Ale nejdřív omámili drogou, která se jmenuje rohypnol. Slyšels o ní někdy?"

"Že váháš."

"Slyšel?"

"Samo," řekl Danny.

"Jenže jediný dva lidi, který měli zájem na jeho smrti, mají nebetýčný alibi," řekl Carella. "Napadlo nás, jestli náhodou neznali někoho, kdo dovede zacházet s oprátkou."

"Mhm."

"Je advokát..."

"Ten mrtvej?"

"Ne, jeden z podezřelých."

"Trestní obhájce?"

"Ne. Ale zná se s ním."

"To eště neznamená, že zná profesionální zabijáky."

"Znamená to, že by k nim mohl mít přístup."

"Oukej."

"Poptej se kolem, Danny. Jde tam o pojistku za pětadvacet táců."

"To není tak moc."

"Já vím. Ale někomu to třeba stačí."

"Tak jo, já našpicuju uši, co a jak."

"Ohlásíš se mi, oukej?"

"Dyž něco uslyším."

"I kdybys neslyšel."

"Oukej," řekl Danny a zavěsil.

Ohlásil se Carellovi až následující neděli večer, 7. listopadu. V té době byl případ mrtvý jak Mrtvé moře.

Danny se přiběhlal do podniku, který sám vybral ke schůzce; byla to pizzerie na Culverově nedaleko Šesté. Límec chatrného kabátu měl vyhrnutý proti mrazu a dešti, kolem krku měl omotanou dlouhou studentskou šálu s proužky, na rukou vlněné rukavice. Opatrně se rozhlédl po lokále, jako kdyby byl agent přinášející nukleární tajemství. Carella mu dal znamení. Danny se zamračil.

"To nemáš dělat," řekla vklouzl do boxu. "Stačí, že máme rande ve veřejném podniku."

Carella byl ochotný prominout Dannymu jeho občasnou podrážděnost. Nikdy mu nezapomněl, že Danny ho navštívil v nemocnici, když tam ležel, poprvé v životě postřelený při výkonu povolání. Nebylo to pro Dannyho snadné, policejní donašeči nezůstanou policejními donašeči dlouho, jakmile se to o nich roznese. Danny tékal očima po místnosti, kontroloval celý prostor. To místo zvolil sice sám, ale teď mu přestal důvěřovat snad proto, že bylo v pondělí v devět ráno tak nezvykle plné.

Kdo ksakru moh čeká, že se lidi budou cpát pizzou k snídani? Ale na stanici jít nemohl a pozvat Carellu do svého mizerného kutlochu na Jižní straně taky nechtěl, máme-li být upřímní, přiváděl ho do rozpaků. Danny znával lepší časy. Byl hubenější, než ho kdy Carella viděl, oči mu slzely od rýmy a teklo mu z nosu. Neustále sahal do tašky, kterou položil na stůl, po papírových kapesnicích; vysmrkal se, kapesník zmačkal a nacpal ho do kapsy kabátu, který si dosud nesvlékl. Nevypadal zdravě. A co horšího, byl neupravený, a to bylo divné u člověka, který se vždycky pyšnil tím, co pokládal za elegantní oblečení. Potřeboval oholit. Pod odřenými kraji rukávů bylo vidět špinavé manžety od košile. Obličej měl plný uhrů a za nehty špinu. Když viděl, jak si ho Carella prohlíží, řekl jako na vysvětlenou: "Votravuje mě noha."

"To je mi líto."

"Jo, pořád mě zlobí. Vod toho, jak mě tenkrát postřelili."

"Aha."

Dannyho ve skutečnosti nikdy nikdo nepostřelil. Kulhal, protože měl v dětství obrnu. Ale předstírat zranění z velké přestřelky mezi gangy mu dodávalo v jeho kruzích jistou důvěryhodnost, kterou pokládal za nutnou při shánění náhodných informací. Carella mu tu lež rád promínil. "Máš chuť na pizzu?" zeptal se.

"Bodlo by kafe," řekl Danny a chtěl vstávat.

"Sed'," řekl Carella. "Já pro něj dojdu. Chceš k tomu něco?"

"Ty dorty vypadaj dobře," řekl Danny. "Přines mi jeden ten s čokoládou, oukej?"

Carella šel k pultu a vrátil se za pět minut s dvěma čokoládovými kousky a dvěma šálky kávy. Danny si pro zahřátí dýchal na ruce. Dvěma z ulice a kolem pultu se pořád někdo coural a přinášel zvenčí zimu. Danny vzal šálek kávy a chvíli si na něm hřál ruce. Carella se zakousl do svého dortíku, Danny do druhého. "No ne," řekl, "to je bašta!" a znova si ukousl. "Pane jo," řekl ještě jednou.

"Tak co máš?" zeptal se Carella.

Dvacet pět tisíc byla pěkná suma ve městě, kde si člověk mohl koupit mrtvolu za předplatní jízdenku na metro. Jestliže Robert Keating a jeho žena Cynthia byli jinak zaměstnáni, když jejich otce někdo škrtil a vytahoval na hák, zbývala možnost, že si najali vraha, který by to provedl za ně. V tomhle městě se za peníze dalo provést cokoli komukoli. Chcete dát někomu rozbít brejle? Chcete mu dát vytrhat nehty? Přerazít nohy?

Chcete, aby byl zraněný vážněji? Chcete mu ublížit tak, aby z něho byl nadosmrti invalida? Chcete ho mít staženého z kůže, chcete z něho mít - ale pst, o tom se nezmiňujte ani šepetem - mrtvolu? Dá se to zařídít. Stačí si promluvit s tím pravým. Dá se to zařídít.

"Mám toho vlastně dost," řekl Danny, na oko víc zaujatý dortem než obchodním jednáním.

"Ale jdi, vážně?" řekl Carella.

Předešlý večer mu Danny do telefonu řekl, že má něco, co ho bude zajímat. Dneska ráno se zdálo, že by to mohlo být velezajímavé. Ale taky to mohl být jen úvod k vyjednávání.

Jenže Danny věděl, že to, co má, stojí za to. A jak! Fakticky tak moc, že to může hodit víc, než Carella obvykle platívá. Danny se strašně nerad handrkoval s někým, koho pokládal za starého kamaráda, i když si nikdy nebyl jistý, že Carella jeho pocit sdílí. Zároveň však nechtěl vyrazit informaci, která by mohla vést k rozřešení vraždy, a pak se spokojit s padesáti dolary, které mu Carella hodí na stůl. Za takový pakatel to bylo až moc dobré sousto.

"Já vím, kdo to udělal," řekl rovnou. Carellu to překvapilo.

"Jo, měl sem kliku," řekl Danny a ušklíbl se. Zuby měl taky v mizerném stavu. Zřejmě o sebe dost nepečoval.

"Tak ven s tím," řekl Carella.

"Myslím, že to stojí aspoň za to, co dostal vrah," řekl Danny tišeji. "A to je?"

Pět táců.

"Děláš si srandu!"

"Myslíš?" opáčil Danny. Carella si to nemyslel.

"Takový prachy bych musel projednat s poručíkem."

"Samo, projednej. Ale podle mě se tu ten chlápek nezdrží dlouho."

"Co mu můžu říct?"

"Komu?"

"Poručíkovi." Pět tisíc pro práskače nebylo málo. V neveřejném fondu služebny bývalo i víc, záleželo na tom, kolik dělaly příspěvky v jednotlivých měsících. Nikdo se neptal po několika dolarech, které zmizely tuhle nebo támhle při protidrogovém zátahu, pokud se peníze ocitly v tom, čemu se eufemisticky říkalo "válečná pokladna". Ale rozsáhlá protidrogová akce dole ve městě zpomalila příliv peněz a Carella si nebyl jistý, jestli se v pokladně najde taková hotovost. Taky si nebyl jistý, že poručík Byrnes bude souhlasit, aby se bonzákovi vyplátilo tolik peněz. Dannyho informace by musela být ryzí zlato, aby ospravedlnila takový výdaj.

"Řekni mu, že vím, kdo to proved, a že vím, kde teď je," řekl Danny. "A jestli to nestojí za pět hadrů, tak sem se zmejlil v kšeftu."

"Odkud to máš?" zeptal se Carella. "Vod jednoho frajera, kterýho znám."

"Odkud to má on?"

"Přímo od pramene."

"Prozrad' mi něco, s čím můžu operovat."

"To se ví," řekl Danny. "Ten tvůj chlap hrál karty."

"To mluvíš o Robertu Keatingovi?" zeptal se překvapený Carella. "Ne. Kdo je Robert Keating?"

"Tak o kom mluvíš?"

"Vo tom, co ho hledáme," řekl Danny. "V sobotu večer mastil karty. Poker."

"Dobrá."

"Kdo je Robert Keating?" zeptal se Danny znova. "Ale nikdo," řekl Carella. "A co s tím pokerem?"

"Ten tvůj hrál vo velký prachy."

"Jak velký?"

"Vo tisícovky. Začal s pěti hadrama a skončil s dvaceti. Vyhrával, jen to frčelo."

"Je to profesionální hráč?"

"Ne, jen nájemnej vrah, kterej rád riskuje."

"Tady od nás?"

"Z Houstonu v Texasu. A vrací se tam."

"Kdy?"

"Někdy tuhle středu. Jestli ho chceš, tak sebou hod'. Srandá s tím Houstonem, co?"

Carella neviděl na Houstonu nic srandovního.

"Cizinci z toho musej bejt na větví," řekl Danny. "Že se něco píše stejně a vyslovuje jinak. Teda v angličtině."

"Jak se píše ten chlap?" zeptal se Carella nechápavě.

"Chachá," řekl Danny. "Abys věděl, v New Yorku je ulice, která se píše na chlup stejně jako to město v Texasu. Ale vyslovuje se Houston a tomu texaskému městu se místo toho říká Júst. Po Samovi Houstonovi, ten vyslovoval své jméno takhle. Divný, nemyslíš?"

"A jak vyslovuje své jméno ten tvůj člověk?"

"Chachá," řekl Danny a zahrozil Carellovi prstem.

"Kdo ho najal?" zeptal se Carella. "Můžeš mi říct aspoň to?"

"Kdo ho najal, nevítu."

"A proč byl zabíječ ten starej pán?"

"Někdo chtěl to, co von měl a co nechtěl dát. Tak se ho zbavili." Zbavili? Oni?"

"Někdo."

"Víc lidí než jeden?"

"To nevíte jistě."

"Řekl jsi zbavili."

"To sem řekl jen tak. Víte jen, že to, co chtěli, mohli dostat, jen když ho vodu krouhnu."

"Ten starý pán po sobě nenechal ani nočník, Danny."

"Já jen říkám, co sem slyšel."

"Od koho?"

"Vod kámoše. A ten to má vod toho zabijáka."

"Ten řekl tvému kámošovi, že někoho zabil?"

"To tak akorát!"

"Já jsem si hned myslel, že ne."

"Ale řekl mu toho ažaž."

"Například?"

"Byl vožralej. Snad to bylo tak, snad jinak."

"Jak jinak, Danny?"

"Oukej. Tak dejme tomu, že ten dědek měl něco, co někdo chce, chce to strašně moc, ale dědek na tom sedí a nedá a nedá. A dejme tomu, že to něco může být moře prachů. A dejme tomu..."

"To říkal ten chlap?"

"Jo, von. Dejme tomu, že někdo je vochotnej zaplatit někomu pět táců za to, že ho dědka zbaví a že zařídí, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda. A dejme tomu..."

"Užil tyhle slova? Nešťastná náhoda?"

"JO."

"A odměna byla pět táců?"

"Těch samejch pět táců, s kterejma začal hrát poker."

"Kdy ti tvůj kámoš řekl tohle všechno?"

"V sobotu v noci. Dyž dohráli. Vrátili se do jeho hotelu, napili se, dali si jointa."

"Kdo jim to dodal?"

"Pití?"

"Pití a marjanku."

"Vrah. Byl to jeho mejdan. Já ti něco řeknu, Steve. Když někdo shrábne velký prachy a pak s nima vyhraje v kartách čtyřikrát tolik, chce vo tom mluvit, chápeš? Je na to hrdej. Takhle pracujou ty jejich mozky. Potřebujou ti říct, jak jsou vohromný. Můj kámoš přišel v tý sobotní hře vo košili. Tak to bejvá. Vítězové zvysoka kašlou na ty, co to prosrati. Jenže tomu tvému vrahovi přišlo mýho kámoše líto, tak si spolu dali flašku a dva jointy, aby se moh vyťahovat, jak je skvělej, dyž dostane pět táců jen za to, že odkrágluje jednoho dědka."

"Ale to mu neřekl."

"Vo těch pěti hadrech jo, vo dědkovi ne."

"Takže pro mě nic nemáš."

"Ale jo, mám toho mraky. Pamatuješ, cos mi řekl do telefonu? Ptal ses mě, jestli bych věděl něco vo tom, že ten děda byl voblbenej ropáčem, eště než ho někdo voběsil. To není detail, na kterej člověk zapomíná, Steve. Zkrátka, než můj kámoš vodešel z tý hotelový cimry - jestli chceš, tak si myslím, že si to spolu rozdali, můj kámoš s tím vrahem. Můj kámoš je buzik. Zkrátka, ten vrah mu dal dáreček, dyž jako prohrál, chápeš? Cenu outěchy. Že prej mu pomůže v sexuálním životě. Smál se, víš? Pomůže ti to v sexuálním životě, Harpo, zkus to! Tak se menuje můj kámoš, Harpo. A Harpo si myslel, že mu ten chlap nabízí viagru, ale vono to bylo tohle." Danny si sáhl do kapsy u kabátu a otevřel pěst. Na dlani mu ležel papírek s bílými tabletkami, celý potišťený slovem Roche. "Ropáč," řekl Danny. "To samý, co dal ten tvůj tomu voběšenýmu."

"Od koho to máš?"

"Vod Harpa."

"Harpo - jak dál?"

"Marx," řekl Danny a vycenil zuby jako barrakuda. Počkej, já si to zopakuju."

"Klíďo."

"V sobotu večer hrajou poker..."

"Tak."

"Ten, co zabil Andrewa Halea, jde do hry s pěti tisícovkami a na konci hry jich má dvacet. Pozve tvýho kámoše Harpa na skleničku a trochu si zahulit a začne se chlubit tou vraždou. Než se rozejdou, nabídne mu papírek s tabletkami rohypnolu."

"Jo, přesně tak."

"A říkáš, že ten vrah pozítří odjíždí?" Tak sem tomu rozuměl."

"Nehraješ na mě nějakou habaďůru, Danny?"

"Já a habaďůra?"

"Ten člověk se opravdu vrací do Houstonu teď ve středu?" Mám to vod Harpa."

"A řekl ti Harpo taky, jak se ten chlap jmenuje?"

"Řek."

"A kde se ubytoval?"

"Taky."

"Jen tak, z dobrýho srdce?"

"Je to kámoš. A potom - dyž tvůj poručík bude svolnej, tak strčím něco taky jemu, víš?"

"Budeme se kvůli tomu muset ještě jednou sejít," řekl Carella. "Žádněj kvalt," řekl Danny. "Do středy máš čas."

"Dám ti vědět," řekl Carella a chystal se vyjít z boxu, když si najednou vzpomněl, že je 8. listopadu a že je venku sakramentská zima. Jak je člověku čtyřicet, venku je najednou hned větší zima! Posunul se na koženkovém sedadle, vystrčil nohy, že vstane, a Danny naproti němu učinil totéž, když hluk v mimořádně plném lokálu rozčísl první výstřel. Naráz zavládlo ticho a lidé se vrhali pod stolký, ještě než zazněl druhý. Carellovi trvalo jen zlomek vteřiny, než spatřil dva gangstery, jak se blíží k boxu: jeden byl černý a druhý bílý - jak jinak, máme přece rovnost povolání! V dalším okamžiku si uvědomil, že jejich cílem je Danny Gimp.

Kabát měl rozepnutý, hrábl tedy pravou rukou pro svou pistoli Glock devítku a vytrhl ji s klapnutím péra z pouzdra.

Ozvaly se další výstřely. Někdo zaječel. Danny se plazil po podlaze po všech čtyřech, za ním se táhla stružka krve.

Jakýsi muž, který pádil k východu, převrhl jeden servírovací stůl a všechno, co bylo připravené na pizzu, se rozlétlo po podlaze; kečup se mísil se sardelmi a houbami a strouhaným sýrem a kluzkými kousky feferonek. Carella poklopil stůl a přikřičel se za něj. Ozvaly se další výkřiky, dva výstřely úplně blízko a dupot. Zdvihl hlavu právě včas, aby viděl gangstery, jak pádí k východu, vyskočil a hnál se za nimi. Střelbu neriskoval, protože před ním bylo příliš mnoho nezúčastněných lidí. Vyběhl za zabijáky na ulici, měl dojem, že je má na mušce, ale oni v tom okamžiku zahnuli za roh a byli pryč.

Do hajzlu, řekl si.

Poslední dva výstřely, které Carella zaslechl, trefily Dannyho zblízka do hlavy. Rána vedle tváře pocházela z hlavně přitisknuté téměř na kůži. Výstřel, který ho zasáhl u brady, byl vypálený z nepatrné vzdálenosti; částečky střelného prachu byly roztroušené v okruhu pěti centimetrů a rána se nalézala uprostřed kulaté skvrny od sazí. Když Carella vedle něho poklekl, byl Danny už mrtvý.

Do pizzerie se vřítel strážník s pistolí v ruce a poděsil zákazníky ještě víc, když zařval: "Ustoupit! Všichni ustoupit!" jako komparzista v akčním filmu. Lidé se dali na šílený úprk, zpřevraceli stoly a židle a lokál byl najednou jako vymetený.

Několik hostů však zůstalo buď ze zvědavosti, jak vypadá mrtvola zblízka, nebo v naději, že zamávají do kamer, jen co sem dorazí televize. Když se v popředí obrazovky odehrává tragédie, vždycky se najde ještě, který se produkuje před kamerou, mává a šklebí se.

"Já jsem od policie," řekl Carella. "Zavolejte záchranku."

Do lokálu se dostavil další strážník, taky s pistolí v ruce, oči vytřeštěné a bledý jak stěna. Mrtvého člověka viděl jedinkrát v životě, a to v pohřebním ústavu, když mu zemřel strýček Pete na cirhózu jater. První strážník, stejně nezkušený, už mluvil do mobilu a říkal seržantu Murchisonovi ze sedmaosmdesátky, že v pizzerii na Culverově se střílelo, "U Guida" se ten podnik jmenuje. "Jeden zůstal ležet, ať pro něj přijedou pohřebáci," řekl doslova a Murchison sebou škubl.

Televizní kamery přijely asi o pět minut dřív než sanitky a než u chodníku zabrzdil další vůz z přilehlého rajonu Charlie. Paní v kabátě z kožíšiny, která nezapřela svou umělost, řekla slídícímu reportérovi, že nějací dva habáni začali zčistajasna střílet na toho pána, co leží tamhle, a televizák okamžitě zaměřil kameru na Dannyho ležícího v louži přísad k pizze, kečupu a krve, jak stvořené pro op-art. Druhý strážník nabádal všechny, aby ustoupili, a uvažoval, jestli nemá vyvěsit pár těch cedulek s nápisem "dějiště trestného činu", které má v kufru hlídkového vozu. Dva výrostci v lyžařských bundách a pytlovitých kalhotách, na hlavách vlněné kulichy, se snažili dostat za oběť, aby se mohli uculovat a mávat do kamery, ale opozdili se. Kameraman se už obrátil ke dveřím, kudy přicházeli dva detektivové ze sedmaosmdesátky. Vypadali nesmírně úředně a důležitě, na kabátech měli připíchnuté odznaky, v obličejích byli sežehlí mrazem. Za nimi přijížděla sanitka - další dobrý snímek: detektivové ve vlajících pláštích, kráčející dlouhými kroky, a blikající červené světlo na sanitce. Byl to pro kameramana věru šťastný den.

Arthur Brown, jeden z příchozích, vyprávěl později ve služebně, jak poznal, že ten, co leží na podlaze, je mrtvý, ještě dřív, než mu to Carella řekl. S Brownem přišel Bert Kling. Jakmile spatřil Carellu, šel k němu a zeptal se, co se stalo.

"Dva profesionální vrahouni oddělali Dannyho Gimpu," řekl Carella a vstal, rukáv pláště umazaný od krve z Dannyho ran, kalhoty na kolenou zapařené tou pizzovou kaší na podlaze.

Když přišli lidé s nosítky, stáli všichni kolem.

Zdravotníci hned poznali, že s uložením Dannyho na nosítka nemusejí spěchat.

3

Protože měli to ráno na tapetě hned dvě vraždy - neobvyklá věc i v 87. revíru - řekl poručík Byrnes detektivům shromážděným v jeho kanceláři, že vynechá obvyklé řečičky a přistoupí rovnou k vraždám, má někdo nějaké námitky? Andy Parker sice soudil, že vražda laciného práskače by neměla mít přednost před razií na obchodníky s drogama, kterou se snažil prosadit už dva týdny, ale věděl, že nemá smysl dráždit poručíka, když nasadí - jak tomu Parker v duchu říkal - "ten svůj irskej ksicht".

Hal Willis taky nebyl nadšený, že zůstal stranou. Vyfasoval včera loupež, při níž pachatel nechal na polštáři oběti cukrovinky s čokoládovou polevou. Přesně tak to dělával Cukrář, ale ten se v srpnu nedostavil k soudu a byl teď pámbuví kde. Tenhle chlapík se po něm zřejmě sprostě opičí a z té podobnosti mohli mít dneska ráno docela srandu, kdyby poručík nespustil závoru. Oba detektivové se opírali nakvašeně o stěnu s rukama založenými na prsou jako nezletilí kluci pozvaní na zábavu, kde se jim pak nedovolí tancovat, a dávali neomylně najevo, co si myslí. Ignorovali dokonce kávu a preclíky na poručíkově stole; bylo to pohoštění nebo spíš úplatek, aby se chodilo včas, placený každé úterý z tajného fondu služebny.

Bylo osm hodin ráno. Byrnesovými okny proudilo dovnitř ostré, jasné sluneční světlo. Celkem bylo v kanceláři včetně poručíka osm detektivů. Artie Brown a Bert Kling, kteří přijali hlášení o střelbě v pizzerii, se snažili dopátrat něčeho o těch dvou útočnících. Carella a Meyer chtěli pokračovat s případem Andrewa Halea. Ti dva, kteří trucovali u stěny, se

neuráčili nabídnout svůj názor na cokoli. Zůstali mimo a žralo je to, ale

Byrnes žil zřejmě v blahé nevědomosti, proč se mračí. Cotton Hawes byl neutrální. Momentálně neměl nic na práci, protože celý minulý týden strávil u soudu. Teď seděl v koženém křesle naproti poručíkovu stolu s podivně nezúčastněným pocitem policisty z jiného města, který přišel na návštěvu, a poslouchal, jak poručík probírá ty dvě vraždy a nakonec se ptá: "Myslíte, že spolu souvisejí?"

"Možný to je," řekl Carella. "Meyere?" zeptal se poručík.

"V případě, že se pokusili Dannyho umlčet, tak jo."

"Jste si jistý, že nešli po Stevovi?"

"Ne, šli po Dannym," řekl Kling. "Po mně nevystřelil ani jeden."

"Deset nebo dvanáct lidí vidělo, jak jdou po Dannym," řekl Brown. "Jsou pod vlivem filmů, na který chodí."

"Popisují to jako vyřizování účtů mezi gangstery."

"Za božího dne?" zeptal se Hawes a skepticky zavrtěl hlavou. Seděl v slunci, které dopadalo na jeho rezavou hlavu, až planula jako v ohni. Jediný bílý pramen nad jeho levým spánkem vypadal jako skvrna tajícího sněhu.

"Nechceš po těch darebácích trochu moc?"

"Jeden bílejší a jeden černější, říkáte?"

"A červená všude kolem."

"Co když šlo o nějaký starý spor," napadlo Hawese. "Konečně ho dopadli!"

"Byla by to náhoda, že se jim to povedlo zrovna ten den, co se měl setkat se Stevem," řekl Byrnes. "Na to jsem policajt už dost dlouho."

"Je možný, že po něm pásli už dřív, než řekl Stevovi to něco, co mu chtěl říct," řekl Brown. Seděl obkročmo na židli u knihovny, obrovitý mužský barvy kožichu majestátního grizzlyho. Na sobě měl rozhalenou košili a zelený svetr, lokty se opíral o zadní opěradlo židle.

"Řekl ti vůbec něco?" zeptal se Kling. "Než ho dostali?"

"Vlastně ne. Chtěl nejdřív prachy."

"Že by? Nepovídej!"

"Kolik chtěl?" zeptal se Hawes. "Pět hadru."

Hawes hvízdal.

"Co slíbil?" zeptal se Willis, který konečně podlehl zvědavosti. Byl ze služebny nejmenší, houževnatý a neustále ve střehu, v tmavých očích se mu odráželo studené noční světlo. Parker se k němu otočil a ostře se na něho podíval, jako kdyby se nejlepší přítel, kterého má na světě, najednou přestěhoval do Annistonu v Alabamě a válel se tam v prasečích výkalech.

"Povídal, že zná jméno a adresu člověka, kterej zabil Halea," řekl Carella.

"Kde ho sebral?" zeptal se Willis, už úplně zaujatý. Parker od něho o krůček odstoupil.

"Jeho kamarád hrál s vrahem poker."

"Počkej, řekni to ještě jednou," vmísil se Hawes. "Danny hrál poker s tím vrahem?"

"Ne, ne," řekl Meyer. "Poker hrál Dannyho přítel."

"S tím chlapem, co oběsil Halea na dveřích do koupelny?"

"Jo, oběsil ho."

"Tak s tím?"

"Právě že s tím."

"Co to má být? Akční film?" zeptal se Willis. "Kéž by," řekl Carella.

"Já bych mu byl zaplatil na fleku," řekl najednou Parker a překvapeně si uvědomil, že porušil své zatvrzelé mlčení. Všichni se k němu otočili, překvapení naléhavostí, s kterou promluvil, překvapení i tím, že se dnes ráno obtěžoval a oholil se. "Takováhle informace! Byl bych ho požádal, ať počká, a šel bych vyloupit banku."

"Měl jsem to udělat," řekl Carella.

"Kdo je ten jeho kámoš?" zeptal se Kling. Měl dnes na sobě hnědé kožené sako, které vypadalo, jako by pocházelo z Oklahomy nebo Wyomingu, ale koupil ho od pouličního trhovce na letním jarmarku. Se svými světlými vlasy, hnědýma očima a pletí a řasami, pro které by leckterá žena dokázala vraždit, vypadal jako venkovský chasník, a právě to se znamenitě osvědčovalo ve scénáři "hodný policajt a zlý policajt". Zvláště dobře se to uplatňovalo ve dvojici s Brownem, který zastrašoval trvale urputným vzhledem. "Naznačil ti Danny něco?"

"Mluvil o nějakém Harpovi."

"Akční film," řekl Willis. "Harpo? A jak dál?"

"Neřekl."

"Co když je teplejší," napadlo Meyera. "Běloch, nebo černoch?"

"Neřekl."

"Kde se hrál ten poker?"

"Na Lewistonový."

"Osmaosmdesátka."

"JO."

"Asi černoch," řekl Parker. "Když je to osmaosmdesátka." Brown se na něj podíval.

"Copak?" zeptal se Parker. "Řek jsem něco, co ti vadí?"

"Něvim, cos řekl."

"Řek jsem, že partie karet v osmaosmdesátce automaticky předpokládá černý hráče," ohradil se Parker a pokrčil rameny.
"A di do hajzlu, když seš tak citlivej!"
"Co jsem udělal? Akorát jsem se na tebe kouknul," opáčil Brown. "Kouknut ses na mě křivě."
"Nechte toho, ano?" řekl Byrnes.
"Jen nebuď tak zatraceně přecitlivělej," řekl Parker. "Jako kdyby tě každé živé tvor chtěl rovnou odstřelit."
"Hej, vy tam," křikl Byrnes, "slyšeli jste, nebo ne?"
"Ještě jednou, Andy..., " řekl Brown.
"Hej!" zařval Byrnes.
"Já jen povídám," nedal se Parker, "že jestli ty karty hráli černoši, tak Dannyho kámoš Harpo a ten chlap, co oběsil Halea, jsou taky černý, nic jinýho jsem neřek."
"Beru na vědomí," řekl Brown. "Páni!" řekl Parker a obrátil oči k nebi. "Hotovo?" zeptal se Byrnes.
"Jestli jsme hotový," řekl Willis, "já bych si s váma rád promluvil o razii na..."
"Já myslel, jestli se ty dva přestali hádat."
"Jak to, hádat?" podivil se Parker. "Nechme to plavat, Pete," řekl Brown.
Byrnes se na oba zamačlil. V kanceláři bylo chvíli ticho. Hawes si odkašlal.
"Víte, ono je možný, že jeden z těch, co stříleli v pizzerii, oddělal taky Halea."
"Jak tě to napadlo?"
"Zjistil, že Harpo o něm mluvil s Dannym, a usmyslel si, že Dannyho odstraní dřív, než bude mít čas ceknout. Možný to je, nemyslíte?"
"Nejdřív věš a pak stílí?" zeptal se Parker. "Možný to je."
"Taky je tam životní pojistka na pětadvacet táců, že jo?" zeptal se Willis.
"Jediný dědici jsou dcera a zeť," řekl Carella. "Vědí to?"
"Jápak by ne."
"Mají skálopevný alibi," řekl Meyer.
"Takže podle tebe je to vražda na objednávku."
"Danny říkal, že jo. Vrah prej dostal pět táců za to, že toho starýho pána oddělá."
"Přesně takhle to řekl?" zeptal se Byrnes.
"Ne, řek, že ten děda měl něco, co si někdo jinej moc přál, a on to nechtěl dát. Něco, co má ohromnou cenu."
"Jak to řek o tom, že ho dal někdo zabít?"
"Řek, že někdo byl ochoten zaplatit pět táců tomu, kdo toho dědu zabije a ještě k tomu tak, aby to vypadalo jako náhoda."
"Ale proč?" zeptal se Willis. "Jak to, proč?"
"Povídáš, že ten starej pán měl něco, co chtěl někdo jinej..."
"Ano."
"Tak jak to ten člověk dostane, když ten starej pán bude po smrti?" Detektivové mlčeli a přemýšleli.
"Zřejmě to bude ta pojistka," řekl Hawes konečně. "Jediný, co může dostat ten, co ho dá zabít."
"A jsme zpátky u dcery a zetě."
"Pokud neexistuje ještě něco jinýho," řekl Carella. "Jako například?"
"Byly na oběti nějaký jiný stopy násilí?" zeptal se Hawes. "Nebyly."
"Ten vrah se mohl pokoušet to z něho dostat, ať už to bylo, co bylo, a když se mu to nedařilo..."
"Ne, nic takovýho," řekl Meyer. "Vrah ho omámil a oběsil. Tečka."
"Vykouřil si s ním trochu kaše, hodil mu do sklenice ropáč..."
"Ropáč nabídl ten hráč pokeru Harpovi..."
"Znali se ty dva?" zeptal se Parker. "Setkali se u karet."
"Ne ty dva. Mluvím o tom dědkovi a o tom, co ho oddělal."

Kancelář opět ztichla. Všichni civěli na Parkera. Skvělý nápad. Občas se to stávalo.
"Chci říct, byli kamarádi nebo něco? Protože, jak se jinak dostal do kvartýru? A jak to, že by najednou seděli spolu a kouřili haš? Museli se znát, nemám pravdu?"
"Nevím, jak by se mohli znát," řekl Carella. "Podle Dannyho byl ten člověk nájemnej vrah z Houstonu. Vrací se tam zítra."
"Řek ti všechno, až na to, cos chtěl vědět, vid'?"
"Byl ten starej pán někdy v Houstonu?"
"To nevím."
"Co o něm víš?"
"Nic moc. Zatím."
"Tak to zjisti. A brzo."
"Nechal závěť?" ptal se Hawes. "Všechno, co měl, nechal dětem."
"To jest?"
"Bopkes," řekl Meyer.
"Co to je?" zeptal se Parker. "Houby s octem."
"Co by tak mohlo být to, co ten někdo chtěl mít tak moc, že kvůli tomu vraždil?"
"Co bys myslel?"
"Já vám to povídám," řekl Willis. "Akční film, jako když ho vyšije."

"S filmem mi vlezte na záda," řekl Byrnes. "Pořídíte souhrn výpovědí těch svědků z pizzerie. Přinejmenším najdeme ty dva lotry, co tam přišli za božího dne, to snad můžeme? A zjistíte, kde se hrály ty karty. Musí přece být.."

"Na Lewistonový," řekl Carella. "Tam v..."

"Ale kde na Lewistonový? Náš člověk zejtra odjíždí." Kancelář ztichla.

"Chci, abyste to prošetřovali jako jeden případ. Spojovacím článkem je Danny," řekl Byrnes. "Jeden z těch, co hráli poker, znal Dannyho, ale Halea mohl zabít jinej. Zjistíme jména těch zatracených karbaníků. A kdo byl ve skutečnosti ten děda. Nežil přece ve vzduchoprázdnu. Jako nikdo. Jestli vlastnil něco, po čem prahnul někdo jinej, tak krucinál zjistíte, co to bylo. Vy čtyři, který jste přijali hlášku, budete pracovat společně. Nějak si to mezi sebou rozdělte. Ale přineste nějaký výsledek." Carella přikývl.

"Meyer?"

"Samo."

"Artie? Bert?"

"Slyšíme."

"Tak to proveďte," řekl Byrnes. "A co ta moje razi?" zeptal se Parker.

"Zůstaneš tady," řekl Byrnes, jako by mluvil s pitbulem.

Součástí tréninku v policejní akademii bylo několik testů, jež měly dokumentovat nespolehlivost očitých svědků.

Všechny byly variací na jediné téma. Při přednášce vešel někdo do třídy, chvíli rušil vyučování a zase odešel. Přítomní policisté pak měli člověka, který se objevil a zmizel, popsat. Jednou vetřelec jen přišel, přistoupil k oknu, otevřel ho a hned zase zmizel. Jindy vešla ženská s hadrem a kýblem, rychle otřela kousíček podlahy a stejně rychle odešla. Poněkud drastičtější případ byl, když přišel muž, vystřelil z pistole a utekl. Ani v jednom případě nepopsal nikdo přichodí přesně.

Brown, Kling a policejní kreslíř vyslechli to úterní ráno čtrnáct lidí. Steve Carella byl jediný profesionální pozorovatel, ale i on jen stěží popsal ty dva pistolníky, kteří předešlý den deset minut po deváté vrazili do pizzerie. Ze všech svědků, kteří tam v tu dobu byli, jen dva černoši a jedenáct bělochů si o těch mužích pamatovalo vůbec něco. Bílí svědkové nedovedli říct, jak černý střelec vypadal. Kdyby se jich zeptali, jaký je rozdíl mezi černými herci Morganem Freemanem, Denzelem Washingtonem, Eddiem Murphym a boxerem Mikem Tysonem, odpověděli by bez váhání. Snad. Ale když je policejní kreslíř požádal, aby vybrali z různých očí, nosů, úst, tváří, brad a čel, najednou jim připadali všichni černoši stejní. Tytéž potíže mohli ovšem mít i s popisem podezřelého Asiata.

Takže nakonec - jako v Americe tolik jiných rozhodnutí - všechno záleželo na rase. Černí se lépe osvědčili při popisu hledaného černocha a bílí zase bělocha. Detektivy portrét, který jim kreslíř nakonec odevzdal, vůbec neuspokojil.

Výsledná kresba byla... řekněme, přinejlepším výsledkem náhodných dojmů.

Když v úterý před polednem přišli Carella s Meyerem do jídelny, seděl v boxu na konci místnosti Ollie Weeks, sám a úplně pohroužený do jídla. Přivítal je stručným kývnutím, zabodl vidličku do salámu s vejcem a hned ho donesl k ústům. Stružka žlutku mu stékala na kravatu a smísila se tam s okoralými zbytky zhltnutých snídaní, obědů a večeří. Ollie se vždycky krmil, jako by očekával hladomor. Zdvihl šálek, lokl si pořádně kávy, spokojeně se usmál a konečně se podíval přes stůl na své dva kolegy. Ruku jim nenabídl, policisté si potřásají rukou jen zřídka, nedělají to ani při společenských setkáních.

"Copak vás sem vede?" zeptal se. "Včerejší vražda," řekl Carella.

Která vražda?" zeptal se Ollie. V západním Zimbabwe, jak často nazýval svůj milovaný 88. revír, se vraždilo denně, ba co víc, každou minutu. "Vražda udavače Dannyho Gimpa."

"Toho znám," řekl Ollie.

"Dva pistolníci vrazili do Guidovy pizzerie, když jsme tam spolu mluvili," dodal Carella.

"Třeba šli po tobě," řekl Ollie.

"Ne, já jsem všeobecně oblíbenej. Šli po Dannyem a dostali ho."

"Kde je ta pizzerie?"

"Na Culverový, nedaleko Šestý."

"To je tvůj píseček, kolegáčku."

"Lewistonova ne."

"Dobrá. To beru."

"Dannyho kámoš hrál před tejdnem v sobotu poker," řekl Meyer. "Na Lewistonový."

"Seznámil se tam s nájemným vrahem z Houstonu. Napili se spolu, dali si trochu marjánky, trochu sexu a pár ropáčů."

"Ajajaj," řekl Ollie a zamával na servírku. "A co to má společného se mnou?"

"Lewistonova je tady u vás v osmaosmdesátce."

"Tak? A já mám vědět vo každé partii karet, která se hraje v našem revíru?" řekl Ollie. "Dejte mi ještě jednu placku s cibulí a sejrem," objednal si u servírky. "Chcete vy něco?"

"Jen kafe," řekl Meyer. "Taky," přidal se Carella.

"Máte to?" zeptal se Ollie servírky. Přikývla a odešla k pultu. "Vy myslíte, že ty karty vás dovedou k těm dvěma čarostřelcům?"

"Ne, myslíme si, že nás dovedou k tomu vrahovi z Houstonu."

Svět je dneska plnej vrahounů, že jo?" zafilozofoval si Ollie. "Myslíte, že ten zabiják z Houstonu a ty dva pistolníci z pizzerie spolu nějak souvisej?"

"Ne."

"Tak co...?"

"Nepracujete vy na třiaosmdesátce?" zeptala se servírka a postavila na stůl talíř s Ollieho plackou a dva šálky.

"Jo, pracoval jsem tam," řekl Ollie. "Než mě přeložili."

"Chcete ještě kávu?"

"Ó ano, děvenko," řekl Ollie a předvedl svou světoznámou imitaci W.C. Fieldse. "Jestli vás to moc neobtěžuje, tak jo."

"Líbí se vám tady líp než na třiaosmdesátce?" zeptala se servírka a nalávala kávu.

"Líbí se mi tam, kde jste vy, má roztomilá švitorko."

"Hezký řečičky," řekla, obdařila je úsměvem a odešla potřásajíc nemalými vlnami.

"Lidi se mě na to pořád ptají," řekl Ollie. "Vy nepracujete na třiaosmdesátce? Jako bych byl debil a nevěděl, kde dělám."

Svět je plný lidí, který nemá nic na práci, jen hledá u ostatních chyby. Nemenujete se taky Lloyd? Hernajs, né, menuju se Wendell. Oliver Wendell Weeks. Do prdele, že bych neznal svůj vlastní meno? Jesli jsem vám někdy řek, že se menuju Lloyd nebo Frank nebo Ralph, tak jsem lhal a byla to jen součást mého převleku."

Když se Ollie rozcítil, jako by z něho vystupoval jakýsi pach - a teď rozcílený byl. Bez ohledu na své tělesné výpary popadl placku a zakousl se do ní; smetanový sýr se mu vyřinul mezi zuby a roztekl se po pravé klopě saka.

"Menuje se ten chlap nák?" zeptal se. "Ten teplej, jak hrál karty s tím vaším vrahounem?"

"Harpo," řekl Carella.

"Ten pracuje v prvním baptistickém," řekl Ollie. Oba detektivové se na něj podívali.

"To je jedinej Harpo, kterýho tady znám," řekl Ollie. "Jen mě překvapuje, že by hrál karty. Jesli je to von."

"Harpo jak?" zeptal se Meyer.

"Dovopravdy se menuje Walter Hopwell, neptejte se mě, jak přišel k tomu Harpovi. Nevěděl jsem, že je teplej, až tedka, jak ste se vo tom zmínili, sou to věci, co? Nemáte hlad?" zeptal se a znova zamával na servírku. "Přineste tady kolegáčkům ještě trochu kafe," řekl, "sou to slavný detektývové ze sousedního revíru. A já si dám tady jeden ten kroasán." Znělo to, jako by francouzštinu ovládal plyně, ale to se jen ozval jeho žaludek. "Něco mě mejlí," řekl. "Jak to, že bilej bonzák kamarádí s buzerantem, kterej je negr?"

Ollie rád tu a tam používal slovo negr, protože byl přesvědčený, že to svědčí o jeho tolerantnosti, i když si uvědomoval, že tím popudí barevné spoluobčany, kteří dávali přednost názvu černocho nebo Afroameričan. Trvalo mu dost dlouho, než se naučil používat slovo negr místo "černá huba", a tak když to chtěl pořád měnit, ať mu vlezou někam.

"Nebyl by teď v kostele?" zeptal se Carella.

"Měl by bejt. Maj tam nahoře něco jako ouřadovnu."

"Tak jdem," řekl Meyer.

"Chcete vyvolat rasový vzburšení?" zeptal se Ollie a ušklíbl se, jako by ho ta možnost těšila. "První bap - teda baptistickej kostel - je známej jako háklivý místo. Já, bejt váma, si toho Hopwella najdu v telefonním seznamu a zavolám ho, až se vrátí domů."

"Náš člověk odjíždí zítra," řekl Carella.

"V tom pádě dovolte, milánkové, ať si dojim snídani," řekl Ollie. "A pak všichni hurá do kostela."

Brownova matka jí říkala "holičova stará" a minila tím drbnu ze sousedství. Vycházela přitom z teorie, že člověk jde k holiči, aby se dal ostříhat nebo oholit, čuči na židli třebas i hodinu, a tak řekne holičovi všechno, co ví. Holič se večer vrátí domů a vyklopí manželce všechno, co za celý den vyslechl od zákazníků. A tak jeho stará ví o tom, co se děje kolem, víc než všichni pochůzkáři dohromady. Brown a Kling si přáli najít takovou "holičovu starou" v domě Andrewa Halea.

Dům měl šest poschodí a na každém tři nájemníky. Když tam to ráno chvíli po desáté přišli, byla většina z nich v práci. Zaklepali na šestery dveře a pak ještě na další dvoje, než našli ženu, kterou hledali. Bydlela na stejném patře jako Andrew Hale, v bytě číslo 20 na nejzazším konci chodby. Když jim řekla, ať jdou prosím dál, zaváhali už na prahu, protože kuchtila něco, z čeho se linul neuvěřitelně odporný puch.

Puch vycházel z velkého aluminiového hrnce, který stál na plotně. Když zdvihla poklici, aby zamíchala to, co bylo uvnitř, naplnila vzduch ošklivá mračna a Kling viděl, jak v hrnci bublá mazlavá černá tekutina. Při tom jako by v ní zahlédl oko mloka. Chtělo se mu vyběhnout na chodbu a vyzvracet se. Ale ona je zvala dál do obývacího, kde bylo naštěstí otevřené okno a smrad nebyl tak příšerný. Posadili se na pohovku s krajkovými dečkami na všech opěradlech. Paní měla falešné zuby, ale přesto se pořád usmívala. S úsměvem jim řekla, že se jmenuje Katherine IČippová a že v posledních sedmi letech byla sousedkou pana Halea. Odhadli její věk na plus minus šedesát, ale - jako gentlemani - se jí samozřejmě nezeptali. Řekla jim, že její manžel pracoval na seřadišti nákladních vlaků v Riverheadu až do dne, kdy utrpěl úraz, na jehož následky zemřel. Podrobnosti nehody nevysvětlila a oni se na ně neptali. Kling uvažoval, jestli si pan Kipp někdy pochutnával na té černé šlichtě bublající na sporáku.

Zeptali se jí nejdřív na noc 28. října, protože právě tehdy byl někdo v bytě pana Halea, opíjel se tam, kouřil marihuanu atakdále a jen tak mimochodem oběsil Halea na háku na dveřích do koupelny. Neviděla paní Kippová něco? Nebo, neslyšela?

"Neslyšela," řekla.

"A co takhle někdy před tím večerem?" zeptal se Brown. "Neviděla jste, že by někdo šel do bytu nebo z něj odcházel?"

"Jak to myslíte?" zeptala se paní Kippová.

"Někoho, kdo by pana Halea navštívil. Přítel, známý... někdo z příbuzenstva?"

"To jo, jeho dcera se tu občas zastavovala. Cynthia. Chodila za ním, a to dost často."

"Ten večer osmadvacátého jste ji neviděla?" zeptal se Kling. "Ne, to ne."

"A někoho jiného?"

"Jako tu noc?"

"Tu noc nebo i někdy jindy. Někoho, s kým by si byl pan Hale poseděl, popovídal, něco si vypil, takhle."

"On moc návštěv neměl," řekla paní Kippová.

"Takže jste nikdy neviděla, že by někdo šel k němu nebo od něho?" zeptal se Brown.

"I jo, to jo. Ale ne, jak by se řeklo, pravidelně."

"Já vám dost dobře nerozumím, paní Kippová."

"Říkal jste přítel nebo známej..."

"Ano, správně, ale..."

"Já jsem to chápala tak, že myslíte někoho, kdo by chodil navštěvovat pana Halea pravidelně. Přitele. Chápete. Známýho."

"Mysleli jsme kohokoli," řekl Kling. "Kohokoli, kdo by přišel navštívit pana Halea. Nezáleží na tom kolikrát."

"Tak to jo," řekla paní Kippová. "Jeden mužskej ho navštívil."

"Kolikrát?" zeptal se Brown. "Třikrát."

Kdy?"

"V září."

Když Carella zajel se sedanem před první baptistický kostel, dalo se zase do deště. Čekal pět nebo šest minut v naději, že déšť ustane. Když se to zdálo beznadějné, vyskočili o překot z auta a rozběhli se ke vstupu do kostela. Ollie stiskl zvonek napravo od dveří.

Kostel se nalézal v domě z bílých prken a byl vtěsnaný mezi dvěma šestipatrovými činžovnými domy, jejichž červené cihlové fasády byly nedávno vyčištěny pískem. V Diamondbacku byly čtvrti, které se už dávno propadly do bahna beznadějné chudoby; myšlenky na jejich zcivilizování byly pouhým snem. Ale třída sv. Sebastiana v osmaosmdesátce mezi Sedmnáctou a Jednadvacátou ulicí byla jádrem prosperující minikomunity a podobala se uzavřenému malému městu. V této její části se našly dobré restaurace, tržiště oplývající výborným masem a čerstvým zbožím, krámy s oděvy honosícími se značkou návrháře, opravárny obuvi, jízdních kol nebo deštníků, nové kino se šesti plátny a dokonce i posilovna.

Ollie zazvonil ještě jednou. Za nízkou budovou na opačné straně ulice se zablesklo. A zahřmělo. Prostřední z trojice dveří se otevřely. Muž, který v nich stál, měřil podle Carellova odhadu asi metr třiaosmdesát, měl široká ramena a mohutnou hrud' boxera těžké váhy, kterým farář Gabriel Foster kdysi skutečně byl. Obočí měl dosud zjizvené v důsledku příliš tvrdšího odporu, který kladl zdatnějším protivníkům v bojích za svůj klub po celé zemi. V osmačtyřiceti dosud vypadal zle a nebezpečně. Měl mechově zelený manšestrový oblek, černý rolák, černé mokasíny a černé ponožky, a stál uprostřed klenutých dveří do svého kostela, kdežto detektivové stáli venku na dešti.

"Přinesli jste déšť," řekl.

Podle záznamů v policejních kartotékách se Foster po narození jmenoval Gabriel Foster Jones, ale když začal boxovat, změnil to na Rhino Jones a nakonec na Gabriel Foster, když začal kázat. Foster se pokládal za aktivistu hnutí za lidská práva. Policie si o něm myslela, že je štváč, oportunistický samozvanec a obchodník s rasismem. Proto byl jeho kostel veden v kartotéce jako "citlivé místo". Citlivé místo znamenalo v policejním jazyce jakoukoli lokalitu, kde nevyžádaná přítomnost policie může způsobit rasové nepokoje. V Carellově zkušenosti patřily k takovým lokalitám většinou právě kostely.

Policisti zůstali stát v neúprosném lijavci na širokých schodech před kostelem a čekali, až je kněz pozve dál. Ten však nejevil pražádný sklon k takové pohostinnosti.

"Detektiv Carella," řekl Carella. "Sedmaosmdesátá pátrací skupina. Hledáme člověka, který se jmenuje Walter Hopwell, a pokud víme, pracuje tady."

"To ano," řekl Foster.

Déšť do nich bušil vši silou.

"Zřejmě znal jakéhosi Daniela Nelsona, který byl včera dopoledne zavražděn," řekl Meyer.

"Ano, viděl jsem to ve zprávách."

"Je pan Hopwell teď tady?" zeptal se Carella. "Proč s ním chcete mluvit?"

"Myslíme si, že by mohl mít informace týkající se případu, který vyšetřujeme."

"Vy jste ten, kdo postřelil a zabil Sonnyho Colea, vidíte?" řekl Foster. Carella se na něho podíval.

"Máto něco společného s tím, vo čem mluvíme?" zeptal se Ollie. "Má, a jak," odpověděl Foster. "Tady ten policista chladnokrevně postřelil a zabil našeho bratra."

Bratra, řekl si Ollie v duchu.

"Ten policista tady zastřelil vosobu, která mu zabila otce," řekl Ollie. "A vůbec to nesouvisí s Walterem Hopwellem."

Po lících kostech a po bradě mu stékal déšť. Stál tu v dešti, promočený na kůži, díval se na kněze stojícího pohodlně v suchu a nenáviděl toho prevíta za to, že je suchý a černý a tváří se tak samolibě.

"Nejste tu vítáni," řekl Foster.

"Aha, v tom případě víme, co máme udělat," řekl Ollie. "Nech to být, Ollie," řekl Carella.

"Ani mě nenapadne," odsekl Ollie a obrátil se opět k Fosterovi. "Požádáme vokresního státního zástupce, aby předvolal Hopwella jako svědka při vyšetřování vraždy. Vrátime se s předvoláním soudu pro Waltera Hopwella, alias Harpo Hopwella, postavíme se tady před tím vaším kostelíčkem a budem se ptát každýho, kdo vyjde ven: 'Nejste náhodou

Walter Hopwell, pane?' Esli vodpoví, že jo, anebo esli nevodpoví vůbec, vODEVZDÁME MU PŘEDVOLÁNÍ K SOUDU NA ZÍTRA DOPOLEDNE V PŮL DESÁTÝ. Když se tam dostaví, může trvat celej den, než mu položej votázky, s kterýma my bysme byli hotoví za půl hodiny, kdybyste nás pustil dovnitř a nenutil nás stát na dešti. Co tomu říkáte, Rhino? Je to na vás."

Foster se díval na Ollieho, jako by se rozhodoval, jestli ho má praštit do břicha, nebo ho srazit zvedákem do brady. Ollie nevěřil, že černoši hluboce přemýšlejí, ale kdyby on byl pan Foster, domyslel by se, že Carella skutečně zabil zlotřilého vraha, který měl náhodou stejnou barvu pleti jako sám farář - ale je to důvod, pro který zaujmout tak rozhodné stanovisko teď? Srpen je dnes už pouhou historií. Je zabitý bratr, který mimochodem sledoval Carellu s devítimilimetrovou pistolí, dostatečný důvod proč urychlit zásadní střetnutí po takové době? Ollie nebyl čtenářem myšlenek, ale soudil, že Rhino uvažuje podobně.

"Pojďte dál," řekl Foster konečně.

Slyšela je, jak se hádají.

"Zdi v tomhle baráku jsou jak z papíru," řekla. "Všechno je slyšet. Jen si poslechněte," řekla. "Přestaneme na chvíli mluvit a hned uvidíte, co myslím. Buďme na moment tiše, ano?"

Detektivové si nepřáli být tiše právě ve chvíli, kdy jim paní Kippová sdělila, že obvykle samotářského Andrewa Halea navštívil v září někdo třikrát za sebou. Přesto ztichli a pozorně poslouchali. Někdo spláchl vodu na záchodě. Zazvonil telefon. Slabě bylo slyšet cosi, co znělo jako hlasy v televizním seriálu.

"Vidíte, jak to myslím?" zeptala se.

Spiš snad slyšíte, myslel si Kling, ale nevyslovil to.

"Byl to muž, nebo žena?" zeptal se Brown. "Ta osoba, co navštívila pana Halea?"

"Mužskej."

"Viděla jste ho?"

"Jo, viděla. Ale jen jednou. Když přišel poprvé. Zaklepala jsem panu Haleovi na dveře, abych se ho zeptala, jestli nepotřebuje koupit něco k jídlu. Šla jsem na nákup, víte..."

Katherine Kippová si pamatuje, že když vyšla na chodbu a zamykala za sebou, zaslechla návštěvníka křičet. Nebyl to obyčejnej hlas. Takhle mluvěj herci nebo operní zpěváci nebo rozhlasový hlasatelé, tak něco. Hlas hřměl skrz zavřené dveře bytu pana Halea, až se to rozléhalo po celé chodbě.

Jak se blíží ke dveřím bytu 3 A, rozumí slovům. Návštěvník pana Halea křičí něco o celoživotní šanci. Říká panu Haleovi, že je blázen, když nevyužije takovou příležitost, něco, co se mu přinatrefilo čirou náhodou, měl by děkovat své šťastné hvězdě. Můžete vydělat miliony, křičí ten člověk. Jste neuvěřitelný hlupák!

Stojí těsně před dveřmi pana Halea.

Skoro se bojí zaklepat, ten člověk bude nějaký prud'as! Současně se bojí nezaklepat. Co když panu Haleovi něco udělá? Vypadá na mrtvici. Co když panu Haleovi ublíží?

Křik přestane, jako když utne, jen co zaklepe. "Ano?"

"Pane Hale, to jsem já, Kippová."

"Moment, paní Kippová."

Dveře se otevřou. Pan Hale má na sobě pletenou vestu, pod ní rozhalenou košili a manšestrové kalhoty. Muž, sedící za kuchyňským stolem, pije kávu.

"Znáte zetě pana Halea?" zeptal se Kling. "Znám."

"Byl to on?"

"Ale kdepák."

"A víte, kdo to byl?"

"Nevím. Totiž, poznala bych ho, kdybych ho zase viděla. Ale znát ho, neznám."

"Pan Hale ho nepředstavil nebo tak?"

"Ne."

"Jak vypadal?" zeptal se Kling.

Walter Hopwell pracoval ještě nejméně s tuctem dalších lidí v nejvyšším poschodí kostela. Ti lidé neměli nic společného s církevní hierarchií. Tam nahoře nebyli žádní děkanové, sponzoři, faráři pomocníci, kostelní tajemníci či jiní úředníci. Ty muže a ženy si najal Foster, aby se starali o jeho osobní publicitu, podporu a propagandu, která ho udržovala na očích veřejnosti posledních deset let. Až na tři mladé bělochy a jednu bělošku byli všichni černí.

Tady, v Hopwellově malé soukromé kanceláři, ověšené fotografiemi Martina Luthera Kinga, Malcolma X a Nelsona Mandely, za okny, po nichž stékaly čůrky vody, mluvili Carella a Meyer s Hopwellem, zatímco Špekoun Ollie stál vedle a trochu pohrdavě se usmíval, jako by si byl jist, že muž, kterého vyslýchají, je přinejmenším bývalý vrah, v nejhorším případě sériový zabiják. Hopwell tak nevypadal. Byl to štíhlý muž s jemně řezanými rysy a holou hlavou jako Meyer. Na sobě měl černé džíny, černý rolák a semišovou vestu s třásněmi. V levém bolci mu vězela zlatá náušnice. Podle Ollieho názoru to byl jakýsi druh znamení pro ostatní homosexuály. Anebo to bylo pravé ucho?

"Danny Nelson byl včera dopoledne zavražděn, víte to?" zeptal se Carella.

"Ano, viděl jsem to v televizi," odpověděl Hopwell. "Jak se s ním znáte?" zeptal se Meyer.

"Dělal pro mě něco."

"Ale?"

"Co pro vás dělal?" zeptal se Carella. "Průzkum," řekl Hopwell.

Ollie obrátil oči k nebi.

"Jaký průzkum?" zeptal se Meyer.

"Informace o lidech, kteří kritizují pana faráře Fostera." Pěkně průzkum, jen co je pravda, pomyslel si Ollie. "Jak dlouho to pro vás dělal?"

"Šest měsíců, tak nějak."

"Znal jste ho tedy šest měsíců?" K

"Ano. "Chodil sem do kostela?"

"Ano, s výsledky průzkumu."
"Co jste s nimi dělal?"
"Používal jsem je k potírání nepravdivých pomluv a narážek."
"Jak?"
"V našich tištěných materiálech. A v rozhlasových projevech pana faráře."
"Když jsem se včera dopoledne setkal s Dannym," řekl Carella, "zmínil se o kartách, které..."
"Ano."
"... jste hráli s nějakým člověkem z Houstonu."
"Ano."
"Vyhrál prý spoustu peněz."
"To vyhrál."
"Bavili jste se s tím člověkem, když jste dohráli?"
"Vypili jsme si něco spolu, ano. A trochu si popovídali."
"Zmínil se o tom, že někoho zabil?"
Sakra, to je rafinovaný, pomyslel si Ollie. "Ne, neříkal, že by někoho zabil."
"Co říkal?"
"Nezamotávám se tady do něčeho?" zeptal se Hopwell. "Snažíme se toho člověka najít," řekl Meyer.
"Nevím, jak vám v tom můžu pomoci."
"Pokud jsme informovaný, vy víte, kde je."
"Ne, to nevím."
"Danny říkal, že víte, jak se jmenuje."
"Ano, to vím."
"A kde se zdržuje."
"Já vím, kde byl v sobotu v noci. Nevím, jestli je tam ještě. Od soboty večera jsem ho neviděl."
"A jmenuje se jak?" zeptal se Carella. John Bridges, tak mi to řekl."
"Kde byl ubytovaný? Kam jste šli ten večer?"
"Do hotelu Prezident dole ve městě. Na Jeffersonově."
"Jak vypadal? Popište nám ho."
"Vysoký něco přes metr osmdesát, černé kudrnaté vlasy a světlé modrozelené oči. Ramenatý se štíhlým pasem, a strašně mile se usmíval," řekl Hopwell a sám se taky strašně mile usmál.
Černý, nebo bílý?"
"Jamajčan se světlou kůží," řekl Hopwell. "A s tím kouzelným přízvukem, co oni mají, víte? Když mluví."
"Byl to běloch," řekla paní Kippová. "Mohlo mu být pětadvacet, řekla bych, a měl tmavé vlasy a modré oči. Chlap jako hora, velikánskej."
"Jak velký?" zeptal se Brown.
"Hodně vetkej. Asi tak jako vy," řekla a změřila si ho.
Brown měřil metr osmdesát pět a vážil devadesát sedm kilo. Někteří lidé soudili, že vypadá jako nákladní loď. Baleták nebyl, to tedy ne. "Měl nějaké jizvy, tetování nebo jiná znamení, podle kterých by se dal poznat?"
"Já jsem si ničeho nevšimla."

"Říkáte, že jste ho viděla jen tenkrát, když tu byl poprvé. Jak víte, že to byl zase on ještě dvakrát potom?"
"Podle hlasu. Poznala jsem ho po hlase. Měl moc nápadnej hlas. Když se rozčilil, tak řval jako bejk."
"Byl rozčilený i podruhé a potřetí?"
"Panečku, a jak!"
"Zase řval?" Řval."
"Kvůli čemu?"
"Abych tak řekla, mně se zdálo, že kvůli tomu samýmu. Křičel, že pan Hale je zatracenej blázen, nebo takovýho něco. Řek mu, že mu nabízí velikánský prachy a že jich bude čím dál tím víc..."
"Víc peněz?"
"Jo. Postupně."
"Že později dostane další peníze?"
"Jo. Každý rok, povídal."
"A co chtěl?" zeptal se Brown. "Nemám ponětí."
"Ale měla jste dojem..."
"Jo."
"... že pan Hale má něco, co ten člověk chce."
"Jo. Nemlich tak."
"Že ten člověk přišel za panem Halem třikrát po sobě..."
"Třikrát po sobě to zrovna nebylo. Poprvé přišel začátkem září, pak znova kolem patnáctého a potřetí asi za týden potom."
"Získal od pana Halea za peníze něco, co pan Hale měl."
"Přesně tak."
"Třikrát."
"Jo. To byl můj dojem z toho, co jsem slyšela."

"A pan Hale pořád odmítal dát mu to, co chtěl."

"Řek mu, aby ho přestal otravovat."

"Jak na to ten člověk reagoval?"

"Vyhrožoval panu Haleovi."

"Kdy to bylo?"

"Když tu byl naposledy."

"A to bylo kdy? Mohla byste si aspoň trochu vzpomenout na datum?"

"Byl to svátek, to vím."

Brown se už díval do svého kalendářku.

"Svátek práce to nebyl?"

"Ne, to ne, mnohem později."

"Jediný další svátek v září je Jomkipur."

"Tak to byl ten," řekla paní Kippová. "Dvacátého září."

"To tu byl naposledy."

V pokoji nastalo ticho. Zase, jak předpověděla paní Kippová, bylo slyšet všechny zvuky v domě, neviděné, tajné, téměř pokradmé. V tom tichu si znovu uvědomili ten ohavný smrad z toho, co se vařilo na plotně.

"A vy říkáte, že panu Haleovi vyhrožoval?" zeptal se Brown.

"Řek mu, že bude litovat. Řek, že dostanou to, co chtějí, tak či onak."

"Že dostanou? Použil množné číslo?"

"Jak prosím?"

"Řekl, že oni dostanou to, co chtějí?"

"Ano, takhle to řekl, určitě."

"Co chtěl?" zeptal se Brown znova.

"To teda doopravdy nevím," řekla paní Kippová a zvedla se, aby zase zamíchala svůj lektvar.

"Podle Dannyho se ten člověk chlubil, že shrábnul pět tisíc," řekl Carella. "Já si myslím, že si to všechno vycucal z prstu," řekl Hopwell.

"Cop"

"Těch pět tisíc."

"Proč by to dělal?"

"Aby na mě udělal dojem."

"Řekl vám, že mu někdo dal pět tisíc dolarů..."

"No ano, ale vymyslel si to."

"Pět tisíc dolarů, aby někoho zabil."

"Ne, to neřekl."

"Co řekl?"

"Já si to nepamatuju. My jsme hodně pili."

"Řekl vám, že existuje jeden starý pán..."

"Řekl."

"Který má něco, co chce někdo jiný."

"Ano, to řekl, ale to všechno si jen vymyslel."

"Toho starého pána si vymyslel"

"Já bych soudil, že ano."

"Že někdo chce, aby ten starý pán byl mrtev, to bylo taky vymyšlené?"

"John měl bujnou představivost."

"Že mu je někdo ochoten zaplatit pět tisíc dolarů za to, že zabije toho starého pána a zařídí, aby to vypadalo jako přirozená smrt?"

"Já jsem mu nevěřil ani slovo."

"Ale tohle všechno vám řekl, že ano?"

"Ano, aby na mě udělal dojem."

"Aha, aby na vás udělal dojem. Nedal vám nějaký rohypnol, když jste odcházeli z hotelu?"

"Ano, dal... Ale rohypnol není kontrolovaná droga."

"Pane Hopwelle, kdybych vám řekl, že ten starý pán byl nejdřív omámen rohypnolem a pak oběšen, aby to vypadalo jako sebevražda, pořád ještě byste věřil, že se John Bridges snažil udělat na vás dojem, když řekl, že mu někdo zaplatil pět tisíc..."

"On to přesně takhle neřekl. Vy mi vkládáte slova do úst." Copak ti asi dal do úst on, říkal si Ollie v duchu.

"Jak to řekl? Ale přesně," zeptal se Meyer.

"Vyprávěl mi historku. Říkal, co kdyby někomu někdo nabídnul určitou částku peněz..."

"Pět tisíc dolarů."

"Ano, zmínil se o téhle částce. Ale to bylo jen jako. Byla to vymyšlená historka."

"Historka o někom, komu nabídli pět tisíc dolarů za to, že někoho zavraždí..."

"To slovo nikdy nevyslovil. Nikdy nevyslovil slovo zavraždit. Byl bych v tom případě okamžitě vzal nohy na ramena. Prostě se chvástal. A vůbec, jak si mám pamatovat, co řekl? Pili jsme, a hodně."

"A kouřili marjánku taky hodně, že?"

"No... trochu."
"Což je zakázaná droga."
"Vy jste si nikdy nezakouřil trávu, pane detektive?"
"Zmínil se o nějakých jménech?" zeptal se Meyer. "Ne."
"Neřekl, kvůli kterému starému pánovi ho najali..."
"Vymyslel si tu věc."
"Neřekl, kdo ho najal, aby zabil toho starého pána?"
"Byla to dobrá historka, nic víc."
"Neřekl, kdo mu dal těch pět tisíc, o které potom v pokeru..."
"Dovedl skvěle vyprávět," řekl Hopwell.
"Nenapadlo vás, že byste měl zavolat policii, když jste slyšel tu skvělou historku? Nenapadlo, vidíte?"
"Ne, to mě opravdu nenapadlo."
"Vy nečtete noviny, pane Hopwelle?"
"Jen články, co se týkají pana faráře."
"A co televize? Nekoukáte se na televizi?"
"Zase jen když..."
"Takže když vám John Bridges řekl, že dostal zapláceno pět tisíc dolarů, aby zabil starého pána a zařídil, aby to vypadalo..."
"Nikdy nemluvil o zabíjení, už jsem vám to řekl."
"Ať už užil to, nebo ono slovo či slova, vy jste nikdy nespojil to, co vám vykládal, s člověkem jménem Andrew Hale, o kterém se minulý týden neustále mluvilo v televizi?"
"Vůbec ne. Já pořád nevidím žádnou spojitost. Nevím nic o tom starém pánovi, o kterém říkáte, že ho někdo zabil. Řekl jsem vám Johnovo jméno, řekl jsem vám, kde bydlel. Jestli provedl nějakou špatnost, budete se muset zeptat jeho."
"Co nám o něm ještě můžete říct?"
"Měl na levé straně obličej jizvu."
"Jakou jizvu?"
"Vypadalo to jako od nože."
"Vy jste si teď vzpomněl na jizvu po říznutí nožem?" řekl Ollie. "Ten ničema má na ksichtě jizvu a vy nám to říkáte teprve teď!"
"Já si snažím nevšímat deformaci nebo tělesných nedostatků," řekl Hopwell.
"Vzpomenete si ještě na nějaké deformace nebo tělesné postižení?"
"

"Ne. "A co nějaká identifikační známka nebo tetování? Bradavice například, nebo mateřské..."
"No ano, tetování měl," řekl Hopwell a zaváhal. "Modrou hvězdu na konci penisu."
V hotelu Prezident neměli záznam o žádném Johnu Bridgesovi. A pod tím jménem se tam nezapsal nikdo ani večer 6. listopadu. Když dali řediteli popis, který měli od Hopwella, řekl, že si nevzpomíná na nikoho, kdo by vypadal nebo mluvil jako Jamajčan, ale v tak velkém hotelu s tisíci hostů týdně je docela možné, že zmíněnou noc tu nějaký Jamajčan mohl být.

Prohledali hotelovou knihu, není-li tam někdo z Houstonu v Texasu. Byl tam host z Fort Worthu, který se přihlásil čtvrtého a odhlásil následující den, a další z Austinu, který tu byl se ženou a dvěma dětmi, toho nechali na pokoji. Na svém počítači nenašli zatykač na žádného Johna Bridgea a žádný nositel toho jména nebyl ani v houstonském telefonním seznamu.

Carella zavolal na houstonské policejní ředitelství a mluvil s někým, kdo se představil jako detektiv Jack Walman. Řekl Carellovi, že dělá policajta už skoro dvanáct let a zná tady ve městě většinu lidí páchajících různá neřádstva, ale ještě nikdy nekápl na někoho, kdo by měl jizvu po noži na levé straně obličej a modrou hvězdu vytetovanou na ptákově.

"To je teda vrchol," řekl. "Co máta hvězda představovat? Že se cítí jako osamělá hvězda?"

"Třeba jo," řekl Carella.

"Já udělám tohle," řekl Walman. "Projedu to na počítači. Ale je to zvláštní kombinace, že jo, a něco tak extrovního bych si určitě pamatoval, kdybych to viděl. Pokud, a to by mohlo být, neutřil tu jizvu dřív, než si pořídil to tetování. A v tom případě by obojí v počítači nebylo, chápeš? Jizev po noži tu máme haldy. Je ten tvůj Jihoameričan?"

"Ne, Jamajčan. Jmenuje se John Bridges."

"Dobrý, já tu mám asi tak dva tisíce Jamajčanů, tak kdo ví? Co proved ten frajer?"

"Možná, že zabil dva lidi."

"Á, to je blbý, co?"

"To je."

"To musí bolet, nemyslíš?" řekl Walman. "Dát se tam tetovat?"

Zavolal za hodinu a řekl, že provinilce jménem John Bridges hledal v městských i státních záznamech - a našel velký kulový. Jak už řekl předtím, Texas se jen hemží obličej s jizvami po noži, a jestli si Carella přeje, aby mu faxoval popis každého lotra s jizvou, vyhoví mu s potěšením. Ale žádnou tu jizvu nedoprovází zmíněné tetování. Jeden z veteránů zdejší stanice si vzpomněl na jednoho chlapíka, který měl na onom místě vytetovanou americkou vlaječku, jestli mu to pomůže, a ta mu při erekci vlála jako ve větru. Ale pokud ví, sedí ten chlap v Angole v Louisianě. Jinak Walman lituje, ale víc mu pomoci nemůže. Carella ho požádal, aby mu faxoval snímky těch zjizvených, a poděkoval mu, že mu věnoval tolik času.

Byli přesně tam, kde byli onoho rána 28. října, kdy dostali tu první hlášku.

4

Území metropole mělo k dispozici tři letiště. Z největšího, které bylo na Sand's Spitu, se téměř každý všední den dalo letět do Houstonu přímo a dalšími šesti linkami s přesedáním. Letiště nejbližší městu mělo pět přímých spojů a devět nepřímých. Ze sousedního státu na druhé straně řeky se odlétalo přímo skoro každou hodinu od 6.20. Jen z tohoto letiště startovalo jednadvacet přímých i nepřímých linek. Celkem se člověk mohl dostat do Houstonu téměř padesátkrát denně. Velké a čilé město, ten Houston, jen co je pravda.

Ve středu 10. listopadu hlídalo už od časného rána u kontroly letenek na letištích Continental, Delta, US Airways, American, Northwest a United Airlines dvanáct detektivů; pásli po Jamajčanovi s jizvou od nože, který poletí buď na letiště Houston Intercontinental, nebo Houston-Hobby bez přesedání, anebo poletí do Houstonu přes letiště Charlotte Dallas, Fort Worth, New Orleans, Detroit, Chicago, Memphis, Atlanta, Cleveland, Pittsburgh nebo Filadelfie. Žádný cestující na těchto linkách ani vzdáleně neodpovídal popisu, který měli od Harpa Hopwella. Ale stále ještě startovaly další a další linky.

"Kdo to tady vede?" chtěl vědět zástupce policejního lékaře.

Ollie po něm mrkl pohledem. Je tady jediný člověk se zlatě a modře smaltovaným odznakem detektiva na klopě, tak kdo si ten idiot myslí, že to tady vede? Jediní další policisti mimo něho byla dvojice uniformovaných strážníků, kteří tu nejistě postávali a dlouhali se v nose. Myslí si ten ňouma, že dneska vyšetřují vraždy vobyčejný policajti?

Anebo zapomněl, že on a Ollie spolu kdysi pracovali? Ollie si to nedovedl představit, nepokládal se za člověka, na kterého se snadno zapomíná. Copak pracuje s tak tlustejma detektivama, jako je Ollie, každý den? Má přece vědět, že odpovědně je tu ten tlouštík v křiklavém sportovním saku! Nebo předstírá, že Ollieho nepoznává, protože nechce, aby si Ollie myslel, že si ho pamatuje jen pro tu tloušťku? Jestli jo, tak je to pitomost. Ollie věděl, že je tlustý. Věděl i to, že se mu za zády říká Špekoun Ollie. A to, že ho tak nikdo nenazýval do očí, pokládal za jistý projev úcty.

"I hele, ahoj, Weeksi," řekl policejní lékař, jako kdyby si ho všiml teprve teď; zrovna tak by si mohl nevšimnout hrocha u večerní tabule. "Copak tu máme?"

"Mrtvou černošskou holku v kuchyni," řekl Ollie.

Policejní lékař se jmenoval Frederick Kurtz, hajzl nacistické, nebo by se Ollie musel moc mějit. Dokonce měl i hitlerovské knírek pod nosem a malou černou kabelu, jako nějaký šílený doktor v Buchenwaldu. V tom pomačkaném obleku, co měl na sobě, vypadal, jako by v něm spal celý minulej týden. Ještě k tomu měl pořádnou rýmu a v jednom kuse tahal ze zadní kapsy umrněný kapesník a troubil do něj. Nácek jeden, říkal si Ollie a následoval ho do kuchyně. Dívka ležela naznak před kuchyňskou linkou s dřezem a dosud z ní trčel nůž. Bude to zapeklítá věc! Na to, aby prohlásil, že je to smrtelná rána, snad tenhle posranej nacistický atomovej vědec stačí. Nůž dosud nevytáhl, protože pravidlo číslo jedna zní, že se nikdo nesmí ničeho dotknout, dokud policejní lékař oficiálně neprohlásí oběť za mrtvou. Ollie čekal, zatímco Kurtz kroužil kolem mrtvolky jako sup a hledal nejpříhodnější místo, odkud by mrtvou dívku prohlédl. Kabelu odložil na podlahu vedle ní a sklonil se jí k ústům, jako by doufal, že uloví slabounký závan dechu. Ollie si říkal, že kdyby ještě žila, byla by prohlášena za svatou ještě dneska večer, první černá svíce ve městě! Kurtz jí přitiskl ukazováček a prostředník na krk, jestli nenahmatá puls v karotidě. To tak akorát, myslil si Ollie.

"Bude asi mrtvá, co?" řekl a snažil se znít jako John Wayne, ale podařil se mu jen W.C. Fields. Ollie se občas snažil napodobit Toma Hankse, Robina Williamse nebo Roberta de Niro, ale nakonec z toho vždycky vyšel W.C. Fields. Nebyl si toho vědom, byl upřímně přesvědčený, že jeho imitace sedí, a myslíval si, že je obdařený mimořádným sluchem. Kurtz ovšem poznal sarkasmus, i když pocházel od tlustého poldy, který vzhledem ani projevem nepřipomínal kovboje, a Olliemu neodpověděl.

Místo toho přiložil dívce k hrudi stetoskop, i když už věděl, že je to exitus - podle lékařského žargonu, a pokračoval ve vyšetřování, jako by tu Ollie nebyl, což nebylo za žádných okolností snadné. Výrušil ho hlas ze dveří do ložnice, který opakoval jeho otázku.

"Kdo to tady vede?" zeptal se Monaghan.

Debilní otázka od dalšího idiota, kterej by měl vědět co a jak, pomyslel si Ollie. Podle zdejších pravidel byl oficiálně pověřen vyšetřováním případu ten detektiv, který přijal hlášku, a to hned od té chvíle. Detektivové Monaghan a Monroe a jejich další kolegové z oddělení vražd byli vysíláni na místo činu jako tak zvaný dohled nadřízených orgánů. Důvodem jejich existence byl fakt, že město bylo byrokratický monolit, jehož vydržování stálo víc, než by stálo kompletní obyvatelstvo Zairu.

V tomhle městě bylo zapotřebí deseti lidí na práci, kterou by stačil udělat jeden. Město si najímalo absolventy středních škol, oblékalo je do gala a naučilo je jednat s občanstvem s prázdným výrazem v obličeji. Když jste potřebovali dejme tomu opis křestního listu nebo řidičského průkazu, prostáli jste půldruhé hodiny ve frontě, zatímco nějaký budižkničemu předstíral, že pracuje na počítači. Když on nebo ona nakonec zjistili, proč jste přišli, museli jste se odebrat na poštu a stát další hodinu a půl ve frontě na složenku, abyste mohli zaplatit. V tomhle městě totiž úředníci neměli dovoleno přijímat peníze v hotovosti, šeky nebo kreditní karty, protože otcové města věděli, co za lidi jsou ti, kteří se blahobytně povalují v celém tom systému, věděli, že hotové peníze by v mžiku zmizely, kreditní karty by dostaly falešné dvojníky a šeky by se záhadným způsobem objevily tu i onde na soukromých kontech. Proto na vás všichni ti lidé za úředními okénky vrhají tak nepřátelské pohledy; zlobí se na systém, protože ho nemohou okrást. Anebo jsou otrávení, že nemají dostatečnou kvalifikaci pro výnosnější zaměstnání, jako je například bezpečnostní úředník v jednom z městských kriminálů, kde si ctižádostivý člověk může pašováním drog vězňům přijít na pěkné peníze.

V takovém systému byli Monaghan a Monroe nezbytní.

Nebýt dvou pitomců, kteří řeknou zkušenému detektivovi Olliemu, jak si má počínat, celý systém by se za půldruhé minuty rozpadl. Oba detektivové z oddělení vražd věděli sakramentsky dobře, kdo je tady odpovědný. Samozřejmě že Oliver Wendell Weeks. Vadilo jim taky, že za starých zlatých časů se oddělení vražd těšilo úctě, kterou teď sklízí už jen v televizi. Slavná tradice oddělení vražd se dnes ještě projevuje aspoň v oblečení. Z její elegantní minulosti zbyly jen černé obleky, v kterých se příslušníci oddělení dosud ukazují veřejnosti - barva smrti, ba přímo barva vraždy.

To ponuré listopadové odpoledne byli Monaghan a Monroe v černém. Vypadali, jako by se ubírali na poslední rozloučení do pohřebního ústavu, kde vysloví sobě podobným irským pokrytcům lítost nad tím, že Paddy O'Toole natáhl bačkory, ten chudák ožrala! Ollie měl jednu neochvějnou vlastnost: nenáviděl každého bez ohledu na rasu, víru nebo barvu. Ollie byl zarytý fanatik. A neměl o tom ani tušení.

"Přišli dva Irčani rovnou z baru," oznámil. "Cože?" řekl Monaghan.

"Možný je všechno," řekl Ollie na oko lhostejně. Monaghan ani Monroe se nezasmáli.

Kurtz, ten zhovadilej nácek, se uchechtl, ale snažil se to zakrýt, protože, po pravdě řečeno, ti dva obrovití policajti ho vyděšili. Usoudil, že Ollie je Angličan, jinak by o dvou Irech, oblečených jako funebráci a ještě k tomu poněkud zarudlých v obličeji, takhle nevtipkoval.

"Co to má být, etnická narážka jako obvykle?" zeptal se Monaghan. "Obehraná narážka?" přidal se Monroe.

"Je mrtvá, nebo není?" zeptal se Ollie lékaře. Změnil předmět rozhovoru, protože začínal mít dojem, že těm dvěma irským mamlasům se narážka na lásku k alkoholu jejich krajanů moc nezamlouvá.

"Ano, je mrtvá," řekl Kurtz.

"Bude vašim přáním pokusit se odhadnout příčinu jejího úmrtí?" zeptal se Ollie. Tentokrát se snažil promluvit jako sarkastický britský právník, ale zase z toho vyšel jen W.C. Fields.

"Dostanete úřední zprávu," řekl Kurtz v domnění, že Ollieho usadí, ale ten se jen pousmál.

"Chápu, že jste vopratnej vzhledem k tomu, že jí trčí nůž z hrudi a vůbec," řekl.

Vlez mi na hrb, ty břicháči, pomyslel si policejní lékař, ale raději se vysmrkal a zmizel.

Oba policisté z oddělení vražd bloumali s kyselými obličeji po bytě. Ollie pochopil, že se ještě nesmířili s jeho vtípkem na Iry, který on sám pokládal za mimořádně povedený - když nerozumíte legraci, tak se děte vycpat! V bytě bylo mnoho předmětů osobní potřeby: kalendářík, adresář, v komodě podprsenky a kalhotky - dost věcí, aby Ollieho utvrdily v domnění, že dívka tu bydlela a nebyla jen na návštěvě u někoho, kdo ji zavraždil. O několik minut později mu to potvrdil domovník, který se přišel nahoru podívat, jak pokračuje vyšetřování. Vedle všeho ostatního Ollie nesnášel detektivy amatéry, co strkají nos do záležitostí policie. Zeptal se domovníka na dívčino jméno. Domovník řekl, že se jmenovala Althea Clearyová a bydlela tu někdy od května. Měl dojem, že přijela z Ohia nebo snad z Idaha. Nebo z Iowy, prostě odněkud z těch končin. Ollie mu poděkoval za cennou informaci a občanský zájem a vystrkal ho z bytu. Jeden z přítomných policajtů mu sdělil, že paní, která telefonovala na policii, je venku na chodbě a chtěla by s ním mluvit, je to v pořádku?

"Proč by nemělo být?" zeptal se Ollie. "No, jsme přece na místě činu a tak vůbec."

"Správná úvaha," řekl Ollie a záhadně se usmál. "Přived' ji."

Podle Ollieho nechybělo paní moc do šedesátky. Na sobě měla zelený svetr a hnědou vlněnou sukni. Řekla Olliemu, že byly s Altheou přítelkyně a že asi ve dvě zaklepala na její dveře, aby se zeptala, jestli nemá chuť zajít si na jedno cappuccino.

"Já pracuju doma," řekla paní. "A Althea byla taky hodně doma. A tak jsme si často zašly na cappuccino."

"Co děláte?" zeptal se Ollie. "Já myslím doma."

"Dávám hodiny na piano," řekla.

"Já sem si dycky přál umět hrát na piáno," řekl Ollie. "Mohla byste mě naučit zahrát pět písniček?"

"Prosím?"

"Chci se naučit pět písniček. Chci umět zahrát pět písniček jako profík. A až budu mezi lidi, sednu si a zahraju těch pět písniček a každé si bude myslet, že umím hrát na piáno."

"Já bych řekla, že když zahrajete pět písniček, tak hrát umíte, ne?" Ollie nesnášel uštěpačné ženské, i když dovedly hrát na piano.

"To se ví," řekl, "ale voni budou myslet, že umím víc než jen těch pět písniček."

"Snad bych vás mohla naučit těch pět písniček," řekla paní. "Máte vizitku nebo něco?"

"Vy nechcete, abych vám řekla o Althee?"

"Chci. Máte vizitku? Já vám někdy zavolám a naučíte mě hrát pět písniček. Umíte 'Night and Day'?"

"Ano, umím. Měl byste ale vědět... Já normálně vyučuju klasické hře na piano. Většinou děti."

"To je oukej, já chci jen těch pět písniček."

"Tak ano," řekla paní, vzdychla a otevřela kabelku. Šátrala v ní, až vylovila vizitku a podala ji Olliemu. Stálo na ní její jméno - Helen Hobsonová.

"Kolik berete?" zeptal se jí.

"O tom si promluvíme potom," řekla.

"Nemohli bysme vzít cenu za těch pět jedním vrzem?" řekl. "Pracovala v noci nebo co?"

Změna tématu byla tak náhlá, že Helen užasle zamrkala. "Říkala ste, že se hodně zdržovala doma?" řekl Ollie. "Aha, ano. Pracovala v noci. U telefonní společnosti."

Ollie telefonní společnost nenáviděl. Dovedl si představit rozzuřeného abonenta, jak šestkrát bodá Altheu Clearyovou do prsou.

"Měla jsem ji moc ráda," řekla Helen. "Byla milá a hodná."

"A vobčas ste spolu chodily na kafičko."

"Skoro denně."

"Ale dyž ste za ní přišla dneska, našla ste ji mrtvou."

"Dveře byly otevřené," řekla Helen a přikývla.

"To jako myslíte dokořán?"

"Ne, jen pootevřené. Zdálo se mi to strašně divné, tak jsem zavolala Altheo, a když nikdo neodpovídal, vešla jsem dovnitř. Byla v kuchyni. Tamhle na podlaze."

"Co ste udělala pak?"

"Šla jsem nahoru k sobě a zavolala na policii."

"Kolik hodin bylo, slečno Hobsonová?"

"Dvě pryč. Skončila jsem hodinu ve dvě a další mám až ve čtyři. Tak jsem sešla dolů zeptat se, jestli se mnou Althea nechce jít."

"Jak ste sešla dolů?"

"Po schodech. Bydlím hned v patře nad ní."

"Viděla ste cestou dolu někoho?"

"Nikoho."

"A někoho před jejím bytem?"

"Ne."

"Kdy ste si všimla, že dveře sou povotevřené?"

"Hned."

"Než ste zaklepala?"

"Já jsem neklepala. Viděla jsem pootevřené dveře, jen malou škvíru, tak jsem ji zavolala jménem a šla jsem dovnitř."

"Děkuju, slečno Hobsonová, moc ste nám pomohla," řekl Ollie. "Brnknu vám kvůli těm hodinám. Chci se naučit jen těch pět písniček."

"Ano, rozumím."

"Night and Day a ještě čtyry další. Abych udělal na lidi dojem."

"Určitě ho uděláte, a veliký."

"To mi ani nemusíte povídat," řekl Ollie.

"Tak co, máš to tady pod kontrolou?" zeptal se Monaghan.

"Jen co se dostavěj technici," řekl Ollie. "Proč se zarazil provoz? Přijel do města papež nebo co?"

"Povíš nám nějaký vtíp o papežovi?"

"Vo papežovi znám jen jeden," řekl Ollie.

"Třeba tě tady madam naučí čtyry další," řekl Monroe. "Pak uděláš na lidi doopravdy dojem. Můžeš zahrát pět písniček na piáno, dát k lepšímu pět vtípů vo papežovi a třeba ještě pět dalších o Irech, jestli tam bude nějaký Irčan."

"To není špatnej nápad," řekl Ollie. "Znáte čtyry vtípy o papežovi, slečno Hobsonová?"

"Neznám žádné vtípy o papežovi," řekla Helen.

"Potřebuju ještě čtyry," řekl Ollie. "Budu je muset někde splášt."

"Mohu už odejít?" zeptala se.

"Chceš radu?" zeptal se Monroe. "To víš, že jo, sem s ní," řekl Ollie.

"Mezi náma pracuje spousta Irů. Já bych na tvém místě další irský vtípy nevykládal."

"I kruci, to mi radíš?"

"To ti my radíme."

"Myslíš si, že vykládat irský vtípy není politicky správný?"

"Mohlo by to bejt dokonce nebezpečný," řekl Monroe.

"I kruci, doufám, že to není výhrůžka?"

"Není, ale jestli chceš, může bejt."

"Mohla bych odejít?" zeptala se Helen znova.

"Protože, abys věděl," řekl Ollie, "já se hovno starám vo to, co je politicky správný, a co není. Já se chci jen naučit svejch pět písniček a svejch pět vtípů o papežovi, nic jinýho, a ve svym volnym čase snad přijít na to, kdo voddělal tady tu děvenku. Tak jestli nemáš k dispozici další rady..."

"Směla bych odejít?" zeptala se Helen.

"Už máte bejt dávno pryč," řekl Monaghan. "Děkuji vám, pánové," řekla a pospíšila si ven.

"Co dybch ti řek, že sem taky Irčan?" zeptal se Ollie. "Tak bysem ti nevěřil," řekl Monaghan.

"Proč? Protože nejsem namazaný?"

"Právě za takovouhle poznámku se můžeš dostat do průšvihů," řekl Monaghan a pohrozil Olliemu ukazováčkem pod nosem.

"Já sem jednou ukous chlapovi, kerej mi tohle udělal, prst," řekl Ollie a vycenil zuby jako žralok.

"Teď radši sežer mou radu, je dobře míněná."

"Eště dobře, že je ta kantorka pryč," řekl Ollie a pohoršeně zavrtěl hlavou.

"Kdo to tady vede?" zeptal se ode dveří technik. "I koukněme, kdopak to přišel?" řekl Ollie. "Žádáme pravidelný informace," řekl Monaghan.

Špekoune vodporná, myslel si přitom, ale nechal si to pro sebe.

Tu středu dopoledne pár minut po jedenácté zaklepal Arthur Brown na dveře bytu Cynthia Keatingové.

"Ano, kdo je?" zeptala se. "Policie," řekl Brown.

"Ach ano," řekla. Následovalo dlouhé mlčení. "Okamžik," dodala. Slyšeli, jak se klíč otáčí v zámku. Dveře se pootevřely, držel je bezpečnostní řetěz. Cynthia vykoukla.

"Já vás neznám," řekla. Brown ukázal odznak.

"Detektiv Brown," řekl. "87. pátrací skupina."

"Už jsem mluvila s vašimi kolegy."

"My bychom vám rádi položili ještě několik otázek, madam."

"Máte povolení?"

"Pustila byste nás dovnitř, prosím?"

"Vteřinku," řekla a přivřela dveře, aby mohla sejmut řetěz. Pak je otevřela, řekla "Pojďte dál" a zavedla je do bytu.

"Držte se, prosím, zákona," řekla.

"Madam," řekl Kling, "znáte člověka, který se jmenuje John Bridges?"

"Neznám," řekla. "Smím vidět taky váš odznak?"

Kling vylovil malé kožené pouzdro a ukázal zlatomodrý emailový odznak.

"Moment," řekla a šla rovnou k telefonu na zdi kuchyně. Vytočila číslo, čekala, poslouchala a pak řekla: "Pana Alexandera, prosím. Cynthia"

Keatingová." Opět čekala. "Todde," řekla pak, "je tu policie. Co mi radíš?" Opět poslouchala, přikyvovala, znovu poslouchala a nakonec řekla: "Děkuju, Todde, ještě si promluvíme," a zavěsila. "Pánové," řekla, "pokud na mě nemáte zatykač, můj advokát vám radí, abyste se radši odporoučeli."

Být konečně sám v bytě zavražděné dívky mělo v sobě něco velmi uklidňujícího. Především to ticho. Klid a ticho bylo to, co jste v tomhle městě jakživi nenašli. Nikdy a nikde. Ve dne v noci kвіlely sirény policejních vozů nebo ambulancí, houkaly klaksony - většinou taxíků; řidiči z Indie nebo Pákistánu na ně mačkali ve dne v noci ve vzpomínce na rychlý běh svých velbloudů po písčitéch pouštích, kde neplatí dopravní světla. Nejhluchnější město na celém světě, zatracený město, říkal si Ollie a dával přednost tichu tady, v bytě mrtvé dívky.

Někdy si představoval, že když se zdrží v bytě nebožtíka dost dlouho, pronikne k němu vrahova vibrace a on nějak vnikne do jeho nebo její kůže. Jednou četl jakousi povídku - k čtení měl odpor - která hlásala teorii, že vrahova podoba se vtiskne do očí, do sítnice, nebo co to je, zavražděné oběti. Totální pakárna! Ale ticho v příbytku mrtvé bylo skoro hmatatelné a Ollie uvěřil, že zůstane-li tady v tom tichu dostatečně dlouho, vrahovy vibrace mu prosáknou do kostí. Poctivě řečeno, nepříhodilo se mu to ještě nikdy. Přesto stál u nohou dívčina lůžka jako přibitý a vyvolával si v duchu její podobu, jak ji poprvé spatřil na podlaze v kuchyni s nožem v hrudi, a snažil se vžít do pocitu, který měl vrah, když do ní ten nůž vrážel, snažil se ocitnout v jeho kůži. Nedělo se nic. Ollie si vzdychl, říhl a sám samotinký začal prohledávat Althein byt.

Jednu věc si však zaručeně nepřál najít - jména jejích rodičů. Doufal, že jim nebude muset zavolat a oznámit, že jejich dcera je mrtvá. Takové věci neuměl. Podle Ollieho, když někdo umře, tak je po něm a nemá smysl chodit a lomit rukama a rvát si vlasy. On sám si nevzpomínal ani na jednoho člověka, kterého by postrádal, včetně vlastních rodičů. Kdyby zemřela jeho sestra Isabelle, asi by se mu po ní trochu stýskalo, ale ne tolik, aby při pohřebním obřadu povstal a řekl o ní několik procítěných slov; při nejlepším vůli si totiž nemohl vzpomenout na nic hezkého, o čem by se rád zmínil, ať už za jejího života, nebo po její smrti. Jako většina lidí, Isabelle mu otravovala život. Jednou mu řekla, že je praštěný fanatik, a on jí řekl "Starej se o sebe, jo?"

Prohlídl už dívčin adresář i kalendářík, ale jméno Cleary nenašel. Bylo tam několik lidí z Montany, tedy ne z Naha, Iowy nebo Ohia, jak se domníval domovník, ale žádný Cleary; a on v žádném případě nehodlal volat někomu do Montany a zjišťovat, jestli není náhodou příbuzný s mrtvou černoškou. Především se mu ovšem nechtělo říkat jim o její smrti. Kalendářík taky nebyl k ničemu. Pravděpodobně byla tady ve městě nová, a to možná vysvětlovalo, proč pořád chodila na kafe s tou paní shora, s tou učitelkou na piano. Ollie za ní musí zajít. "Night and Day", říkal si, a třeba i "Satisfaction", taky jedna z jeho oblíbených písniček.

Přešel k dívčině komodě a otevřel první zásuvku shora. Ani nevěděl, co hledá, ale mohlo to být cokoli, co by prozradilo něco o ní nebo o někom, kdo s ní byl tu noc, kdy zemřela. Existují policisti, kteří se řídí obvyklými pravidly; nejdřív obejdou sousedy a vyptají se Leroye a Louisy, Carmen a Clarissy, jestli neviděli někoho vcházet do jejího bytu, nebo z něj vycházet, ale tady, v téhle Tramtárii nikdy nikdo nic neviděl, když se ho ptal policajt. Buď jak buď, Ollie se nejraději seznámil nejdřív s obětí, a teprve pak zjišťoval, kdo ji znal. Navíc Ollie dával přednost mrtvým lidem před většinou živých. Mrtví nedělají potíže. Člověk vejde do bytu mrtvého a nemusí si dělat starosti, když si říhne nebo se upšoukne. A taky, když je obětí holka, může brát do ruky její kalhotky a punčocháče, jako to dělá teď, aniž vzbudí dojem, že je zvrhlík. Ollie si přičichl k rozkroku červených kalhotek a vlastně se zachoval jako svědomitý policista, protože se tak dověděl, jestli dívka byla čistotná, nebo naopak špindíra, která hodí nevyprané kalhotky zpátky do šuplíku. Tyhle voněly svěžestí a čistotou.

To, že je v jejím bytě, čichá k jejím kalhotkám, probírá se jejím prádlem a jejími svetříky a blůzičkami a střevíčky s vysokými podpatky ve skříni, jejími kabáty a šaty, z nichž jedny modré byly á la Monica Lewinská, prohlíží si věci její osobní potřeby a snaží se něco najít, přemýšlí, jaký grázl mohl dívce zasadit půl tuctu - aspoň tak to vypadalo - ran a pak jí nechat ten nůž na chleba trčet z prsou, otvírá její kabelku a hrabe se v těch jejích dívčích sarapatičkách, to všechno přispívalo k tomu, že se cítil privilegiovaný a nedotknutelný - jako neviditelný lupič.

Carl Blaney zrovna vážil játra, když tam to středeční odpoledne ve čtyři hodiny přišel Ollie. Ještě pršelo, ale už to nebyl ten předešlý lijavec. Márnice a dešť venku měly stejný nádech nerez oceli. Ollie pozoroval Blaneyho, jak přendává játra z váhy na nerez pánev. On sám pokládá části těla za něco nechutného.

"To jsou její?" zeptal se.

"Její?" řekl Blaney. "Voběti."

"My tu máme samý oběti."

"Althey Clearyový. Tý černý děvenky, co ji někdo probod."

"Ach tý!"

"Co tady děláte? Prostě jedny játra po druhéjch?"

"Přesně tak, nic jinýho," řekl Blaney suše.

"Tak co máš pro mě?" zeptal se Ollie.

Dobírat si Ollieho Weekse patřilo k Meyerovým nejoblíbenějším zábavám; a Ollie zrovna zavola a chtěl mluvit s Carellou. Ten byl někde na chodbě a Meyer neodolal pokušení.

"Máš v úmyslu soudit se s tím chlápem?" zeptal se. "Vo jakýho chlápka de?" zeptal se Ollie.

Jakživ se ještě s nikým nesoudil. Byl přesvědčený, že advokáti tohoto světa jsou už tak dost bohatí.

"Toho, co napsal tu knihu, kde se mluví o policajtech." „jakej chlápek?" zeptal se Ollie znova.

"Ten Irčan, co napsal tu knihu. Ty jsi teď slavněj, Ollie."

"Di s těma řečma do hajzlu, vo co de?" řekl Ollie.

"Na druhý straně se na začátku knihy ovšem říká, že jména, osoby a události jsou buď dílem autorovy představivosti, nebo jsou románově smyšlený."

"Báječný," řekl Ollie. "Řekni Stevovi, že sem tu byl, jo? Musim s nim vo něčem mluvit."

"Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi či místem nebo osobami je čistě náhodná," citoval Meyer. "Takhle to tam stojí. Tak to bude asi náhoda."

"Co bude náhoda?" zeptal se Ollie.

"To, že se jmenuje skoro jako ty a vůbec," vysvětlil Meyer. "Kdo že se tak menuje?"

"Ten chlápek."

"Kerej chlápek?" zeptal se Ollie potřetí a měl toho plný zuby. "Ten chlápek v tý detektivce, co ji napsal ten irskej novinář."

"Jo, už chápu," řekl Ollie.

"Tlustej Ollie Watts," řekl Meyer a dal si na tom jménu záležet. "Ne že by ti někdy někdo říkal tlustej Ollie," dodal hned.

"Ať si radši nechá zajít chuť," řekl Ollie. „jak to, tlustej Ollie Watts?"

"Tak se jmenuje jeden hrdina z tý knihy."

"Hrdina? Tlustej Ollie Watts?" :Jo. Ale je to jen vedlejší postava."

"Vedlejší?"

"Jo, takovej zlodějček."

"Zlodějček?"

"Jo."

"A menuje se tlustej Ollie Watts?" „jo. Dost podobný, nemyslíš?"

"Podobný? Dyť je to skoro stejný!"

"To snad ne. Watts není Weeks."

"Že ne?"

"Dokonce se to jinak píše."

"Nepovídej!"

Být tebou, nechal bych to plavat."

Tak podle tebe tlustej Ollie Watts není tlustej Ollie Weeks? Co teda je?"

"Watts."

"Kdo je ten hajzl?"

"Vždyť ti to povídám, tlustej Ollie Watts," řekl Meyer.

"Ne ten. Ten hajzl, co napsal tu sprostou knihu! Copak ani neví, že existuju?"

"Víš, že asi ne?"

"Píše knihu vo policajtech a nikdy neslyšel vo mně? Vo vopravdickým člověku? Nikdy neslyšel vo Oliveru Wendellovi Weeksovi?"

"Dej pokoj, Ollie, neber si to tak. Je to zas jen jeden seriál o vraždách. Já bych to pustil z hlavy."

"Von ten hajzl žije na Marsu, že vo mně nikdy neslyšel?"

"Říkal jsem, že žije v Irsku."

"A kde je Irsko? Někde v náký putyce? Nebo v kamenný boudě vedle silnice? V smradlavý bažině?"

"Dej pokoj, mrzí mě, že jsem se o tom zmínil." „jak se ten člověk menuje?"

"Už jsem ti to řek. Tlustej Ollie..."

"Ten ne! Ten pisálek! Ten hajzl, co to napsal."

"Já se ti přiznám," řekl Meyer s úsměvem. "Už jsem to zapomněl." A zavěsil.

To odpoledne se oba detektivové setkali v jednom výčepu. Oba byli oficiálně po službě. Carella si objednal pivo, Ollie vodu s pomerančovou šťávou.

"Tak co je?" zeptal se Carella. "Řek sem ti to v telefonu."

"Někdo probod nějaký děvče..."

"Černou holku, menuje se Althea Clearyová. Podle doktora osmkrát. Kudla jí eště čouhala z prsou. Náhodná zbraň.

Součást kuchyňského vybavení. Vzpomněl sem si na tebe, dyž mi Blaney řek..."

"Kterej Blaney?"

"Já nevím. Kolik Blaneyů máte?"

"Myslím, že dva."

"No, tak tohle byl jeden z těch dvou," řekl Ollie. "Řek mi, že ta holka byla možná vomámená. Hádej čím?"

Carella se na něj podíval. "Jo," řekl Ollie. "Rohypnolem?"

"Rohypnolem. Hej, pane vrchní," křikl. "Promiňte, ale dal ste do toho vodku?"

"Dal jsem tam vodku."

"Já to totiž můžu vzít k nám do laborky, abyste věděl, a dát udělat pár toxikologických testů, kerejma se zjistí, jestli tam alkohol je, nebo ne."

"Všechno, co tam má být, tam je," řekl vrchní. "Je to extra super silný pitivo."

"Tak mi přineste eště jedno na chlup stejný, tentokrát na účet podniku, když je to tak super extra."

"Proč na účet podniku?" zeptal se barman.

"Protože vám teče záchod a voleno v umejvárně se nedá vodevřít," řekl Ollie. "Dvakrát porušení zákona."

Nebyla to pravda.

"Viš to jistě, že byla omámená?"

"Podle Blaneyho jo."

"A určitě rohypnolem?"

"Na beton."

"A ty si myslíš, že to má spojitost s mým případem?"

"Jsi chytřej, kápnuls na to."

"Myslíš, že když byli oba omámený..."

"Jo."

"... a pak zavražděný, tak to spolu souvisí?"

"Nezdá se mi to tak divokej nápad."

"Moc pravděpodobně to nevypadá, Ollie."

"Tady je váš drink," řekl vrchní a třísknul sklenici o výčepní pult. Ollie odstrčil od stolu svou židli a šel si k pultu pro sklenici. Carella, který ho pozoroval, si pomyslel, že na tak tlustého člověka se pohybuje až kupodivu rychle. Ollie zvihl sklenici, upil, zamlaskal a řekl: "Znamení, kamarádíčku, opravdu super extra!" a vrátil se ke stolu. "Není to tak nepravděpodobný," řekl Carellovi.

"Že ne? Tvrdíš, že ten chlap, co oběsil mýho starýho pána, ubodal to tvý děvče?"

"Říkám jen, že tu existuje určitá podobnost. U policie tomu říkáme M. O. - modus operandi, víme?"

"Děkuju za poučení."

"Bylo mi potěšením," opáčil Ollie, zdvihl sklenici k připitku a napil se. "V týhle není vodka," řekl a nakoukl do sklenice.

Carella přemýšlel. "Mám pár otázek," řekl. "Spust'."

"Máš vůbec nějakej důkaz, že ta Allison Clearyová..."

"Althea."

"... znala Johna Bridgese?"

"Vůbec žádněj. Ale setkat se mohli."

"jak?"

"Bridges je z Houstonu, že jo? Jak to vypadá, teď je tady ve městě. Kámoši mu pomůžou voběsit toho dědu. Pak si de vo víkendu zahrát karty. Seznámí se s naším přítelem buzerantem Harpem, představí ho kámošům, a hele, Harpíku, tady máš, vem si tohle, pomůžte ti to při sexu, hehe. Že jako jestli je Harpo vobojetnej, může hodit pár těch tabletek náký majdaléně do skleničky a holka, vypí to. A přesně to samý udělal ten tvůj Bridges, nebo kdo to je, tý mý chudince Clearyový."

"Kde myslíš, že se setkali?"

"Jedna pani, kerá bydlí vo patro vejš, s ní chodívala na kafe. Podle ní ta holka pracovala v noci u telefonní společnosti. Dobrá, prošťáral sem její kvartýr a našel v její taštičce průkaz sociální pojišťovny. Chceš vědět, kde pracovala?"

"Užs mi to řekl. U telefonní společnosti."

"To jo, ale ne v AT&T. Viš, co sem udělal? Porovnal sem její vosobní data na tý kartě z pojišťovny se sociálkou.

Přidavky na ni byly v posledních šesti měsících vypláceny erotickému podniku, kerej si říká Telefonní společnost a sídlí dole na Stemu. Nepudem si zatancovat, Stevoušku?"

Poslední letadlo do Houstonu tu středu večer, přímá linka Delta, jež přistává na mezinárodním letišti v Houstonu ve 21.01, zavřelo dveře přesně v 18.00.

Na palubě nebyli žádní Jamajčani.

Carella nevěděl, co může očekávat pod názvem Telefonní společnost. Snad erotický salon ve stylu proslulého Kočičího klubu, s telefony na stolech, s očíslovanými tabulkami označujícími jednotlivé stoly a s dívkami volajícími od jednoho stolu ke druhému. "Tady je stůl číslo dvacet sedm, volám stůl čtyřicet devět. Sedíte tam tak sám...", atakdale. Ale když tam ten večer ve 22.00 přišli, jediné dva telefony v dohledu byly jeden domácí za barovým pultem a druhý na mince na stěně vpravo od vchodu. Podnik sídlil až dole ve městě v dolní části Stemu, kde se třída mění v úzkou soutěsku lemovanou balírnami masa, několika restauracemi a nejrůznějšími kluby; potkat tam můžete kohokoli - od jedinců masturbujících v tmavých zákoutích a transvestitů s nápadnou rtěnkou, vysokými podpatky a křiklavým tetováním přes pohlázněné pubertáčky se zelenorůžovými vlasy, ověšené blýskavými tetkami, prsaté rádoby filmové

hvězdičky ze západního pobřeží, celé bez sebe nad tím velikým zlým městem, až po - jako tady v Telefonní společnosti - sbírku děvčat nahoře bez a s náznakem kalhotek mezi nohama, kroužících na půlkruhovém pódiu.

Detektivové se zvolna procházeli po sále jako náhodní zákazníci. Modrošedá oblaka kouře se mísila se záři reflektoru sledujících půl tuctu děvčat, která se mdle ploužila po pódiu, přivírala oči a olizovala si lesklé rty; imitace sexu jim při svůdných krocích jehlových střevíků kapala z každého póru. Jestliže od některého stolu pod pódium vyslal nějaký muž znamení, dívka mu mrknutím nebo pohybem jazyka dala najevo, že se k němu o přestávce mezi tancem připojí a za umělými palmami v zadní místnosti nazvané Pánská jízda mu prodá, co si jen bude přát. Jediný pohled do té místnosti stačil, aby detektivové přesně věděli, co se tam vzadu odehrává. Vyhazovač si je změřil, ale nic neřekl.

Kolem stolků pod pódium sedělo asi tucet mužů. Popíjeli, rozprávěli a snažili se předstírat, že ta přehlídka masa na pódiu je nudí, protože opovrhování těmi ženami bylo součástí požitku z očekávaných radovánek. Dokonce i muži, které by ani ve snu nenapadlo zavést některou tu dívku do zadní místnosti za účelem skutečného sexu, věděli, že už jen sedět tady a dívat se na dívky, jak se před nimi nakrucují, znamená říkat jim, že jsou kurvy k máni za jistou cenu; o tom, že už se tak děje, svědčily bankovky, zastrkované za uzoučký bederní pásek. Na druhé straně děvčata, snad aby sebe sama přesvědčila, že je město a jeho muži ještě docela nezkazili, si namlouvala, že jedině debil vyplázne deset dolarů jen kvůli pohledu na dívku, jak potřásá poprsím nebo v předklonu roztahuje zadní tváře.

V tom přítmi probodávaném reflektory a čpicím starým kouřem z cigaret a kyselým potem, v tom ohlušujícím řevu hudby linoucí se z reproduktorů na sloupech a stěnách, se detektivové představili muži za barovým pultem. Řekl jim, že se jmenuje Mac Gordon a je majitelem klubu. Vypadal tak na metr pětáosmdesát a měl modré oči - snad modré, jak to poznat v té tmě? Jistě bylo jedno: jeho zrzavý knír podobný řídítkům u bicyklu.

"Pracovala tady u vás nějaká Althea Clearyová?" zeptal se Carella. "Ještě pracuje. Měla by se objevit každou chvíli."

"S tím nepočítejte," řekl Ollie. "Jak to?"

"Včera v noci ji někdo zavraždil."

"Nepovídejte! A já už myslel, že jste přišli kvůli porušení zákona."

"Jaký porušení zákona ste rněl na mysli?" zeptal se Ollie.

"Jak to můžu já vědět, prosím?"

Carella sem nepřišel nahánět hrůzu majiteli, šlo mu jen o informace. Ollie naopak neodolal pokušení projevit se jako mizera policajt. "Nemyslíte ty ruční práce tam vzadu, že ne?" zeptal se.

"Nerozumím, o čem mluvíte, prosím."

"Půl kila za číslo."

"U nás ne, prosím."

"A kilo za vykouření tam v tý džungli."

"Já nevím, o jaký džungli mluvíte, prosím."

"Tam úplně vzadu v tý rohový místnosti," řekl Ollie. "Co sou všechny ty falešný stromy, z kterejch kape mech a jiný sračky."

"Mluvíte asi o jiným podniku," řekl Gordon.

"Možná. Neviděl ste náhodou včera večer Altheu, že by tam šla s nějakým Jamajčanem?"

"To teda ne," řekl Gordon.

"Má na tváři jizvu od říznutí nožem."

"Neviděl, prosím."

"S kým ste ji viděl?"

"Pokud si vzpomínám, mluvila během večera s různěma gentlemanama."

"S gentlemanama, říkáte?"

"Ano, prosím."

"Jen s nima mluvila?"

"Ano, prosím. A občas si s nima něco vypila."

"Něco si s nima vypila, aha! Neodešla náhodou s některým z těch gentlemanů?"

"To by bylo proti pravidlům, prosím."

"Ach ták, vy máte pravidla?"

"Ano, prosím, velice přísná pravidla. Žádná z našich umělkyně..."

"Umělkyně, tak to jo."

"... nesmí opouštět klub se zákazníkem. Dokonce si ani nesmí s někým dohodnout schůzku mimo klub."

"Kolik děvčat vám tu pracuje?" zeptal se Ollie.

"Asi tak tucet. Čtrnáct. Šestnáct. Každý večer je to jiný."

"Kolik jich tu bylo včera večer?"

"Řek bych, že deset nebo dvanáct."

"Tak kolik?"

"Deset nebo jedenáct."

"Jsou tu dneska všechny? Všechny těch deset nebo jedenáct?"

"Myslím, že ano. Musel bych si zkontrolovat docházku."

"Ale, vy máte dokonce kontrolu docházky?"

"Ano prosím, my jsme obchodní podnik."

"To vám rád věřím. Teď mi zjistíte, kerý děvčata tu byly včera večer, jasný? Chceme si s nima promluvit. Máte tu klidný místečko, kam bysme mohli jít?"

"Snad moje kancelář," řekl Gordon. "Když vám nebude vadit, že je tam nepořádek."

"To je ale vod vás moc hezký, dík," řekl Ollie. Carella měl chuť kopnout ho do tlustého zadku.

Děvčata byla ve věku od devatenácti do čtyřiašedeseti let; Gordon měl tolik rozumu, že nenajímá mladší než osmnáct. Přes primátorovu energickou kampaň za potírání neřesti tu Gordon provozoval bona fide bordel, jemuž chyběla k získání plného statutu jen pravá soulož se vším všudy. Ukázalo se, že pět z těch jedenácti dívek jsou bělošky. Zbývajících šest byly černošky, některé zkušené, jedna právě vystoupila z vlaku z Horních Kotěhůlek v Minnesotě. Devět bylo svobodných, dvě vdané. Některé z těch svobodných měly dokonce děti. Tři dívky pracovaly kdysi v masážních salonech.

"Tam to bejvá někdy drsný," řekla jim jedna, jmenovala se Sherry. "Při masáži seš s chlapem sama, chápeš? To není jako tady, kde to děláme všechny pohromadě."

Když se zasmála, ukázaly se jí v ústech díry po dvou chybějících předních zubech.

"Můžem soutěžit, kerá to umí líp, že jo?" řekla a znova se zasmála a zakryla si ústa rukou, na které byl prsten s falešným diamantem velkým jako Hong Kong.

Děvčata hovor s dvěma detektivy nijak neznervózňoval. Carella a Ollie si domysleli, že Gordon je k místním ochráncům zákona hezky štědrý. Dvě děvčata právě zastávala roli hostesek.

"Totle je lepší," řekla jedna. "Jako hosteska nikdy nevíš, do čeho se dostaneš."

Jmenovala se Ruby Sassová.

"Já se menuju celým ménem Ruby Sassafrasová Martinová," řekla, "ale myslím si, že Ruby Sassová má větší šmrnc, co říkáte?"

Byla to černoška s odbarvenými vlasy a měla na sobě podprsenku a bederní pásek posázený flitry v barvě jejího jména. Silikonová ňadra se jí vylévala z podprsenky, ale ona tomu nevěnovala pozornost. Místo toho odfukovala kouř z cigarety a upíjela drink, který jí detektivové objednali. Řekla jim, že ve dne studuje drama a tanec; věřili tomu asi stejně jako barvě jejích vlasů. Řekla jim taky, že viděla Altheu, jak jde včera večer do zadní místnosti se třemi různými zákazníky.

"Nakonec šla domů ve dvě," řekla. "Tak ňák."

"Sama?"

"Jak to myslíte?"

"Jestli šla s někým? Co jinýho znamená sama?"

"To záleží na tom, jesli ste, nebo nejste prezident Spojenejch států."

"Nejsem," řekl Ollie.

"To sem si myslela."

"Tak byla sama, nebo ne?"

"Já vám něco povím vo tomhle podniku, jo?" řekla Ruby. "Muský, co sem přídou, nestojej vo žádný složitý dohadování, chápeš? Odbydou si to, proč sem přišli, a šlus. A proto nám Mac říká: nesetkávat se s chlapama venku, nebrat je s sebou domů - stejně by to bylo jednou za uherskej měsíc. Dyž se například nějakej študák s uhrama po celým ksichtě zamiluje do jedny holky, co tu tancuje, strká jí v jednom kuse prachy za ten její vopasek a chce na ní, aby s ním šla do zadu. Je to cucák a vrací se, protože chce eště, a holka ho vodí za nos tak dlouho, až se vodváží a zeptá se jí, jesli by s ní moh jít domů. Tak mu řekne, to víš, že jo, ale bude tě to něco stát, brouku. Jenže von kejvne na všechno, co mu řekneš, milánku, protože je tvůj, dočista a totálně tvůj. A dyž to skouliš chytře, máš vo lízáka postaráno a eště ti za to zaplatí."

"Znamená to, že Althea byla sama?" zeptal se Carella.

"Pokud já vím, tak jo, Althea vodošla z klubu sama. Jesli na ni někdo čekal venku, to je jiná věc. Ale já ti povím tady vo tom podniku eště něco."

"Sme jedno ucho," řekl Ollie.

"Většina muskejch, co znám - a to se bude tejkat asi taky vás, si to s ženskou vodbyde a pak chce jít domů a vychrápat se. Zvlášť když si za to zaplatili. Platíte vy za sex?"

"Nikdy v životě," řekl Ollie.

"Já sem si myslela, že ne, takovej fešák," řekla Ruby suše a zatáhla z cigarety. "Ale i dyž je to zadarmiko, průměrněj muskej se dneska nechce ráno probudit a mít v posteli ňákou potvoru, že mám pravdu? Dokonce ani krasavici."

"Mně to nevdá, dyž se probudim s krasavicema v posteli," řekl Ollie. "Tak seš jinej než ty hošani, co choděj sem k nám. Ty naši nechtěj žádný závazky, chápeš? Jednoduchý jak facka. Přídou sem, užijou si, a tečka. A ty mi povídáš, že se najde chlap, kerej si zaplatí sex v bordelu - my tady sme bordel, abys věděl - a za hodinu chce eště? Jako dyby to bylo čínský žrádylko?"

"Ty říkáš, že už nebude chtít víc?"

"To teda říkám. Jesli de s holkou do toho našeho zadního pokoje, tak mu to vobyčejně stačí."

"A co když do toho zadního pokoje nejde?" zeptal se Carella.

"Tak je tak podělanej strachy, že nepožádá holku, aby se s ním setkala venku. A vůbec, proč by to měla dělat?"

"Proč by to neměla dělat?"

"Tak jednak toho máme až nad hlavu, dyž v půl třetí ráno odcházíme. Natřásáme zadky na pódiu celou noc, protože doufáme, že ulovíme co nejvíc desetidolarovek, ale kolik to nakonec hodí? Stovku? Prachy se vydělaj v zadním pokoji. Dyž si nás někdo zavolá od stolu, deme si k němu sednout na dvacet minut a on nám vyličí celej svůj život; a my zatím uvažujem, tak co, mám si koupit lístek, nebo ne, budeš chtít ruční práci, nebo vykourit, co si račte přát, pane? A samo to nesmíš říct nahlas, co dyby se z něj vyklubal prachsprostej policajt - s prominutím."

"Říkalas, že Althea včera večer chytila tři půlhodinový čísla?" připomněl Carella.

"Jo, říkala. Jesli koupila jen tyhle, tak ty hoši chtěli jen ruční práci. Lístky ji stály dvacku, za půl hodiny jim mohla počítat za vydojení tak padesátku nebo vo deset víc. Dyž de vo něco věčího, tak vobyčejně koupíme jeden lístek za padesát a vod chlapa chceme stováka. Mac nám totiž pronajímá místo, rozumíš? Ta zadní místnost je prostě místo, jen místo. Pódium, na kerým ukazujem svý zboží, nás nechává uživat jen proto, že hoši při tom koukání na nás chlastaj."

"Takže jestli ten chlap šel včera v noci s Altheou dozadu -"

"Jo, to by byla ruční práce. Na tu si kupujem jen půlhodinovej lístek."

"Nikdo za ní nešel ven? Když včera odešla?"

"Ne že bych někoho viděla."

"Kde jsi byla, když jsi ji viděla odcházet?"

"Na pódiu. Byl to poslední tanec. Začíná ve dvě. Zavírá se v půl třetí, ve tři."

"Takže ona odešla před posledním tancem?"

"Asi vydělala už dost," řekla Ruby a opět pokrčila rameny. "Jak? Řeklas, že stovka je nejvíc, co..."

"No, stovka, stodvacet..."

"Dobrá, a ona dostane padesát za každý výlet dozadu..."

"Spiš šedesát."

"Dobrá. Takže čistej vejdělek je pokaždý čtyřicet. To dělá stodvacet a s těma penězma za páskem dohromady dvě stě čtyřicet. V kolik vy děvčata začínáte?"

"V devět večer."

"jestli vodešla ve dvě, tak to je pět hodin," řekl Ollie. "Vyděl dvě stě čtyřicet pěti a máš osmačtyřicet za hodinu. Kdyby dělala u McDonalda, měla by víc."

"Sotva."

"Ty pokládáš osmačtyřicet za hodinu za slušnej vejdělek?" Obyčejně to dělá víc."

"Jesli včera vydělala jen dvě stovky a čtyřicet dolaru, proč odešla půl hodiny předtím, než se zavírá?"

"Třeba byla utahaná."

"Anebo měla s někým smluveno, že na ni počká venku a doprovodí ji domů," řekl Carella. "Bylo by to možný?"

"Možný je všechno," řekla Ruby.

"Jak vypadali ty chlapi?" zeptal se Ollie. "Ty, co s ní šli dozadu?"

"Jak mám vědět, jak ty syčáci vypadaj?"

"Zdál se ti některej z nich jako Jamajčan?"

"Jak vypadá Jamajčan?"

"Ten náš měl světlou pleť, modrozelený oči a kudrnatý černý vlasy. Měřil asi stopěťasedmdesát, měl široký ramena, byl štíhlejší v pase a měl příjemnej hlas."

"Kdybysem tady někoho takovýho viděla," prohlásila Ruby, "tak mu rovnou řeknu, ať se se mnou vožení."

Tu středu večer byly rozhlasové vlny nabitě zprávami o Dannym Gimpovi a jeho dvou vrazích. Zamordovaní udavači obvykle nevzbuzují velký zájem - pokud ovšem nepřijdou o život na tak veřejném místě, jako je pizzerie, a ještě k tomu za božího dne, v týdně, kdy se televize shání po něčem, čím by uchvátila představivost amerického diváka slintajícího po senzaci. Nenápadný dědek, oběšený v ošumělém kvartýře v nevábne části města, nesnesl porovnání s dvěma troufalými pistolníky, kteří vrazili v době snídaně do pizzerie a pálili na všechny strany jako Butch Cassidy a Sundance Kid, i když jeden byl černý.

V rasově rozděleném městě je důvodem k jásoťu i rasová symetrie. Neboť tady v tom případě, když už ne jinde, se spojili běloch a černoch v harmonickém souznění, aby zbavili svět toho nejodpornějšího lidského tvora - udavače. Z Dannyho Gimpova, ničím nevynikajícího člověka, který nestál nikomu za zlamanou grešlí, se najednou stal jakýsi mučedník naruby; proslavil se tím, že zahynul. Ve světě, v němž se válkám nedostává o nic větších titulků než seriálům, vykročil Danny a jeho dva neohrožení kati z reality do říše pravdy, jež vypadala jako vymyšlená, a dobyli si během několika dnů slávu, udělovanou obvykle románovým zlosynům a jejich likvidátorům. Byli to sice zabijáci, ale oba - černý i bílý skolili krysu. Podle zájmu vyprovokovaného televizí si člověk málem pomyslel, že až bude jednou ten černobílý tým dopaden, dostane vyznamenání za zásluhy a bude kráčet ve slavnostním průvodu.

Tu středu večer uvedlo všech pět televizních kanálů program o Dannym Gimpovi, obou střelcích, černém i bílém, a o podobně zbarvené dvojici detektivů, Brownovi a Klingovi, kteří se dostavili na místo činu. Moderátoři na kabelových kanálech se předháněli ve žvástech, v titulcích používali slova jako "přestřelka", "teror", "konfrontace" a "zákeřně" v nejrůznějších otřelých kombinacích a do nekonečna diskutovali o tom, jestli ten, kdo donáščí policii, je krysa v pravém slova smyslu, proč se v amerických městech tak alarmujícím způsobem množí ilegálně držené zbraně, a jestli je rozumné, anebo jen "politicky správné", aby případ, v němž figuruje černý a bílý pistolník, vyšetřoval černo-bílý detektivní tým. Nadešel čtvrtek a skončil. Pátek a sobota právě tak. Pak neděle.

A zčistajasna tu byl nový týden.

Za starých zlatých časů se každý týden od pondělka do čtvrtka konala na policii přehlídka, zvaná "paráda".

Detektivové z celého města se sešli v tělocvičně na policejním ředitelství dole ve městě a náčelník detektivů jim předvedl pachatele trestných činů zatčené předešlý den. Jediným účelem bylo seznámit ochránce zákona s těmi, kdo ve městě páchají nepravosti. Přitom se vycházelo z předpokladu, že ničema zůstane ničemou celý život a že je dobré, když ho člověk na ulici pozná.

Později se parády začaly konat jen za účelem identifikace. Podezřelé osoby se postavily na osvětlené pódium zároveň s pěti nevinnými, dva byli obvykle detektivové; oběť usedla za jednostranně průhledné sklo a doufala, že vybere toho

pravého. Existoval však ještě jeden druh parády, a to jako součást televizních zpráv, kde se ukazovaly záběry ze skrytých kamer. To pondělí v pět hodin odpoledne se ve zprávách poprvé objevily záznamy z kamer v pizzerii a předvedly divákovi ve vši kráse ty dva kurážné pistolníky, kteří vrazili dovnitř a zkropili všechno kulkami.

Útočníky na Dannyho Nelsona bylo možné identifikovat hlavně podle barvy kůže, jinak byli pro toho, kdo je neznal, příliš rozmazaní. V každém případě se nepřihlásil nikdo, kdo by je poznal. Asociace restaurací a.s., společnost vlastníci řetěz pizzerií Guido a její propagační oddělení učinila skvělý tah: vypsalu odměnu 50.000 dolarů za sebelepší informaci, jež by vedla k dopadení a odsouzení dvou gangsterů, kteří rozstříleli její přepychový podnik na Culverově třídě. Že společnosti záleželo víc na škodě způsobené jejich podnikem než na předčasné smrti Dannyho Nelsona, dokonale uniklo jak televizním divákům, tak čtenářům novin. Donašeči jsou, jak každý uzná, skvrnou společnosti, hlásala kampaň, ale veřejné prostory by se neměly stávat obětí svévolného násilí. Vedle nabídek mimoškolní sportovní činnosti a veřejných modliteb žádaly televizní inzeráty v tisku rychlé dopadení viníků a přísnější kontrolu zbraní po celém území tohoto divokého a necivilizovaného státu. Ve spolupráci s policií vznikla linka číslo 800 a každý, kdo na ni zavolal, měl zaručenou plnou diskrétnost. Jeden novinový komentátor suše poznamenal, že Charlton Heston přestal jíst pizzu a dává přednost japonské krmí zvané "šogun-šuši", což byla nejapná narážka na Šoguna, ale to se objevilo jen v odpoledním plátku. Mezi úředníky Asociace restaurací a.s. vzbudil článek bujné veselí.

A pořád se nikdo neozýval.

Po třech týdnech a několika dnech intenzivního mediálního přetřásání upadl případ Dannyho Gimp do úplného zapomnění.

Den díkůvzdání byl už skoro dávnou minulostí.

5

Pil příliš mnoho a příliš dlouho a příliš hlasitě se hádal se strýčkem Dominikem o to, která válka současně probíhá v které části světa. Strýčkově stanovisko znělo dnes jako vždycky: "Jen jim to nandejme, až se poserou!" Carella od něho ta slova slyšel už od doby, kdy byl dost velký, aby jim rozuměl, a maminka strýce vždycky upozorňovala: "Dome, jsou tu děti." Ale strýčka Dominika to nezastavilo; připomínal štvavého mluvčího rozlíceného davu a konečkonců - Carella se ho na to nikdy nezeptal - jím ve svých mladších letech klidně mohl být.

Vrátili se ten večer do Riverheadu kolem deváté a dvojčata jim připomněla, jako kdyby to bylo nutné, že zítra není škola; dovolili jim tedy, aby zůstala vzhůru a dívala se na speciální program ke Dni díkůvzdání na NBC. Carella ještě bručel na hloupého strýce a Teddy mu naznačovala, že by si snad měl dát pořádnou horkou sprchu, než si půjde lehnout, protože zítra je taky den a on není školák, aby měl volno, a na tom našem žalostném světě vždycky bude nějaká válka a čím dál tím víc lidí, kteří se p o s e r o u . Říkala to slovo písmenko po písmenku prsty, aby Carellovi neušlo, že už má jeho řeči dost. Vylezl ze sprchy mokrá a kající a bylo vidět, že potřebuje ostříhat; předtím si toho nevšimla.

Neřekl jí nic, dokud si i ona neoblékla noční košili - dlouhou a staromódní flanelovou; teploměr v místnosti sice ukazoval přes dvacet stupňů, ale starý dům byl prochladlý a v té syrové listopadové noci jím profukoval vítr. S tmavými vlasy splývajícími jí na obě ramena a s obličejem namazaným zvlhčujícím krémem, o němž tvrdila, že není mastný, ale Carella naopak přísahal, že se vyrábí z husího sádla, rozhodila přikrývky, rychle skočila do postele a natáhla se přes něho, aby zhasla. Její pozornost však upoutaly jeho rychle se pohybující prsty.

"Promiň," řekl nahlas a zároveň to vyjádřil znaky. Byla napůl odvrácená, takže jí uniklo, co říká. "Promiň."

A ještě jednou totéž znakovou řečí.

Jen poválečná generace mladých z čtyřicátých a padesátých let byla přesvědčená, že láska znamená nikdy se nemuset omlouvat. Každý jiný člověk ví, že když máte někoho doopravdy rád a ublížíte mu, musíte říct, že je vám to líto - ale říct to jen jednou! Není třeba padat na kolena a znova a znova prosit o odpuštění po celý zbytek života - to opravdu nedělejte, pokud vám ten člověk věří. Řekněte to jen jednou. Promiň! Pokud ovšem nemáte ženu, která neslyší váš hlas, protože se narodila bez této schopnosti, a nevidí vám na ruce, protože byla odvrácená. V tom případě to řeknete ještě jednou. Promiň! A ona vás slyší a přikývne a vezme jednu vaši ruku mezi své a přikývne ještě jednou.

Nechali rozsvíceno.

Vklouzla mu do náruče a on ji políbil na temeno a těsně k sobě přitiskl a řekl jí, že nejde o bambulu strýčka Dominika, který ho přiměl, aby v ten studený Den díkůvzdání doma u matky pil přes míru, ale že ho trápí ten starý pán oběšený na háku v koupelně a Danny Gimp zastřelený v pizzerii a dívka probodnutá nožem nahoře v revíru Špekouna Ollieho. Proto se cítí tak mizerně. Jako kdyby se všechny jeho uzavřené případy najednou zase otevřely a vybuchly v trojnásobný ohňostroj, který srší do noci rozžhavenými jiskrami; je tu jen jediný brutální případ, kde, jak se zdá, všechno navzájem souvisí, ale taky nemusí. A ke všemu ten omezenec, strýček Dom, dělal kdysi pravděpodobně vyhazovače pro darebáka nevelkého formátu ze sousedství, Winnieho Pineapplese, který je tlustý jako čuně a mohl by nosit podprsenku spíš než leckterá ženská.

Teddy vyslechla všechno, co ze sebe chrlil; její obdivuhodné oči dokázaly jako vždy sledovat pohyb Carellových prstů a zároveň jeho rty. Pak mu pověděla, že i ona sama vždycky na začátku svátků cítí, že je k ničemu, protože musí nakoupit tolik dárků, a letos je to horší, protože nemají moc peněz, když splácí nový vůz. Přijmout zaměstnání v supermarketu a cpát lidem zboží do nákupních tašek se jí nechce, ale na druhé straně není mnoho v úvahu přicházejících zaměstnavatelů, kteří si přejí mít v kanceláři handicapovanou osobu, i když ovládá těsnopis, napíše na stroji osmdesát slov za minutu a má organizační schopnosti - jak můžou potvrdit dvojčata. A tak jí musí odpustit, jestli někdy bloudí po domě jako tělo bez duše, protože si myslí, že nedělá dost pro něho a pro děti, a nakonec ani pro sebe. A Winnie Pineapples by pravděpodobně potřeboval větší podprsenku než ona.

V nočním tichu, ve tmě, s dětmi spícími jako dudci ve svých ložničkách na konci chodby, v domě mlčenlivém jako její svět, utěšovali jeden druhého.

Teddy za chvíli usnula.

Carella probděl skoro celou noc.

Jako odpadlý katolík - naposledy byl v kostele, když vyšetřoval smrt faráře zabitého při nešporách - měl mít Carella o Vánocích aspoň trochu nábožné pocity, ale on místo toho cítil jen vinu. Mezi Dnem díkůvzdání a vraždou Andrewa Halea uplynul celý měsíc. Počátek vánočních nákupů den nato měl být i počátkem oslav trvajících celý měsíc a končících teprve na Štěpána s poslední zazpívanou koledou a posledním vaječným koňákem. Místo toho připomínal, že případ je stále ještě nerozřešený; Carella přemýšlel, jestli Špekoun Ollie nějaký ten kilometr od něho prožívá stejnou bezmoc a stejné výčitky svědomí. Div že mu nezavolał. Místo toho se prodíral přívalem případů, které den ze dne narůstaly do nebetyčných rozměrů, a trochu se utěšoval vědomím, že děti mají zřejmě ze svátků větší radost než on. Meyer byl taky sklíčený.

Jako Žid uprostřed národa křesťanů mívá o Vánocích pocit, že sem nějak nepatří. Nepomohl ten pseudostromeček, který na Chanuku strojili se Sárrou od té doby, co děti byly malé a věřily na Santa Clause. Nepomohly dárky a gratulace, které dávali a posílali a sami dostávali. I když si snažil namluvit, že vánoční období nesouvisí ani tolik s náboženstvím jako spíš s laskavostí jednoho člověka vůči druhému, nemohl se zbavit pocitu, že to není jeho svátek. Jednou v první den Velikonoc pozval Carellu i s rodinou na seder a Carella se mu později přiznal, že se cítil nesvůj, ačkoli Meyer pronesl tradiční projev anglicky. Carella by bez rozmyšlení schoval Meyera u sebe ve sklepě a pustil se do křížku s tisíci nacistů, kteří by chtěli vyrazit dveře, rozbil by hlavu každému, kdo by se Meyera dotkl jedinou urážlivou poznámkou, bránil by ho svou ctí i životem. Ale když s ním slavil Pesach, bylo mu divně. Fakt, že se k tomu Meyerovi mohl přiznat, byl mírou jejich přátelství.

Podobně se Meyer jednou zeptal Carelly, jestli na všechny své vánoční gratulace píše "Všechno nejlepší" nebo "Veselé svátky" nebo "Přejeme mnoho radosti" a tak podobně, anebo jestli taková každoroční přání posílá jenom Meyerovi a ostatním svým židovským přátelům. Posílá Carella jiné gratulace, na kterých stojí "Veselé Vánoce"? A jestli ano, dělá to proto, aby se Meyera nedotkl? Carella mu řekl, že všechny jeho vánoční pozdravy jsou neutrální, protože on sám neslaví v prosinci narození Kristovo, nýbrž mír, který, jak doufá, o Vánocích zavládne. Je si ovšem jistý, že tenhle názor by vyvolal záplavu rozhořčených dopisů od lidí, které ani nezná. "To si piš, že ode mě taky, ty pohane jeden!"

Takto povzbuzený Carella přemítal nahlas, proč vůbec ty vánoční gratulace posílá, když přece ví, že - aspoň v Americe - jsou Vánoce jen komerční záležitost, podporovaná obchodníky, kteří si touží vynahradit ztráty utrpěné v průběhu roku. Meyer se ho zeptal, jestli má pro něho slovo "obchodníci" antisemitský obsah, a Carella řekl: "Co phodle thebe znhamená anthisemitskhý?" a Meyer odpověděl: "V tom případě si ti dovolím připomenout, že autor Bílých vánoč je Žid." Carella opáčil otázkou, jestli Giuseppe Verdi byl taky Žid, a Meyer mu na oplátku sdělil, že Růže ve španělském Harlemu je taky židovská píseň. Oba se podivili a šli vřele připít Mohamedovi a Buddhovi.

Tyhle Vánoce už dávno odnesl čas.

Letos se oba cítili jako provinilci a nějak to souviselo s tím, co oba považovali za svou svatou povinnost. Mají chránit a uchovávat, ne? Osamělý starý pán se spřátelil s někým, kdo ho později omámil a oběsil. Devatenáctiletá černá dejme tomu šlapka byla omámena stejným způsobem a pak ubodána k smrti. Udělal to pravděpodobně týž člověk, který zavraždil toho starce a který je buď ještě tady ve městě, nebo v Houstonu v Texasu, nebo bůhsámví kde. Aniž to vědí, může být i on už mrtvý, zabitý při potyčce v baru či při motocyklové nehodě, zavražděný rozzlobenou prostitutkou nebo zhrzenou milenkou. Dokud si nebudou jisti, zůstanou oba případy v kartotéce Otevřených případů nevyřešené, ale taky nevyšetřované, přesně tak jako vražda Dannyho Nelsona alias Gimpa.

Jenomže poslední den v listopadu otevřel Carella ranní noviny.

Byl v nich článek s titulkem "Jenny rediviva".

Norman Zimmer, jehož "Čaj o páté" se dosud hraje, ačkoli má za sebou už 730 repríz, oznámil, že získal práva na muzikál "Pokoj, kde bydlí Jenny" a že ho míní u nás znovu uvést v příští podzimní sezóně.

"Konkurzy začnou tento týden," říká, "a zkoušky plánujeme na jaro. Předpremiéra bude v Los Angeles buď koncem června, nebo začátkem července." Pan Zimmer dodal, že už začal jednat s hlavní představitelkou, ale její jméno zatím odmítá prozradit.

Pamětníky bude zajímat, že "Pokoj, kde bydlí Jenny" byl poprvé uveden v roce 1927 s Jenny Corbinovou, populární operetní herečkou té doby. Kritika tehdy přijala premiéru vlažně a muzikál byl po měsíci stažen z repertoáru. Pan Zimmer si je jist, že tentokrát bude výsledek opačný. "Dalo mi moc práce získat právo na uvedení," řekl nám. "Všichni původní majitelé autorských práv již zemřeli a dědice jsme museli pracně hledat. Jednoho jsme našli v Londýně, dalšího v Tel Avivu a třetího v Los Angeles.

Naše pátrání skončilo šťastně před pěti dny, kdy poslední dědička, paní Cynthia Keatingová, podepsala smlouvu přímo tady, v tom velkém zlém...

Carella vyprskl plná ústa kávy.

V telefonním seznamu našel číslo Zimmerovy divadelní agentury dole na Stemu a zavolał tam krátce po deváté hodině.

Ženský hlas mu řekl, že pan Zimmer bude dnes celý den zaměstnán konkurzy, a když se Carella představil jako detektiv, který vyšetřuje vraždu (magické slovo jako vždy), dala mu žena adresu Divadelního studia Octagon, kde se konkurzy konají. Nevěděla však, v které místnosti. "Oni nejsou rádi, když je někdo vyrušuje," přidala z dobré vůle.

Divadelní studio Octagon byl šestipatrový dům v části města nazývané Královská podle jedné ulice v Londýně; nepodobala se jí ale ani za mák.

Její skutečné jméno bylo Kenneyova a byla to čilá dopravní tepna, lemovaná skladišti nábytku, obchody s elektrickými spotřebiči, autoopravnami, garážemi Městské pohotovostní služby; sem tam stály někdejší, dnes renovované, továrny. V jedné z nich bylo studio Octagon a o kousek dál jeho virtuální dvojče nazvané Divadlo Pět, osmipatrová budova rozdělená do prostorných zkušeben. Recepční jim řekl, že na každém patře je jich šest, v některých se zkouší, v jiných se konají konkurzy. "Pokoj, kde bydlí Jenny" je ve zkušebně číslo čtyři v druhém patře.

Těžkopádný výtah z doby, kdy budova byla továrnou, je vyvezl do druhého patra. Vystoupili rovnou do rozlehlé přijímací haly, jejíž jedna stěna byla ověšená telefonickými přístroji. Hezčí lidé obojího pohlaví - patří to koneckonců k jejich zaměstnání - si vyměňovali důvěrné pozdravy, zřejmě se všichni znali. Herci s textem v ruce a tanečnice v trikotech a teplých návlecích na nohách poletovali mezi telefony a zkušebnou, od výtahu na chodby, z čekáren do zkušeben. Na Carellu a Browna vrhli jen letmý pohled; že nejsou herci, poznali hned, ale co jsou zač, se nedovtípili. Brown neočekával, že bude dnes sloužit. Měl na sobě modré džíny, lyžařský svetr s norským vzorem, zelenou lyžařskou bundu a modrého vlněného kulicha staženého přes uši. Vypadal jako obalená pumpa. Carellu mohli s klidem pokládat za montéra, který přišel opravit plynoměr. Přes fialový svetr a šedivé manšestráky měl těžký zimní trenčkot. Klobouk nechal doma, i když ho maminka pořád napomínala, že zima na hlavu znamená zimu na celé tělo. Oba měli boty s teplou podšívkou. Když šli po chodbě a hledali zkušebnu číslo čtyři, objevila se mladička dívka v džínách a tričku, s úsměvem zašvitořila "Ahó!" a přeběhla kolem nich.

Na horní polovině dveří s matným sklem stálo ZKUŠEBNA 4. Nejdřív se vešlo do malé čekárny plné skládacích židlí, na nichž seděli mladí mužové a ženy ve vycházkovém oblečení, všichni zabraní do četby stránek, jež byly, jak se Carella domníval, fotokopie zkušebního textu. Obrýlený a upachtěný vyhlížející mládenec v pletené vestě se špičatým výstřihem a v brčálově zelené košili se zeptal Carelly, jestli přišel na Jenny. Carella mu ukázal odznak a oznámil, že přišel za panem Zimmerem. Mládenec to zřejmě nepochopil.

"Budete potřebovat sufity?" zeptal se. Carella nevěděl, co jsou sufity.

"Já jsem policejní detektiv," řekl. "Přišel jsem za panem Zimmerem. Je přítomný?"

"Vteřinku, prosím, podívám se," řekl mládenec a otevřel dveře, za nimiž Carella zahlédl velkou místnost s množstvím oken na jedné straně. Dveře se opět zavřely. Brown se zatvářil rezignovaně. Mládenec se v mžiku vrátil. Konkurzy prý začnou v deset, ale pan Zimmer jim předtím může věnovat pár minut. "Prosím, pojdte dál," řekl.

Carella se podíval na hodinky. Bylo tři čtvrtě na deset.

V zadní místnosti Zimmer - nebo ten, koho pokládali za Zimmera stál před řadou skládacích židlí a hradbou dlouhých stolů, naskládaných na sobě. "Oč jde, pánové?"

Brown zamžikal.

Podle hlasu. Poznala jsem ho po hlase. Měl moc nápadnej hlas. Kdy se rozčilil, řval jako bejk.

Slova, jimiž paní Kippová popsala muže, který v září třikrát navštívil Andrewa Halea a pokaždé se s ním hádal a vyhrožoval mu.

Nebyl to obyčejnej hlas. Takhle mluvěj herci, nebo operní zpěvácž nebo rozhlasový hlasatelé, tak něco.

Carella si vzpomněl na tento popis v Brownově a Klingově zprávě a náhle zpozorněl. Upřel oči na muže, který obešel konec nakupených stolů a blížil se k nim.

"Pan Zimmer?" zeptal se.

"Ano?" Hlas zněl, jako kdyby vycházel z megafonu. "Detektiv Carella, můj kolega detektiv Brown."

"Těší mě, dobrý den," řekl Zimmer a napřáhl ruku. Jeho stisk byl jako kleště. "Nemám moc času. Oč jde?"

Stejně jako návštěvník Andrewa Halea měl Zimmer tmavé vlasy a modré oči. Byl přibližně tak velký jako Brown, chlap jako tank, s mohutnou hrudí a břichem, které mu viselo přes opasek tmavomodrých kalhot. Sako téže barvy jako kalhoty bylo přehozené přes zadní opěradlo židle, na které předtím seděl. Rukávy bílé košile měl vyhrnuté a límec rozepjatý, uzel kravaty stažený dolů. Kravata byla modře a žlutě pruhovaná; žlutá se mu hodila ke šlím, modrá je doplňovala a zdůrazňovala barvu obleku. Chlap jako hora, řekla paní Kippová, velikánskej.

"Promiňte, že vás obtěžujeme," řekl Carella. "Víme, že jste velmi zaměstnaný."

"To jsem."

"Ano, pane Zimmere, jsme si toho vědomi. Ale můžete-li nám věnovat chvilíčku -"

"Pár minut."

"- rádi bychom vám položili několik otázek."

"Jakých?"

Už se mračil. Carellu by bylo zajímavé, proč se tak najednou dostal do defenzivy. Brown měl stejnou myšlenku.

"Znal jste člověka jménem Andrew Hale?"

"Znal. A vím taky, že ho někdo zavraždil. O to vám jde?"

"Ano, pane Zimmere, právě o to."

"V tom případě..."

"Navštívil jste někdy pana Halea?" zeptal se Carella. "Setkal jsem se s ním třikrát," řekl Zimmer.

"Proč?"

"Abychom si promluvili o obchodních záležitostech."

"Jaké to byly záležitosti?"

"Do toho vám nic není."

"Pohádali jste se při těch návštěvách?" zeptal se Brown. "Živě jsme diskutovali, ale hádka bych tomu neřikal."

"Diskutovali o čem?"

Dveře z čekárny se otevřely a do místnosti vešla vysoká, hubená žena v norkovém kožichu a kloboučku, zaváhala, řekla: "Jejda, já vás vyrušuju," a chystala se odejít.

"Ne, jen pojd' dál," řekl Zimmer a okamžitě se obrátil zase k detektivům. "Promiňte," řekl, "ale proč se mě mají dva policejní detektivové vyptávat na..."

"Nepředstaviš mě, Norme?" řekla žena, svlékla si kožíšek a nedbale ho hodila přes židli.

"Promiňte, tohle je Connie Lindstromová," řekl Zimmer. "Detektivové Carella a Brown."

Connii Lindstromové bylo podle Carelly něco mezi třiceti a čtyřiceti. Koketně nasazený, hedvábně hnědý kožíšinový klobouček, zpod něhož vykukovaly tmavé vlasy, jí dodával vyzývavého vzhledu. "Těší mě," řekla a přestala si jich všimnat.

"Pane Zimmere," řekl Carella, "znáte paní Cynthii Keatingovou?"

"Znám."

"Víte, že je dcera Andrewa Halea?"

"Vím."

"Podepsala vám nedávno nějaké papíry?"

"Ano, podepsala."

"A postoupila vám nějaká práva?"

"Proč by měl obchod, který jsme uzavřeli s Cynthií Keatingovou...?"

"Uzavřeli? My?" zeptal se Brown.

"Ano, Connie a já jsme producenty ,Pokoje, kde bydlí Jenny'."

"Ach tak."

Jak mu vyhrožoval?

"Řek mu, že bude litovat. Řek, že dostanou to, co chtěj, tak či onak. "

"Že dostanou? Použil množné číslo?"

"Jak prosím?"

"Řek, že oni dostanou to, co chtějí?"

"Ano, takhle to řek, určitě. "

Takže teď máme dva producenty místo jednoho, říkal si Brown, a ti chystají tady ten muzikál. Právo na to získali nakonec od ženy, jejíž milovaný starý tatínek byl před měsícem zavražděn. Člověk až žasne, v jak malém světě žijeme!

"V novinách stálo, že vám dalo velkou práci získat provozovací právo na tu hru," řekl.

"Ano, dalo."

"Původní majitelé autorských práv jsou všichni mrtví..."

"Promiňte, ale do toho vám opravdu nic..."

"Musel jste pracně shánět, kdo vlastně ta autorská práva zdědil, vidíte?"

"Sakra, tam je ale zima," řekl jakýsi hlas ode dveří a do zkušebny vletěl jako raketa snědý mužík s klapkami na uších, ve velbloudím kabátě a v modrých džínách nacpaných do nezapjatých přezůvek, ačkoli venku nesněžilo. "Odpusťte, že jsem se opozdil, ale zdržel jsem se na Farrelův, něco se tam staví."

"Na Farrelův se vždycky něco staví," řekla Connie a otevřela kabelku, vyňala z ní balíček cigaret, jednu si zapálila, vyfoukla oblak kouře a řekla: "

"Promiň, Norme, ale musíme si o něčem promluvit, než... "Tohle bude trvat už jen moment," řekl Zimmer.

"Jeden majitel práv v Londýně," řekl Brown, "druhý v Tel Avivu."

"To máte tajnou řeč?" zeptal se muž ve velbloudím plášti. Shodil z ramene tašku, sundal si z uší klapky a pečlivě je sklápěl, tašku rozepjal a klapky do ní vložil. Pak nedbale hodil kabát na Conniin norkový kožich. "Dneska zkoušíme tiráky?" zeptal se.

Brown pochopil, že tiráky jsou míněni on a Carella. "Pane Zimmere," řekl, "kdy jste se dověděl, že majitelkou oněch práv, která potřebujete, je dcera Andrewa Halea?"

"Proč vás zajímají naše obchodní záležitosti?" ozvala se náhle zotra Connie.

"Madam?" řekl Brown.

"Nechte si svou madam, člověče," obořila se na něj. "Jsem tak mladá, že bych klidně mohla být vaše dcera!" Otočila se ke Carellovi a Brown pro ni přestal existovat. Překvapilo ho to a pořádně si ji prohlédl. Podle něho jí mohlo být dvaatřicet nebo třiatřicet - jak ji napadlo, že by mohl být její otec? To ta ženská nedovede odhadnout věk u černocho? Že by tajná rasistka?

"Jestli vaše návštěva nějak souvisí s naším představením," řekla Carellovi, "snad by naši právníci..."

"Právníka nepotřebujete, zatím ještě ne, slečno Lindstromová," odpověděl Carella.

"To má být výhrůžka?" zeptal se Zimmer. "Prosím?"

"To vaše ,zatím ještě ne'. Chcete naznačit, že někdy v budoucnu bychom advokáta mohli potřebovat?"

"Můžete si ho vzít, kdykoli si přejete, máte na to právo," řekl Carella. "I koukněme se, zdvořilí policajti, to je novinka," řekl muž v nezapjatých přezůvkách a obrátil oči k nebi.

"Vy jste kdo?" zeptal se Brown.

"Rowland Chapp. Já jsem prosím jen režisér, jestli se mi podaří tu ztracenou věc obsadit."

"Pane Zimmere," řekl Carella, "ta práva, která jste koupil od Cynthie Keatingové... Zdědila je po svém otci?"

"Potřebujete-li informace o tom, jak jsme je získali, budete se muset obrátit na mého advokáta. Ostatně jsem s vámi promarnil už dost času. Poroučím se."

"Stačí to jako odpověď na vaši otázku?" zeptal se Chapp a pokýval hlavou. "Výborně, my tu totiž máme spoustu práce,

tak se s náma hezky rozlučte a upalujte domů." Najednou se posadil na jednu skládací židli, sundal si přezůvky, z tašky vytáhl pár měkkých kožených trepek a vklouzl do nich. "Kde je Naomi?" zeptal se. Vyskočil ze židle - pohyboval se rychle a energicky - zatleskal rukama jako kantorka svolávající neposlušnou třídu a řekl: "Deset deset, děti, už žádné otázky!"

Brown si ho nevšímal. "Proto jste šel za panem Halem?" zeptal se. "Promluvit si s ním o právech na ,Pokoje, kde bydlí Jenny'?"

"Ano," řekl Zimmer.

"Kde je ksakru ta Naomi?" zařval Chapp.

Dveře se otevřely. Vstoupila modrooká blondýnka v černém anoraku, černém kovbojském širáku a černých džínách a rychle zamířila ke stolům. "Na chlupe přesně," řekl Chapp.

Naomi, pokud to byla ona, se šibalsky usmála na detektivy, ušklíbala se místo otázky Co je to propána za individua, rozepjala zip na bundě a řekla: "Jdu pozdě, pardon."

"Na Farrellový je staveniště," řekla Connie.

"Přesně tak," přikývla Naomi, namířila na ni prstem a zmáčkla fiktivní kohoutek. Pod džínami a anorakem měla dlouhý černý svetr, sahál jí hluboko pod pás. Černý klobouk si nesundala.

"Že by ses dala ke kovbojům?" zeptal se Chapp. "Uhád, brouku," odpověděla.

Connie si zapalovala novou cigaretu od staré.

"Ty chceš kouřit, když se tu bude zpívat?" zeptala se zděšeně Naomi. "Sony," řekla Connie a zamáčkla cigaretu.

Dveře od čekárny se rozlétly. Dovnitř strčil hlavu obrylený mládenec, který se předtím ptal Carelly, jestli potřebuje sufity.

"Pianista už je tady," řekl.

"Dobře," řekl Chapp. "Copak je to támhle v rohu, Charlie?"

"Pianino," řekl Charlie opatrně.

"Tak vidíš! A ty ho tomu pianistovi ukážeš. Koho máme na desátou?"

"Jmenuje se Stephanie Beersová."

"Tak ji sem pošli, už ať je tady!"

"Slyšeli jste ho," řekl Zimmer detektivům. "Ještě jednu otázku," řekl Carella. "Poslední."

"Jak přišel Hale k těm právům?"

"Na vysvětlování nemám teď zrovna čas."

"A kdy ho budete mít?" zeptal se Carella.

"Říkal jste jen jednu otázku," připomněl mu Chapp. Dveře se znova otevřely.

"Dobrytříčko!" Muž v krátkém svrchníku, s dlouhou šálou a jasně červenými rukavicemi kráčel přímo k pianinu, vmáčkl se do kouta, sundal svrchník, mrštil jím na desku pianina, vytáhl stoličku a posadil se. Těsně za ním se objevila vysoká zrzavá žena.

"Dobré jitro vespolek," řekla. "Já jsem Stephanie Beersová."

"Ahoj," řekl Chapp. "Já jsem Rowland Chapp, režisér Pokoje..."

"Já vaši práci přímo zbožňuju, mistře."

"Děkuju. Naomi Janusová, naše choreografka. A naši dva producenti, Connie Lindstromová a... Norme? Promiň, ale my už vážně musíme..."

"Letím."

"My se vrátíme," řekl Carella.

"Tak copak nám zazpíváte?" zeptal se Chapp s úsměvem.

Telefonickým dotazem na policejních informacích zjistili, že 10. listopadu kolem druhé hodiny v noci nestály před Telefonní společností žádné taxíky. Řeknete si černá děvka, koho to zajímá? Pak si vzpomenete, že jí nějaký mizera hodil do sklenice ležáku nebo zázvorového piva pár rohynolů a ubodal ji. To není fěr, řeknete si a začnete si lámat hlavu, jak se ta holka dostala v noci domů, když si nevzala taxíka. Že by ji někdo odvezl svým vozem? To by byla ta nejhorší možnost. Sedla do autobusu nebo na metro? Málo dívek by bylo ochotno riskovat jízdu metrem ve dvě hodiny ráno, i když je to rychlejší než pozemní transport. Řidič autobusu je po půlnoci povinen zastavit vám nejen na stanovených zastávkách, ale kdekoli po cestě - mimořádně civilizované opatření ve městě, které je tak často nazýváno barbarským. A tak si Ollie představoval, že ta holka si tu noc, kdy ji někdo zamordoval, přece jen sedla na autobus a jela domů. V tom případě je možný, že potkala svého pozdějšího vraha buď už v autobuse, nebo až když z něj vystoupila. Byly to sice jen geniální spekulace, ale lepší než nic, když má člověk starou betu. Pokud byste uvažovali tímhle směrem, pak ty dva zločiny nesouvisely a ten rohynol byl v obou případech čirá náhoda. Ollie ji nevylučoval. Žádný zkušený policista náhodu nevylučuje. Náhodou pohrdají akorát ve Švédsku.

Ollie si zkontroloval jízdní řád autobusů a zjistil, že jeden staví na rohu Stemu a Lowellovy ve všední dny pět minut po druhé hodině v noci. Jenže ten Althea pravděpodobně nechytla, protože zastávka je od klubu, který, jak řekla Ruby, Althea opustila to ráno ve 2.00, vzdálená tři bloky. Další autobus tam zastavuje o jednadvacet minut později, tedy ve 2.26, a ten by chytla snadno. Ollie se tedy tři týdny po smrti Althey Clearyové vypravil dolů do města a stál v třeskutém mrazu na rohu Stemmlerovy a Lowellovy a čekal na autobus, který měl přijet ve 2.26. Na zastávce byl mimo něj jediný další člověk, muž s černým hrncem na jídlo, podle Ollieho rychlého úsudku pravidelný cestující. Že by člověk s hrncem na jídlo šel v půl třetí ráno na baseball? Ne, ten de do práce. A dyž de do práce v úterý v noci v tuhle hodinu, dá se čekat, že šel do práce taky v úterý v noci před třema tejdnama. Ollie počkal, až autobus přijel a oba nasedli, a teprve pak se pustil s tím člověkem do hovoru.

"Já se menuju Oliver Wendell Weeks," řekl. "Sem detektiv," a ukázal odznak.

Muž mlčel.

Podíval se na odznak. Přikývl.

Mlčel dál.

"Jezdíte tímhle autobusem každou noc?" zeptal se Ollie. "Každý ráno," řekl muž. "V tu dobu je noc už vlastně ráno."

"Podle mě," řekl Ollie, "dyž je tma, tak je ještě noc."

"Asi máte recht," řekl muž. "Já jsem Jimmy Palumbo a dělám minutky v jednom podniku v Riverheadu. Otvíráme v šest a já tam musím být v půl pátý, abych všechno připravil. Metrem jezdit se bojím, tak jezu autobusem. Odtamtud, co bydlím, mi to trvá dvě hodiny. Ale aspoň tam dojezu živý, nemám pravdu?"

Máš zbytečně moc řečí, říkal si Ollie.

"Jel ste tímhle autobusem v tudle dobu před třema tejdnama?" zeptal se. "Jako v outerý?"

"Jo. Před třema tejdnama ode dneška."

"Já jezdím tímhle autobusem každý outerý v tuhle dobu. Jsem rychlejší a přesnější. V našem oboru dělám nejlepší smažený brambůrky na cibulce. Chcete, abych vám prozradil tajemství, jak se dělají nejlepší brambůrky na cibulce?"

"Nechci," řekl Ollie. "Chci vědět, jestli si vzpomenete na holku, která jela tímhle autobusem v tudle dobu před třema tejdnama." Vytáhl z kapsy saka černobílou fotografii, kterou technici pořídili ze snímku nalezeného v Altheině bytě.

"Černoška," řekl, "devatenáct let, asi metr šedesát vysoká, váha něco přes padesát kilo. Vzpomenete si, jestli ste ji to úterý viděl?"

"Neviděl," řekl Palumbo. "Co provedla"

"Viděl ste ji vůbec někdy vtom autobuse? V kteroukoli dobu?"

"Ne že bych si vzpomínal. Autobus je obvykle prázdný, než přijede k mostu na Sand's Spit. Tam nasedá hodně lidí. Přejdou přes most a nasednou tady. To se ví, že když říkám prázdný, nemyslím to doslova. Pár lidí tu je. Většina jich jezdí radši metrem, ale já se mám rád. O dvě hodiny později bych to už risknul. Ale v půl třetí ráno? Ani nápad."

Zbytečný kec, pomyslel si Ollie znova.

"Kde by byla měla ta holka vystoupit?" zeptal se Palumbo.

"Na tom přece nezáleží, kde vystoupila," řekl Ollie, "dyž nejdřív nenastoupila?"

"Třeba jsem si ji všimnul, když vystupovala, ale ne, když nastupovala," řekl Palumbo. "Lidi si často něčeho všimnou až později."

"Byla by vystoupila na Hansonovy. Anebo možná dala řidiči znamení, aby ji zastavil mezi Sladeovou a Hansonovou."

"Já ani nevím, kde to je. Ta Hansonova." Nahoře v Diamondbacku."

"Vy tam pracujete?"

"Jo."

"Kterej revír to je?"

"Osmaosmdesátý."

"No jo, správně."

"Vy to tam znáte?"

"Ne."

Ollie usoudil, že bavit se s tímhle trumberou nemá smysl. Přesedl si a pozoroval, jak kolem něj mlčí město. Tuhle dobu měl nejraději, ty prázdné hodiny mezi půlnocí a svítáním, kdy město svinuté do kolečka číhá a je plné překvapení a nebezpečí. Kdyby nebyl policajt, nikdy by v tuhle dobu nevystřelil nos z baráku, i když pan primátor tvrdí, že město je bezpečný. Jen ať se pan primátor po něm projde! Kolem pouličních lamp se krčej mátožný postavy a auta křížují ve tmě kolem. Jen ať se projde!

Skrze svůj tmavý odraz v okně viděl město, jak se v mžiku oka mění z bílého na hnědé a z hnědé na černé, a autobus se valil zapomenutými ulicemi dál směrem k předměstím, kde z kanálů stoupala pára a hejna krys přebíhala z chodníku na chodník. Jen ať se pan primátor přijde přesvědčit, byrokrat jeden!

Dal řidiči znamení, aby zastavil na místě, kde, jak předpokládal, mohla vystoupit Althea, jestli se tehdy vracela domů tímhle autobusem. Bylo už skoro půl čtvrté. Kuchař minutek podřimoval ve svém koutě, když Ollie postoupil do přední části vozu. Dveře se otevřely. "Budete tam v pořádku, člověče?" zeptal se řidič.

"Já sem policajt," řekl Ollie a vystoupil do noci.

Z jeho postavy a kolébavé chůze vyzařovala sebejistota, z pohledu vyzývavost; oboje hlásalo jeho profesi na míli kolem. Kdo nepoznal, že ten člověk je policajt, neměl právo být v tuhle noční hodinu venku. A jestli poznal, bylo by od něho pošetilé něco si s ním začínat. Ollie věděl, že v dnešní době odznak nepředstavuje ochranu, někdy naopak spíš provokuje napadení. Ale z jeho chování bylo patrné i to, že v pouzdře pod kabátem má devítimilimetrovou poloautomatickou zbraň. Pohyboval se v těch prázdných nočních hodinách ne sice úplně bezpečně, ale přece jen tak bezpečně, jak to šlo.

Ulice Althey Clearyové byla v půl čtvrté ráno daleko živější, než Ollie očekával. V jednom rohu zářila světla celonočního korejského obchodu s potravinami, a podobně osvětlená po celých čtyřadvacet hodin otevřená jídelna zaujímala protější roh. Svým způsobem byly ty podniky, jež se hemžily zákazníky, dobrým znamením. Rozšiřovaly pole působnosti, už nešlo jen o neviditelného Johna Bridgese. Althea mohla odejít z klubu sama a z autobusu vystoupit taky sama a buď v jídelně, nebo v krámě se setkat s mužem, který ji zabil. Na druhé straně - přál si Ollie nebo potřeboval širší pole působnosti? To by mohl rovnou rozšířit počet podezřelých na celé město, celý stát, celé Spojené státy?

Klidně by mohl řešit tenhle zatracený případ do smrti smrtoucí!

Málem se vrátil domů do postele.

Byla to nakonec jen bezvýznamná černá couříčka.

Místo toho vešel do krámků s potravinami a zamířil k pokladně; kabát . měl rozepjatý, takže bylo vidět jeho břicho i rukojet' devítky. Co dyž si ten uculující se idiot za pultem bude myslet, že se chystá podnik vyloupit, ha ha? Krapet legrace neškodí, že ne? Drobet jim tady nahnat strach, ale nikdy přitom nezapomenout na vznešenost svého poslání. Tak tak! "Chci mluvit s vedoucím," řekl.

Vedoucí nebo majitel, či co to bylo, přišel a nervózně se usmíval. "Znáte tohle děvče" zeptal se Ollie.

Muž se podíval na snímek. "Bydlel tady za rohem," řekl. "Správně. Setkal jste se s ní někdy?"

"Je zabíječ."

"Kdy jste ji viděl naposledy?" zeptal se Ollie. "Před zabitím."

"Kdy před?"

"Večer před zabitím. Přišel sem, koupil mlíko."

"V kolik hodin to bylo?"

"Stejný teď."

"Kolem půl čtvrtý?"

"Půl čtvrtý, ano."

"Byla sama?"

"Sama, ano."

"Řekla vám něco?"

"Dobrá večer, nashle, řekla."

"Poděkoval jste jí za to, že koupila mlíko?"

"Co prosím?"

"To nic. Jak dlouho se tu zdržela?"

"Pět minut. Šel do naproti jídelna."

"Díky," řekl Ollie a mrkl na něho. "To je anglický slovo," vysvětlil a odešel.

Jídelna byla v tuto dobu přeplněná bydlíči - podle Ollieho slovníku, ale jen podle jeho, nikoho jiného; znamenalo to voliče, tedy občany. Byly to šelmy, tvorové noci, lidé, kteří se probouzejí o půlnoci a začínou se plížit městem jako divá zvěř, již také jsou. Bílí, černí a míšenci, všichni mluví velmi hlasitě a vypadají velmi nebezpečně, dokud jim někdo nestrčí pod nos devíťhranný kolt. Viděli, že Ollie je polda, jen co vešel. Aby to bylo ještě zřetelnější, rozepjal si kabát i sako a ještě jednou blýskl devíťkou. Sedět na židli zády ke vchodu nechtěl, vybral si tedy box v rohu, odkud mohl pozorovat výčep a zároveň vidět, kdo přichází a odchází. Vzal si jídelní lístek, který se krčil mezi stojánkem na ubrousek, slánkou a pepřenkou, rychle jej přelétl očima a přivolal servírku. Podle něho jí mohlo být tak čtyřiatřicet a nebyla zrovna krásná, ale její únava měla v sobě něco neobyčejně svůdného.

"Dva hamburgery s velkou porcí hranolků."

"Máme jen jednu univerzální porci," řekla. "Je velká nebo malá?"

"Ani to, ani ono," odpověděla. "Je to prostě porce hranolků jako příloha."

"Oukej, tak mi přineste dvě porce."

"Je to normální příloha."

"Dobrá, tak mi přineste dvě normální přílohy."

"Chápejte, ta porce není malá, ani velká. Je to prostě příloha."

"Výborně," řekl Ollie. "Chci dvoje hranolky, velký, nebo malý, to je mi šumafuk."

"Dva hamburgery a dvě přílohy hranolků," opakovala servírka a šla to objednat. Když se asi za pět minut vrátila, ležel na stole Ollieho odznak. Ollie na něj ukázal, významně zamrkal a řekl: "Až se ten brajgl tady trochu uklidní, chtěl bych si s váma promluvit."

Servírka se podívala na odznak.

"Klidně," řekla. "Mám ve čtyři pauzu. Přinesu si hrneček kafe."

"Co byste řekla, kdybych se vám přiznal, že umím hrát na piáno?" zeptal se.

"Vážně?"

"Budu se učit."

"Šikulka," řekla. "Za chvíli jsem tu."

Vrátila se pár minut po čtvrté. Nabídla mu cigaretu, zapálila si, když odmítl, a pak upijela z hrnku, který si přinesla.

Natáhla nohy a řekla: "Tak kdo zabil koho?"

"Jak jste to uhádla?"

"Vypadáte jako z mordparty."

"Pozor na jazyk," řekl Ollie.

"Já jsem jednou chodila s jedním od vražd."

"Měl černý spodní prádlo?"

"Ne, ale jinak černý všecko."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Ollie. "Hildy. A vy?"

"Ollie Weeks. Sem tady z vosumavosmdesátky."

"Oukej."

"Hildy, jak asi víte, minulej měsíc tady za rohem někdo zabil děvče. Jmenovala se Althea Clearyová."

"Vím."

"Znála ste ji?"

"Zнала. Byla tu každou chvíli. Myslím, že byla tanečnice nebo něco takovýho. Buď to, nebo šlapka. Chodila sem skoro každý ráno kolem druhý nebo třetí."

"Byla tady tu noc, co ji zabili?"

"Já nevím, kdy se to stalo."

"Devátýho listopadu."

"Tak vy pořád ještě nevíte, kdo to udělal?"

"Porád eště ne."

"Devátýho listopadu," řekla přemítavě. "Čtvrtek večer."

"Já si nejsem jistá."

Nevzpomenete si na náhou noc tenhle měsíc, kdy by sem byla přišla s muským? Moh to bejt Jamajčan, vysokej, usměvavej. Na levý straně obličej je jizvu po noži."

"Aha, no jo," řekla a přikyvovala. "Vzpomínáte si na něj?"

"Vypadal jako pěkný grázl. Světlá pleť. Modrý oči do zelena, bylo v nich hodně toho bílýho. Ale Althea s ním nepřišla. On už tu byl."

"Povězte mi, co se dělo dál?"

"Přišel asi v půl třetí, tak nějak," řekla Hildy. "První, čeho jsem si všimla, byla ta jizva. Ono totiž nebylo možný si jí nevšimnout. My tady vidíme hezkejch pár jizev po noži, ale tahle byla extra. Zato Jamajčani se tu moc nevyskytují. Máme tu všechny barvy, na jaký si vzpomenete, ale tohle není, abych tak řekla, jamajské rajón. Ten je o kus dál, až u baseballovýho hřiště, znáte to tam? Ale jak si objednal kafe, poznala jsem podle řeči, že je z Jamajky. Kafe a sandvič s rozmíchanejma vejčama," řekla, snažíc se napodobit Jamajčana, ale nedařilo se jí to; Ollieho citlivý sluch to hned poznal. "No a Althea přišla až později."

"Vy jste jí říkala křestním menem?"

"To se ví. Byla stálej zákazník."

"A co ten Jamajčan? Řek, jak se menuje?"

"Že se ptáte!"

"Kdo začal?"

"To jako myslíte, jestli on, nebo Althea? Vlastně on. Ona se posadila do jednoho boxu a něco si objednala, už jsem zapoměla co. On přešel k ní, představil se a sed si."

"Neslyšela ste, jak se menuje, když se představil?"

"Kdepak."

"John Bridges?"

"Ne. Ale sundal si klobouk."

"Zdvořilej."

"To teda jo."

"Kudrnatý černý vlasy, že?"

"Jestli jsou kudrnatý, jsem si nevšimla, ale černý zaručeně."

"Připadal vám jako buzerant?"

"Buzerant? To teda ne."

"A co bylo dál s těma dvěma?"

"Byla ona štetka?" zeptala se Hildy.

"Oficiálně ne. Pracovala ale ve městě v jednom podniku nahoře bez."

"Moc rychle se s ním skamarádila, proto se ptám."

Odešli spolu?"

"JO."

"Vkolik?"

"Asi tak v půl čtvrtý."

"Zavěšený nebo co?"

"No, jako kámoši, jak už jsem řekla."

"Myslíte, že ho vedla k sobě?"

"Viděla jsem, jak spolu zašli za roh. Táhle tím oknem," řekla Hildy a natočila k němu hlavu.

"Takže možný to bylo."

"Pravděpodobný. A kdy začnete?"

"Co kdy začnu?"

"S hodinama na piano."

"Aha. Brzo."

"Budete mi muset někdy zahrát," řekla.

"Jaká je vaše oblíbená písnička? Naučím se ji."

"Těžko říct. Máte písničky, říká se jim evergreeny, ale člověk tehdy nemusel být ani nezletilý, aby je znal."

"Jako například?"

"Jako například Stardust. Stardust zná kdekdo."

"Já ne."

"Vy vážně ne?"

"Na mou duši."

"A co takhle Night and Day?"
"To je písnička?"
"Vy jste jakživ neslyšel Night and Day?"
"Nikdy."
"A co Sinatra? Slyšel jste někdy o Franku Sinatrovi?"
"Bodejt' bych neslyšel o Franku Sinatrovi."
"To byl jeden z jeho hitů - Night and Day."
"Já to neznám."
"Jakou Sinatrovu písničku znáte?"
"Mackie Messer."
"To byl hit Bobbyho Darrina."
"Ba ne."
"Ale jo. Znáte některý jiný Sinatrovy písničky?"

"To se ví."
"Který?"
"Strangers When We Meet."
"To byla kniha."
"Ne, písnička."
"Písnička byla Strangers in the Night."
"Vlastně jo, máte pravdu."
"A znáte něco od Beatles?"
"Jápak by ne."
"Co?"
"Tu o těch diamantech."
"Lucy in the Sky with Diamonds?"
"Jo, to je ona."
"Ještě nějaký jiný?"
"Bodeť, ale hned si nevzpomenou, jak se menujou."
"Který písničky si pamatujete?"
"No, tak třeba Back 2 Good. Hraje ji kapela Matchbox 20."
"Co takhle Bad. Hrajou ji U 2. Tu znáte?"
"Moc ne. Co jinýho?"
"Tak třeba Uninvited?"
"Moc ne."
"A co Alanis Morissette? O té jste už někdy slyšel?"
"Moc ne."
"Tak Criminal. Jako policajt byste ji měl znát. Fiona Appleová?"
"Moc ne," řekl Ollie. "Ale kvůli vám bych se náhou tu písničku naučil." Názvy už zapomněl. "A co Satisfaction?"
zeptal se. "Znáte Satisfaction?"
"To se rozumí," řekla Hildy. "Rolling Stones." Hurá, pomyslel si Ollie.
Speciální linka 800 se úředně nazývala Policejní informační síť, zkráceně PIS. Tým dvanácti policistů, kteří ji obhospodařovali, si říkal "Parta práskačů". Policistka, která to dopoledne zdvihla sluchátko jednoho z telefonů, řekla:
"Policejní informační síť, dobrý jitro."
"Já jsem viděla to oznámení pizzerie Guido," řekl ženský hlas. "Ano, madam?" řekla policistka.
"Ten rozhovor se natáčí?" zeptala se žena. "Ano, madam."
"Můžete zjistit, kdo vás volá?"
"Ano, madam, můžeme."
Policistka byla poučena, že na každou otázku má odpovídat pravdivě. Zdálo se jí to stupidní, ale tak jí to řekli.
"Tak je dobře, že volám z práce, vidíte?"
"V obou případech zůstává to, co nám sdělíte, přísně důvěrné, madam."
"Chci něco říct nějakému detektivovi, nikomu jinému."
"Mám požádat některého, aby vás zavolał?" zeptala se policistka. "Buďte tak hodná," řekla žena.
Bert Kling s ní telefonoval krátce po třetí odpoledne a večer se za ní vypravil domů. Bydlela v pětiposchodovém domě bez výtahu mimo 87. revír směrem ke středu města, nedaleko starého divadla Regenty. Z Betty Youngové se vyklubala asi třicetiletá běloška, hezká, tmavovlasá a modrooká. Řekla mu, že se vrátila z práce právě před dvaceti minutami. Když přišel, měla dosud na sobě kostým a kabátek, v nichž, jak usoudil, šla ráno do práce. Stála u kuchyňské linky, jedla koláček se smetanou a popíjela mléko. Zeptala se ho, jestli nemá na něco chuť, a když odmítl, pozvala ho do obývacího, posadila se na pohovku a on usedl do lenošky naproti ní. Řadou oken za jejími zády viděl kus oblohy, které vévodily vysoké komíny budovy vzdálené jen o několikery dveře sousedního domu.
Řekla mu, že pracuje jako recepční v účetní firmě, kam volal, a až do letošního srpna, kdy její matka dostala v Orlandu na Floridě infarkt, vystačila s platem. Padesát tisíc dolarů, které nabízí firma Guido, by se jí při těch mimořádných výdajích za lékaře a vůbec hodilo.
"Já si ale chci být jistá, že budu chráněná," řekla. "Ono jde o vraždu, Vlče."

"Vím, slečno Youngová."

"Tak jakou ochranu mi poskytnete, když vám prozradím, co vím?" Kling vysvětlil, že její jméno zůstane utajené, a pokud by došlo k soudnímu řízení, nebude volána jako svědkyně...

"Vždyť já taky nejsem svědek," řekla. "Neviděla jsem, jak někdo někoho zabíjí, to ne."

"Ale máte informace, které by nás dovedly k podezřelé osobě nebo osobám?"

"Ano, mám. Jak si ale můžu být jistá, že mé jméno nebude zveřejněno?"

"Můžete si být jistá, protože to nebude nutné."

"A co když po něm začne slídit nějaký televizní reportér, jak vím, že mu ho policie neprozradí? Nebo lidi z té Guidovy firmy? Jak si můžu být jistá?"

"Zase totéž," řekl Kling. "Otázka důvěry."

"

"Ano, ale..."

"Anebo možná... Já vím, že my bychom to neudělali, kdyby šlo o policejní odměnu... ale třeba bude ta společnost ochotná uzavřít s vámi podmíněnou smlouvu a vyplatit vám polovinu vypsane odměny jako zálohu a zbytek po zatčení a odsouzení..."

"Po zatčení a odsouzení?" opakovala.

K "Ano, o to přece..."

"Tak to ne, moment," řekla. "Dejme tomu, že toho chlapa, co střílel, zatknete a váš státní zástupce to zpacká. Proč bych měla být za jeho odsouzení odpovědná já?"

"To jsou podmínky Sdružení restaurací. Zatčení a..."

"Či že to jsou podmínky?"

"Sdružení restaurací. Vlastníka podniků Guido. Podmínkou odměny, kterou vypsali, je zatčení pachatele a odsouzení."

"Takže to vlastně není férová nabídka?"

"Já myslím, že je, slečno Youngová."

"Jak to? Jestli nějaký neschopný státní zástupce nechá toho chlapa jít, nedostanu nic. Tomu říkáte férová nabídka?"

"Úřad státního zástupce by s tím nešel k soudu, kdyby si nemyslel, že je to prokazatelný případ."

"Ale oni přece prohrají každou chvíli?"

"To se nedá říct. Rozhodně ne každou chvíli. Řekl bych, že daleko častěji uspějí, než prohrají."

"Přesto, kde mám záruku? Vystavím se nebezpečí..."

"Ať vyhrají, nebo prohrají, o vaše bezpečí je postaráno. Kdybyste nám toho člověka identifikovala... Předpokládám, že znáte jen jednoho z těch pistolníků?"

Betty byla překvapená. "Z čeho tak soudíte?"

"Soudím z toho, že jste se zmínila o chlapovi, který střílel, a před chvílíčkou jste řekla něco, jako že ho státní zástupce nechá jít. Proto předpokládám, že znáte jen jednoho z těch dvou."

"Ale, ale, opravdický detektiv," řekla a Klinga její poznámka nepřekvapila, ostatně v tomhle městě už ho nepřekvapovalo vůbec nic. Nevšímal si poznámky a pokračoval: "V každém případě," řekl, "se vás nebudu na nic ptát, pokud nebudete vy sama ochotná vypovídat. Takže..."

"Já nebudu vypovídat, dokud mě ti vaši Guidové neujistí, že dostanu svých padesát tisíc, jestli to, co vám řeknu, povede k obvinění. A to bez ohledu na rozhodnutí soudu. Jestli je v tom nějaká habadůra, tak ať na celou věc zapomenou."

"Já nemůžu mluvit za ně, to je jasné, ale nemyslím, že by v tom byla nějaká habadůra. Mám dojem, že Sdružení si upřímně přeje, aby ti chlapi byli zatčeni a postaveni před soud. Nebo aspoň jeden - jestli víc informací nemáte." Mlčela. Podívala se na ni.

"Jste naprosto v bezpečí," řekl. Pořád ještě mlčela.

"Já zajdu za poručíkem," řekl Kling, "bude si chtít leccos telefonicky ověřit. Jestliže jsme schopni říct Sdružení, že fakticky máme někoho, kdo je ochotný poskytnout nám informace..."

"Já jsem ochotná."

"Tak jsem tomu rozuměl."

"Ale jedině když vypustí z podmínek to rozhodnutí soudu. Chci své peníze ihned, jak bude ten člověk obviněn z toho, co spáchal. Dám vám příklad. Dejme tomu, že jsem viděla pana X. Y., jak vraždí nožem svou manželku, a že jsem poskytla policii informaci, která vedla k jeho zatčení. A jemu se pak nic nestalo. Chápete, oč mi jde?"

"Ale vy jste říkala, že jste při tom střelení nebyla?"

"Správně. Při střelení jsem nebyla, ale znám jednoho z těch, co stříleli."

"Proč jste se rozhodla nás informovat právě teď?"

"Trápilo mě svědomí," řekla.

Na okamžik se odmlčela a pak dodala: "Mimo to jsem se s ním minulý týden rozešla."

Zástupce náčelníka PIS dostal od poručíka Byrnese z bůhví kterého zastrčeného revíru zprávu. Jeden z jeho detektivů prý mluvil se ženou, která tvrdí, že zná jednoho z gangsterů z té přestřelky v pizzerii, ale odmítá o něm cokoli prozradit, dokud si nebude jistá, že dostane slíbenou odměnu v okamžiku, kdy pachatel bude obviněn. To všechno vyslechl od poněkud přetokně mluvícího Byrnese, kterého, máme-li být upřímní, to, s čím přišel Kling, poněkud vyvedlo z míry.

"Co si ta ženská o sobě myslí?" zeptal se zástupce náčelníka PIS.

"Co kdybyste si o tom promluvil s těma lidma od Guidů?" navrhl Byrnes.

"Nebudou souhlasit," řekl zástupce náčelníka PIS. Mýlil se.

Vedení Sdružení restaurací okamžitě poznalo, že jde o skvělou propagační příležitost, a na Bettyinu podmínku okamžitě skočilo. V reklamách, které stojí statisíce dolarů za minutu, věnovalo ten večer všech pět televizních kanálů a většina kabelových nejméně dvě minuty zprávě o tom, že Sdružení restaurací a.s., které je si vědomo, jak je náš trestní systém nespolehlivý, reviduje svou původní nabídku. Těm, kdo poskytnou informaci vedoucí k zatčení a obvinění zločinců, bude odměna padesát tisíc dolarů vyplacena ihned.

Pracovníkům propagace se dalo prominout, že použili množného čísla "těm" místo "tomu", protože byli obchodníci a nechtěli si popudit feministky, které by mohly protestovat proti politicky nesprávnému jednotnému číslu mužského rodu. Říkat "tomu" a "té" by bylo ovšem nemotorné. Použít množné číslo bylo snadnější - a vůbec, komu na tom záleželo? Novináři, kteří psali o té nové nabídce, měli však mít víc rozumu. Místo toho převzali text nabídky doslova z materiálu vydaného Sdružením, a tak přistoupili na jejich nesprávnou formulaci. A nakonec tomu dali korunu, když většina zakončila svou zprávu heslem, za které SR a.s. zaplatilo za poslední léta miliony: "A tak přijďte ke Guidovi na dobřejší pizzu!"

Betty Youngová byla tak roztrpčená a tak plná žluči, že by to stačilo rozežrat válečnou loď. Rozvedla se ve dvaatřiceti po jedenácti letech zdánlivě šťastného manželství s makléřem, který utekl na jihomořské ostrovy s Havajankou, pobývající ve městě na návštěvě.

"Však víte, co jsou tyhle zač," podotkla Betty.

Až se konečně seznámila s mužem, kterého mohla, jak se domnívala, bezvýhradně milovat. Došlo k tomu v březnu, kdy se v účetnické firmě, kde pracovala, objevil sedmatřicetiletý fešný běloch a požádal ji o pomoc při vypracování daní. Fešák Maxie ji řekl, že je zaměstnaný v sázkové kanceláři a herně nahoře v Hightownu, což byla převážně dominikánská část města, ale Betty na tom tehdy neviděla nic podezřelého. Vynikala totiž snášenlivostí vůči každému a všem, s výjimkou daňových podvodníků. "Ať na místě chci pnou," říkala o nich jen tak mimochodem.

Maxieho funkce v sázkové kanceláři zněla "organizátor sázek". Bylo to zaměstnání, které nedovedl Betty přesně popsat, ale zřejmě vyžadovalo značné schopnosti, protože mu vynášelo tři tisíce dolarů týdně. Jeho zaměstnavatel, jakýsi Enrique Ramirez, ochotně Maxiemu vycházel s daněmi vstříc, jak jen mohl, ale problém byl jinde. Stát Georgia zřejmě žádal po Maxiemi, aby zaplatil daně i za minulý rok, kdy Maxie byl nejen nezaměstnaný, ale seděl. Maxie nevěděl, jestli hubený plat, který dostával za to, že pral spoluvězněům šatstvo, podléhá dani. Betty ho poslala za jedním z mladších účetních, který dal tu motanici do pořádku - ale to už je jiná historie.

Po pravdě řečeno, Betty Maxieho uvěznění tak trochu vzrušovalo. Seděl ve státní věznici v Reedsvillu za něco, čemu se v Georgii říká "vážené napadení s přitěžujícími následky", tedy trestný čin, za který se dostává jeden rok až dvacet let. V lednu byl propuštěn na podmínku a vydal se z Georgie rovnou na sever; už to samo o sobě bylo porušení zákona, ale vzal čert Georgii, když tady našel svou sladkou broskvičku. "Říkal mi moje sladká broskvičko," vysvětlila Betty.

Sestěhovali se 16. dubna, den potom, co firma zpracovala jeho daně. Brzy po seznámení jí řekl, že se dostal do vězení za to, že přerazil páteř člověku, který dlužil peníze hazardnímu hráči z Atlanty, u něhož Maxie tehdy pracoval. Ten člověk byl teď od pasu dolů ochrnutý, ale Maxieho vina to nebyla, on ho chtěl jen přesvědčit, aby zaplatil svůj dluh, ne ho zmrazit na celý život. Jenže tamější státní zástupce takové vysvětlení nepřijal.

Maxieho rozměry naháněly trochu strach, přiznala Betty, ale byly také vzrušující. Podle ní měřil skoro metr devadesát a vážil snad metrák, měl svaly po celém těle a z vězení si přinesl tetování na pažích a na ramenou. Snad právě díky těm rozměrům hledal zaměstnání podobné tomu v Atlantě. "Organizátor sázek" bylo, jak se ukázalo, elegantnější slovo pro vyhazovače. Maxieho povinností bylo vypořádávat se s nepoctivými obchodníky s drogami, kteří neplatili Ramirezovi dlužné peníze. Ramirez obchodoval s kokainem a spoustou umělých drog, podle Betty byl napojený na kolumbijský kartel a naparoval se jako bantamský kohout stojící o hodně výš než usmrkaní prodáváci, kteří se rozlízají ulicemi chudých čtvrtí jako švábi. Ani zdaleka však nepatřil k neviditelným, nedotknutelným a vznešeným vrstvám drogového království.

Někdy v říjnu se Maxie dozvěděl, že Ramirez těžce poškodil jeden donašeč a jeho někdejší poslíček Danny Gimp. Jakýsi dealer z Majesty byl zřejmě svolný zaplatit Ramirezovi, jakmile mu po Dannym pošle balíčky s koksem. Ty ale do Majesty nikdy nedorazily, a El Jefe - tak se Ramirezovi důvěrně říkalo - přišel nejen o kokain, ale taky o zisk z něho. Dlužit prachy je jedna věc, ale krádež je už jiné kafe, je to neodpuštělný zločin. Fyzický trest byl nedostačující, na místě byla likvidace.

Osmého listopadu ráno po poněkud nezáživném milování se Maxie osprchoval a oblékl a řekl Betty, že jde s přítelem na pizzu.

"Ušklíbnul se, když to řekl," přiznala Betty.

V pondělí večer viděla v televizi videosnímek a zdálo se jí, že v bělochovi, který střílel u Guida, poznává Maxieho.

"Měli by mít lepší kamery," řekla. "Musím vám říct, že neznat Maxieho, tak jsem ho na tom videu jakživa nepoznala."

Jednou už byla velice blízko tomu, aby řekla Maxiemu, že ho viděla v televizi a že ho podezřívá z vraždy té krysy, o které se všude mluví. Stalo se to o týden později u snídaně, kdy jen tak mimochodem prohodila: "Ostatně, jak ti tenkrát chutnala ta pizza?"

"O čem to, do prdele, mluvíš?" řekl Maxie.

Za čtyři dny se odstěhoval k osmnáctileté čubce, jejímž jediným nárokem na slávu bylo podle Maxieho to, že znala "marokánskou lžanou". Co to je, bůhsámví, Betty na to nebyla zvědavá.

Tohle všechno jim řekla ve středu 1. prosince ráno.

Příští den ve čtvrt na dvě v noci odjelo pět detektivů ze sedmaosmdesátky dolů do města s pověřením vyrazit dveře do bytu Maxwella Coreyho Blainea.

Postřelen byl při tom jen jeden z nich.

Šli tam s povolením k domovní prohlídce a v neprůstřelných vestách, protože z toho, co jim vyprávěla Betty Youngová, bylo jasné, že ten výtečník není žádné neviňátko.

Potíž byla v tom, že u většiny činžáků v mnoha částech města se nepočítalo s přímými zásahy policie. Maxwell Corey Blaine nežil na ranči uprostřed svých pastvin v Louisianě, kam mohli šerifovi lidé přicvátat po mechem porostlé cestě a pak vyrazit vstupní dveře břevnem s pěti policajty po každé straně - pro pána, to se ten náš dobyteček polekal! Maxwell, nebo Maxie, jak mu důvěrně říkala jeho někdejší zrádná milá, bydlel v šestiposchoďovém baráku bez výťahu v úzké uličce v Calm's Pointu. Bývala to kdysi krásná a civilizovaná část města, ale zošklivěla a zbarbarštěla. Město ji před časem určilo k zúšlechťení v příštích deseti letech, a ten cyklus byl odsouzený k opakování, i když nikdo v městské radě nevěděl, kdy k tomu dojde a proč.

Budova byla z cihel zčernalých sazemi a několika stoletími, schodiště příkrá a chodby úzké. Na každém poschodí byly čtyři byty a v tu ranní hodinu - shromáždili se před Maxieho bytem ve tři čtvrtě na dvě - se pevně uzamčenými dveřmi linuly zvuky hlubokého spánku. Připadali si v těch povinných vestách nemotorně i proto, že kvůli zimě měli pod nimi několik vrstev šatstva; uvnitř budovy už svlékli rukavice a všichni byli ozbrojeni útočnými puškami AR -15. Beranidlo se do těch chodeb z konce 19. století a na točité schody nevešlo, a tak se přeskupili k akci teprve, až jich všech pět dorazilo do pátého patra.

Všichni do jednoho byli kolegové a přátelé. Neměli mezi sebou nevyřízené malicherné účty, žádný se nepokoušel přimět toho druhého, aby vyrazil dveře, což patří v životě policisty mezi deset nejnebezpečnějších vteřin. Kling prostě řekl, že to udělá on. On a Brown přijali hlášení o střelbě v pizzerii, takže je to jejich případ a oni budou zatýkat, pokud dnes k zatčení dojde. Proto zaútočí na dveře on; Brown a Carella budou každý po jeho jedné straně a Willis a Meyer vzadu jako rezerva. V tom pátém patře byla pořádná zima, a když Kling sděloval šeptem svůj plán kolegům, valila se mu pára od úst.

Byl ozbrojený samonabíjecí karabinou a třímal ji oběma rukama. Člověk v tom bytě možná spáchal vraždu a soudce ho pokládá za natolik nebezpečného, že si zasloužil bytovou prohlídku bez ohlášení předem. Parta byla dobrá. Všichni přítomní detektivové spolu pracovali už dřív a přesně věděli, co se tady bude dít a co mají dělat. Carella a Brown obstoupí dveře, Kling je vykopne. Jen co zámek povolí, vtrhnou ti tři do bytu, Willis a Meyer v rozestupu za nimi. Při troše štěstí bude po všem během dvou nebo tří minut.

Kling přiložil ucho ke dveřím a poslouchal. Nic.

Poslouchal ještě chvilku, pak ustoupil ode dveří a pokynem hlavy se ujistil, že ostatní jsou připraveni. Zhluboka se nadechl, zdvihl pravé koleno do výšky, napřáhl levou ruku kvůli rovnováze, v pravé ruce sevřel zbraň. Síla kopnutí, znásobená vahou jeho těla při pohybu vpřed, roztříštila dřevěné dveře, zámek se utrhla zůstal visel na zárubni, Kling vpadl rozbitými dveřmi dovnitř, Carella a Brown se odlepili od obou stran průlomu a vrhli se za ním, Meyer a Willis o zlomek vteřiny později.

"Policie!" zařval Kling a ostatní za ním opakovali "Policie!". Rozběhli se po bytě a prohledávali ho očima. Willis praštil do vypínače na stěně a na stropě zazářilo světlo. Byli v malém, ošumělém obývacím plném bachratého nábytku. Po levici měli nevelký kuchyňský kout, ve stěně vpravo byly troje zavřené dveře. Ty nejbližší vedly, jak usoudili, na záchod, za prostředními byla pravděpodobně koupelna a za třetími ložnice, jejíž okna vedla asi na ulici. Ty dojmy si nesdělávali, byli už v mnoha podobných bytech a věděli, jak to v takových činžácích vypadá. Následovali Klinga rovnou k posledním dveřím, které neměly na této straně panty, zřejmě se otvíraly dovnitř. Kling popadl za kliku, zalomcoval s ní, znova zařval "Policie!", vši silou vrazil do dveří a vpadl s namířenou zbraní do pokoje.

Kopnout do dveří, vrazit do bytu, zamířit do toho, co pokládali za ložnici, trvalo snad pouhých třicet vteřin. Za tu dobu muž, který byl pravděpodobně v posteli, když přišli, stačil přeběhnout k prádelníku, otevřít horní zásuvku, vytrhnout z ní cosi, co vypadalo jako pistole devítka, otočit se a namířit na Klinga.

"Má bouchačku," křikl Kling, vrhl se k zemi a odkutálel se od střelce právě ve chvíli, kdy se Carella a Brown vříteli do ložnice. Byla ve tmě. V slabém proužku světla z obývacího neviděli dívku v posteli, dokud nezačala křičet. Spustila, teprve když obr stojící u prádelníku v trenkách a spodním tričku, dvakrát vystřelil, ale ne na Klinga, nýbrž na dveře, které teď zatarasovala Brownova mohutná postava. Brown uskočil doleva v okamžiku, kdy střela vybuchla. První rána ho minula, minula i Carellu, který byl ve dveřích za ním. Druhá rána se zaryla do zárubně.

"Má bouchačku," křikl Meyer dozadu na Willise, proběhl dveřmi a páčil tam, odkud přicházely rány. Dívka už hystericky ječela. Chlap ve spodním prádle páčil na cokoli, co se objevilo ve dveřích, nic netrefil, jen dveře a zárubně, až přitancil nejmenší ze všech detektivů Willis a dostal ránu do stehna, kde ho už nechránila vesta. Pod náparem rány se otočil a noha se pod ním zlomila.

Chlap u prádelníku si najednou uvědomil, že je tu pět mužů s těžkými útočnými zbraněmi a jen jeden je boje neschopný. Může buď střílet celou noc, zatímco ta bláznivá čubka bude ječet ostošest, nebo s nimi může uzavřít nějaké příměří, než ho ti chlapi proděraví jako cedník.

"Klídek, pánové," řekl a odhodil pistoli.

Brown ho udeřil plochou dlaní, která připomínala pětikilové kladivo. Na podlaze se Willis snažil zastavit proud krve prýšící mu ze stehna.

Zbavit policejní práci vši radosti dokáže jediná věc: vědomí, že to není jen zábava a hra. Parta "funetráků" přišla na střídačku čtvrt hodiny před půlnocí, výjezdní tým půl hodiny po nich a začal se v šatně svlékat. Ve čtyři ráno byli už skoro všichni detektivové ze sedmaosmdesátky v domě na Groverově třídě a chtěli vědět, co se to sakra stalo.

Dostavili se i ti, kteří měli přijít do služby až v osm ráno, protože se něco doslechli. Ti, kdo měli mít dovolenou nebo byli ve stavu nemocných, se trousili do služebny jeden po druhém a chtěli se dozvědět podrobnosti.

Seržant Murchison jim sdělil, že Hal Willis je postřelený, ale to už věděli, jinak by nepřišli. Chcem slyšet podrobnosti,

člověče, ale ty znali jen ti čtyři, co byli při tom, Kling a Brown byli zavřeni s poručíkem a Maxiém Blainem, zbývající dva, Carella a Meyer, byli v nemocnici u Nejsvětější Panny Marie u Willise. Nebyl tu nikdo, kdo by měl pořádné informace, a tak se shromáždění detektivové pustili do dohadů.

Věděli jen to, že v tom bytě se to nějak ukrutně zmrsilo. A protože útok vedl Kling, začali si neinformovaní policisté myslet, že nějaké chyby se dopustil on a že je proto odpovědný za Willisovu hospitalizaci. Jiní si naopak mysleli, že za to může sám Willis, a to vedlo k další úvaze, že Willis je smolař. Buď si nepočínal správně - to se říkalo jen šeptem anebo na něm leží nějaké prokletí. V každém případě není člověk, kterého je radno mít za partnera. Práce u policie je nebezpečná a nikomu se nechce dělat s někým, kdo je pod vlivem nějakých čarů, anebo přivolává maléry. Tak nějak uvažovali někteří detektivové v tom ponurém prosincovém ránu a několik jich to dokonce začalo říkat nahlas. Loajalita mezi policisty se poněkud podobá loajalitě mezi vojáky. Dokud všechno klapne, je to jeden za všechny, všichni za jednoho. To ale neznamená, že se po vítězné bitvě půjdou všichni spolu napít. Natož po prohrané, což byl zřejmě dnešní případ přesto, že pachatel byl zatčen. Willisovo zranění vrhlo na služebnu stín a způsobilo, že obvyklá policejní práce nevypadala tak mušketýrsky, jak se zdá v televizi.

To časně ráno byla ve služebně obvyklá směsice provinilců přivedených večer předtím. Hrstka prostitutek, sem tam nějaký lupič nebo kapsář, pár překupníků drog. S prostitutkami se normálně zacházelo s veselou shovívavostí, policisté si občas, když to příležitost dovolila, sáhli, děvčata si je vesele dobírala, ačkoli ze zkušenosti věděla, že z toho žádná úleva nekouká. Dnes ráno to bylo jiné. Děvčata posbíraná minulou noc byla rychle nahnána do vozů, které je dovezou dolů do města k ústřední registraci. Tentokrát žádné oboustranné vtípkování; jsou to dívky a někdo postřelil policistu, na dobrosrdečné žerty není čas.

Se zloději, pokud to nebyli zároveň narkomani, se obvykle zacházelo s jakousi úctou. Z důvodů, jež chápou jenom policajti, je lupič pokládán za elitu, i když vnikl do něčího domova, porušil jeho soukromí a upláchl s jeho osobním majetkem. Profesionální zloději jsou jen zřídka násilníci, a policisté to oceňují. Zloděje feťáka proženou třeba šestkrát kolem bloku, ale se zlodějem profíkem budou zacházet jako se sobě rovným člověkem, který se jen nedopatřením ocitl na opačné straně zákona. To ráno to však neplatilo. To ráno někdo postřelil policistu a důvěrnosti jako Těbůh, Tome, kdypak ses dostal z lochu? neexistovaly. To ráno byl každý provinilec zločincem a každý byl vinen.

To ráno si to odskákali především násilníci.

Napadení nepatřilo nikdy k oblíbeným trestným činům, ale mizera, který to ráno ztloukl v parku babičku a odcizil jí kabelku, v tom vězel až po uši. Přepadnout někoho pro prkotinu není ovšem totéž jako ho postřelit, ale policajtům z 87. revíru to opravdu došlo až to ráno, když byl jeden z nich napaden smrtící zbraní. Pokud se však někdo musel to ráno ocitnout na sedmaosmdesátce, tak vůbec nejhorší na tom byl pokoutní obchodník s drogami. Příliš mnoho policistů bylo už postřeleno a zabito lidmi prodávajícími drogy školákům, a i když zločinci toho druhu nebyli vítáni v žádném revíru, byla sedmaosmdesátka to ráno na spojení narkotik s vraždou, zvláště s vraždou policisty, mimořádně citlivá. Ten pocit vzrostl, když se při výslechu pachatele zjistilo, že ho zaměstnává medellínský kartel.

I když policisté ze sedmaosmdesátky znali dryáčnické titulky a protestní pochody na radnici, i když věděli o názorech veřejnosti, která z nepatrných příhod dělala federální případy, chovali se to ráno trochu lehkomyšlně, ne-li dokonce nedbale. Cpali spoutané vězně do vozů předběžného zadržení, ačkoli pobídnutí by stačilo, posmívali se jim a uráželi je a netajili se osobní zlobou, strachem a nenávistí; zacházeli s provinilci všech barev a zaměstnání jako s padouchy, šmejdem, ničemy a grázly, kterými ovšem byli, a chovali se při tom jako brutální a opovrženihodné svine; za jaké je občané města vždycky pokládali.

To čtvrté ráno se zločin nevyplácel.

Nevyplácel se, protože v nemocnici Nejsvětější Panny Marie ležel jeden policista.

Věděla, že Kling je dnes časně ráno na bytové prohlídce, a když zvedla telefon a dověděla se, že do nemocnice Nejsvětější Panny Marie přivezli policistu s něčím, co se nejdřív pokládalo za zranění žaludku, napadlo ji, že by to mohl být Kling. Ulevilo se jí, když řekli, že to není on, ale jí se týkal každý postřelený policista, protože Sharyn Cookeová byla zástupkyní hlavního chirurga na policejním ředitelství. Když měla službu, bylo její povinností postarat se, aby se každému policistovi dostalo nejlepšího ošetření, jež mělo město k dispozici.

Neobvyklý způsob, jakým Sharyn psala své jméno, měl původ v tom, že její šestnáctiletá svobodná matka nevěděla, jak se jméno Sharon správně píše. Táž matka jí umožnila vystudovat gymnázium a později medicínu z peněz, které si vydělala, když v noci drhla podlahy v bělošských kancelářích. Sharyn Cookeová byla černoška, první žena této barvy jmenovaná do funkce, kterou nyní zastávala. Ve skutečnosti měla její pleť barvu pražených mandlí, oči barvu jílů. Když nebyla ve službě, používala kouřové modré líčidlo kolem očí a rtěnku barvy burgundského vína. V práci se nelíčila vůbec. Vysoké lícní kosti, plné rty a mírný afro účes černých vlasů jí dodávaly vzhled hrdé ženy kmene Massai. Každý den devět minut po páté cítila, že její malý automobil je pro ni příliš těsný, a neustále upravovala přední sedadlo, aby měla kam dát dlouhé nohy. Z bytu na vzdáleném konci Calm's Pointu ji to do nemocnice Nejsvětější Panny Marie trvalo čtyřicet minut; nemocnice se nalézala v té části Isoly, kde v nedalekém činžovním domě policie dopadla Maxieho Blainea. Ta nemocnice byla snad druhá nejhorší ve městě, ale to se nedalo pokládat za útěchu.

Návštěvou u Willise se Sharyn přesvědčila, že sice nejde o zasažený žaludek, jak se obávala, ale dvě nebo tři procenta smrtelných úrazů se týkají dolních končetin a kulka stále ještě vězela ve stehně nedaleko femorální tepny. Nestála o to, aby se mu v noze šťoural nějaký čerstvý absolvent lékařské fakulty a eventuálně způsobil nebezpečné krvácení. Proto se hned vypravila za ředitelem nemocnice, již nepraktikujícím lékařem Howardem Langdonem. Langdon měl na sobě šedý flanelový oblek s širokými klopami, které vyšly z módy už před lety, růžovou košili a o odstín tmavší kravatu. Měl bílé vlasy a bílou bradku a jeho portrét by se byl hodil na karton se smaženými kuřecími řízečky.

Langdon býval velice dobrý chirurg, ale to neomlouvalo způsob, jímž řídil nemocnici Nejsvětější Panny Marie. Sharyn sama byla promováný chirurg. Znamenalo to, že studovala čtyři roky na lékařské fakultě, potom pracovala jako chirurg

pět let v nemocnici a byla schválena americkou lékařskou komorou. Dosud měla malou soukromou praxi, ale jako uniformovaný šéf pracovala ve funkci zástupkyně hlavního policejního lékaře patnáct až osmnáct hodin týdně za roční plat šedesát osm tisíc dolarů. Ve městě bylo každoročně postřeleno dvacet až třicet policistů. Nechat jednoho skomírat u Nejsvětější Panny Marie nebyla ochotná.

Řekla Langdonovi, jak nejzdvořileji dovedla, že si přeje, aby detektiv Willis byl převezen do nemocnice Hochova memoriálu vzdálené půl míle od centra, a o tři sta světelných roků, pokud šlo o služby a odbornou péči, ale o tom pomlčela. Langdon se ji zadíval do očí a zeptal se: "Proč?"

"Byla bych ráda, kdyby byl tam."

"Proč?" zeptal se Langdon znova.

Protože si myslím, že se mu tam dostane péče, kterou bych si pro něj přála."

"Tady se o něj taky postaráme," řekl Langdon.

"Pane doktore," řekla Sharyn, "já se s vámi opravdu nechci přit. Ten detektiv potřebuje okamžitou operaci. Přeju si, aby byl odvezen do Hochova memoriálu hned teď."

"Bohužel ho nemohu propustit," řekl Langdon. "To nezáleží na vás," opáčila Sharyn.

"Jsem ředitel téhle nemocnice."

"Nejste ředitel policie," řekla. "Bud' bude do tří minut stát před vchodem ambulance, nebo ho dám odvézt co nejrychleji já, pane doktore."

"Já vám to nedovolím," řekl Langdon.

"Pane doktore, za tohle odpovídám já," řekla Sharyn. "Ten případ spadá do mé kompetence a ten detektiv odjíždí hned teď."

"Vyloží si to, jako že Nejsvětější Panna Marie není dobrá nemocnice."

"Kdo si to vyloží, pane doktore?"

"Tisk a televize," řekl Langdon. "Budou si myslet, že to je důvod, proč jste ho dala převézt."

"A já ho taky proto dávám převézt," řekla Sharyn chladně, s nemilosrdnou krutostí. "Volám k Hochům," řekla, otočila se na podpatku, odešla do sesterny a ukázala na telefon. Sestra jí ho ihned podala. Langdon dosud poletoval v pozadí, tvářil se vztekale poraženecky a taky smutně a trochu žalostně. "Vyříd'te ambulanci, ať ihned přijede k zadnímu východu, a odvezte toho detektiva, stěhuju ho," řekla Sharyn, když nabírala číslo. "Doktora Gerardiho, prosím," řekla do telefonu a chvíli čekala. "Jíme," řekla, "tady je Sharyn Cookeová. Mám tu detektiva se zraněným stehem a právě teď ho povezu z Nejsvětější Panny k vám." Chvíli poslouchala a řekla: "Blízko tepny." Opět poslouchala a dodala: "Není to průstřel, ještě je tam. Jíme, můžete připravit operační sál a chirurgický tým. Za pět minut jsme u vás. Nashle." Zavěsila a podívala se na sestru, která tam stála, ani se nehýbala. "Nějaký problém, sestřič?" zeptala se.

"Já jenom...", řekla sestra a podívala se bezmocně na Langdona. "Pane doktore," řekla, "bude to v pořádku, když zavolám ambulanci?" Langdon chvíli mlčel.

"Zavolejte," řekl nakonec a rychle odešel po dlouhé vykachlíkované chodbě; bez ohlednutí zmizel za rohem.

Sharyn šla za Willisem. Ležel na pojízdném lůžku za záclonami, do nosu zavedený kyslík a v paži intravenózní kanylu.

"Vezu tě pryč," řekla. Přikývl.

"Budeš tam za pět minut." Znova přikývl.

"Budus s tebou. Potřebuješ něco?" Zavrtěl hlavou.

A pak zcela nečekaně řekl: "Bert za to nemůže."

V oddílu 125.27 trestního zákona stojí, že osoba je vinna vraždou prvního stupně, když způsobí smrt policisty při výkonu jeho služebních povinností. Maxie Blaine nikoho nezabil, ale začal střílet hlava nehlava v místnosti plné policistů vyzbrojených příkazem k domovní prohlídce a zatykačem. To znamená, že bylo možné vznést proti němu obvinění z pěti pokusů o vraždu, tedy z trestného činu A 1, který mu mohl vynést pětkrát patnáct let odnětí svobody minimálně, maximálně doživotí. Tady ve městě nešlo zastřelit policajta a zůstat na svobodě. Žádný právní zástupce dbalý své cti nebude brát vážně obhajobu, když mu čtyři další policisté ochotně dosvědčí, že fešák Maxie Blaine opakovaně zmáčkl kohoutek pistole, která srazila jednoho policistu k zemi. Kdyby potřebovali potvrzení od civilního svědka, byli si jisti, že postačí ta osmnáctiletá holka, která ječela v Maxieho posteli a které její advokát doporučil, aby byla zticha, dokud on nezjistí, jak se věci mají.

Dívčin advokát, jmenoval se Rudy Ehrlich, ještě nevěděl, že věci jsou na nejlepší cestě k smrtelné injekci - to byl v tomto státě trest za vraždu prvního stupně. Ehrlich věděl zatím jen to, že "přítel" jeho klientky zranil policejního detektiva a že ona byla snad svědkyní toho střelení. V takových případech se Ehrlich řídil mottem "Mluvit stříbro, mlčet zlato"; řídil se jím ostatně u všech svých případů, a ta rada mu vynášela slušné peníze, i když ji ovládají i školáci, kteří byli někdy šacováni kvůli přechovávání zbraní.

Maxie Blaine věděl, že pro člověka, který má co dělat s obránci zákona, je "mlčet zlato" do slova a do písmene vynikající pravidlo. Napovídal mu to instinkt i trpká zkušenost z bleskurychlého seznámení s trestními soudy ve státě Georgia. Byl si vědom, že právě málem odkrouhnuv jednoho policajta, a v hloubi duše věděl i to, že asi tak před měsícem zabil člověka, kterého sdělovací prostředky vzápětí identifikovaly jako policejního donašeče, čau, ty kryso! Tušil, že policajti vyrazili ve dvě ráno dveře jeho bejváku, protože zoufale potřebovali vědět, kdo toho bonzáckýho hajzla oddělal. Nebyl ovšem ochoten to přiznat, protože zatím ještě netoužil po nadměrné porci valia.

Teď ho sice mají, ale jen za to, že neúmyslně, v návalu paniky málem oddělal poldu a ta zatracená holka ječela jako pomínutá a vůbec. Blaine si mazaně vypočítal, že sehraje-li to jaksepatří, mohlo by dojít k nějaké dohodě.

Požádal sice o advokáta - každé pořádné kriminálník požádá o advokáta, když ho zhaftnou, ne? - ale přesto si umiňoval, že nebude odpovídat na otázky, dokud neuvidí, kam směřujou.

Jakmile se ukáže, že mu tu střelbu v pizzerii nemůžou přišít, jak by taky mohli, tak se z toho třeba nějak vykroutí. Třeba přemluví státního zástupce, aby zahrnul všechno, co provedl, včetně té pizzerie, do přiznání, a to by mu mohlo vynést podmíněčné propuštění z výkonu trestu po dvaceti nebo patnácti letech. Jinými slovy, myslel si to, co si myslí spousta zločinců: že vyraje na dva zkušené detektivy, poručíka, který už všechno viděl a všechno slyšel, a dokonce i na svého advokáta Pierce Reynoldse, původem z dobrého starého státu Tennessee, který na něho přirozeně naléhá, ať drží jazyk za zuby.

Výslech začal to ráno 6. prosince v šest hodin v poručíkově kanceláři. To už se dostavil i Blaineův advokát a radil se s ním, Blaineovi už přečetli jeho práva a ověřili si, že je pochopil. Na svou vlastní obranu, kdyby došlo ke sporu klienta s obhájcem, nadiktoval Reynolds do protokolu, že poradil Blaineovi, aby mlčel, a Blaine potvrdil, že tuto radu dostal. Ve čtvrt na sedm byly všechny tyhle ceremonie odbyty a začal skutečný výslech, který vedl sám detektiv poručík Peter Byrnes osobně. Vyptal se Maxwella Coreyho Blainea na jeho celé jméno, adresu a zaměstnání. Maxie uvedl sázkovou kancelář a hernu v Hightownu, ale to ještě nebyl pod přísahou.

Jestli Blaine skutečně odklízěl z cesty lidi nepohodlné někomu, kdo byl ve spojení s kolumbijským kartelem, jak jim sdělila Betty Youngová, tak svoje pravé povolání policii samozřejmě prozradit nemohl, zvláště když na ně chtěl vyžrát a nějak to s nimi zpytlíkovat. Zatím tu ještě nebyla úřední stenografka a chyběl státní zástupce. Blaine měl dojem, že situace je pro něho příznivá. Policisti měli dojem, že ho snadno usvědčí z postřelení Willise, jen co se jim to bude hodit. Na to, aby přijel někdo ze státního zastupitelství, stačil jeden telefonát. Ale jim šlo o větší rybu. O vraždu číslo jedna. Byrnes zahájil tím, že namířil laser přímo hřebíku na hlavičku. "Znáte nějakého Enriqua Ramireze?" zeptal se. Blaine zamžikal.

"Prosím ne," řekl. "To teda neznám."

"Napadlo mě, že jste pro něj třeba pracoval."

"To je otázka?" zeptal se Reynolds.

"Pane obhájce," řekl Byrnes, "mohli bychom se tu tentokrát dohodnout na základních pravidlech?"

"Jaká základní pravidla máte na mysli, pane poručíku? Domníval jsem se, že všechna pravidla znám, základní i jiná, ale třeba se mýlím."

"Pane Reynoldsi," řekl Byrnes, "nebudeme tady předvádět divadýlko, jestli dovolíte. Není tu soudce, aby rozhodoval o námitkách, ani porota, které se chcete vmluvit, váš klient dokonce ještě nevypovídá pod přísahou. Takže co se nerozčilovat a jednat u pohodě, jak se praví v té písničce?"

"Je v té písničce taky něco o policajtoví, kterého někdo postřelil?" zeptal se Reynolds. "Proto jste mého klienta zatkli, nebo ne?"

"To máte tak, pane obhájce," řekl Byrnes. "Kdybyste ho nechal odpovídat na mé otázky, třeba bychom zjistili, proč jsme tady. Pokud ovšem chcete, aby se celá ta věc nekonala - a na to má váš klient právo, jak víte."

"Prokristapána, nechte ho, ať mi položí ty svý pitomý otázky," řekl Blaine. "Nemám co tajit."

Slavná poslední slova, pomyslel si Byrnes. Reynolds si myslel totéž.

Kling rovněž.

Brown by byl rád věděl, jestli se ten grázl bude ohánět policejní brutalitou, protože mu tam v tom jeho bytě vrazil jednu do huby.

Blainea zčistajasna napadlo, že si musí dát sakramentskýho bacha, protože platfusáci zřejmě vyčenichali jeho vztah k Enriquovi Ramirezovi. A od Ramirezze vede přímá cesta do Guidovy pizzerie a k rozlitému kečupu. "Co jste dělal devátého listopadu ráno?" zeptal se Byrnes. A už se v tom vezem, pomyslel si Blaine.

"Devátýho listopadu? Počkejte," řekl. "Poslužte si, času máme dost," řekl Byrnes.

"Nebyla to náhodou sobota? Protože v sobotu mívám fraj a dlouhý chrápu."

"Ne, bylo to pondělí ráno."

"Tak to sem byl v práci."

"A dělal tam co? Co děláte v té kanceláři, Maxie?"

"Organizátora."

"Co má na práci takový organizátor?"

"Starám se, aby to frčelo."

"Frčelo, říkáte? Co to znamená?"

"Starám se, aby stoly byly pořád obsazený. Aby lidi nečekali na stoly, nebo aby tam nebyly stoly, u kterých se nehraje. Zajímavá práce, moc."

"To bych řekl. Slyšel jste někdy o nějakém Dannym Nelsonovi?"

"Bohužel ne."

"Je známý taky pod jménem Danny Gimp."

"Ne. Nikdy nic."

"Překvapí vás, když vám řeknu, že chtěl jednou okrást vašeho šéfa při celkem nevelkém obchodu s drogama?"

"Kdo má bejt můj šéf?"

"Enrique Ramirez. Majitel podniku, ve kterém pracujete."

"Já žádnýho Enriqua Ramireze neznám, už jsem vám to řekl. A Dannyho Gampa taky ne."

"Gimpa."

"Já myslel, že jste řek Gampa."

"Gimp. Znamená to, že kulhá."

"Má snad tohle všechno něco společného s porušením zákona o drogách?" zeptal se Reynolds.

"S dvěma kilama kokainu," přisvědčil Byrnes. "V ceně dvaadvaceti tisíců."

"Jestli dovolíte," řekl Reynolds, "já si opravdu myslím, že byste měli buď mého mandanta obvinít z něčeho určitého, nebo..."

"Ramirez zaplatil jistému Dannymu Nelsonovi za to, že dodá jednomu dealerovi v Majestě dvě kila kokainu," řekl Byrnes bodře. "Danny se ale nikdy neobjevil a kokain taky ne. Takové kousky se Ramirezovi nedělají."

"Já o těchhle věcech nemám páru," řekl Blaine. "A už vůbec neznám toho vašeho Ramireze, kterej, jak sem pochopil z vašich řečí, je zapletenej do obchodu s drogama."

"El Jefe," řekl Byrnes. "Slyšel jste, že by ho takhle někdo nazýval?"

"Neslyšel jsem nic. To bylo španělsky, co jste řekl?"

"My si myslíme, že vás El Jefe najal, abyste zabil Dannyho Nelsona," řekl Byrnes.

"Teď jste tomu dal, poručíku," ozval se Reynolds.

"Ne, to je v pořádku," řekl Blaine s úsměvem. "Já ty lidi, o kterejch mluví, neznám, tak zachovejte klid, je to oukej. Nemusím se ničeho bát. Přátelsky a v pohodě, jak ste říkal, pane poručíku."

Vrazit mu jednu a dost, řekl si Brown.

"Osmého listopadu ráno," pokračoval Byrnes, "jste řekl jednomu svému příteli, že si zajdete na pizzu, je to tak?"

Kling se na něj podíval a Brown také. Poručík se dostal nebezpečně blízko k Betty Youngové. Kdyby Blaine odešel dnes volný...

"Není," řekl Blaine. "Kterému příteli?"

"Promiňte, pane poručíku...", řekl Kling.

"Řekl jste mu, že si zajdete na pizzu to ráno, kdy Danny Gimp..."

"Pane poručíku..."

"Řekl jste příteli, že jdete na pizzu, nebo neřekl?" Kriste Ježíši, zhrozil se Kling. Poručík ji prozradil!

"Na tom nezáleží, komu. Řekl jste...?" pokračoval Byrnes.

"Tý posraný čubce Betty, co? Kdo jinej by to moh bejt? Co jinýho vám ještě vykecala?"

"Já bych navrhoval...", ozval se Reynolds. "Pane obhájce, buďte tak laskav..."

"Pane Blaine..."

"Co jste tím myslel, když jste řekl, že si zajdete na pizzu?"

"Myslel jsem tím, že si zajdu na pizzu, co je na tom krucinál špatnýho? Ahá, už to mám! Poznala mě na tom videu v televizi, že jo? Ta to ale slíz..."

"Na jakémže videu?" skočil mu do řeči Byrnes. Blaine rázem ztichl.

"Jsme už hotovi?" zeptal se Reynolds.

"Pokud nám pan Blaine nechce ještě něco říct," odpověděl Byrnes. "Jsme hotový," řekl Blaine.

"Slyšel jste. V tom případě..."

"V jakým?" zeptal se Blaine.

"Dejte už pokoj," napomenul ho Reynolds. "Pojďme."

"Ne, v jakým?" trval na svém Blaine. "Co bych vám měl eště říct?"

"To záleží na vás," řekl Byrnes. "Přemýšlejte o tom. My si vás tady mezitím pár hodin necháme, než shromáždíme svědky z té pizzerie. Uspořádáme pro ně malou přehlídku a uvidíme, jestli vás tváří v tvář poznají líp než na tom videu, o kterém jste právě mluvil. Zákon připouští..."

"Bylo to tak, že jo? Viděla mě na tom videu, bestie zatracená!" Kling se díval na poručíka.

Žádali Betty Youngovou, aby jim důvěřovala. Ale poručík ji prozradil.

"Chcete vědět, kdo tam byl se mnou, co?" zeptal se Blaine. "O to vám de?"

Udávání je nakažlivé.

Blaineovým partnerem při té mele v pizzerii byl Kolumbijec s tmavou pletí, jmenoval se Hector Milagros. Zatkli ho v devět ráno v jedné jídelně, kde snídal o samotě v rohovém boxu. Milagros věděl, že nemá smysl, aby se pokoušel dostat ze situace násilím; seděl totiž zády ke skleněné výloze a díval se do tří pistolí ráže devět proti svému revolveru ráže osmácticet. Zeptal se, jestli smí dojít ty vejce, než vystydnou. Řekli, že mu objednájí další na policejní stanici.

"Co se jako děje, muchachos?" zeptal se nevinně.

"Mluvili jsme s jedním tvým starým kumpánem," řekl Byrnes. "S takovým, co střílí," dodal Kling.

"S Maxiém Blainem," řekl Carella. "Pamatuješ se na něj?"

"Mierda!" řekl Milagros a zabodl vidličku do žlutku, takže se rozprskl po celém talíři.

Nazítí, v době, kdy se na obrazovkách všech okruhů objevily první zprávy, byli jak Blaine, tak Milagros obviněni z vraždy Daniela Nelsona. V přesvědčení, že se oba nedostanou ven na kauci, nepotřebovala Betty Youngová mimořádnou kuráž, aby vystoupila jako osoba odpovědná za jejich dopadení. Sdružení restaurací, které se neustále shánělo po příležitostech, jak si dělat reklamu, zařídilo, že ten večer v televizních zprávách o půl sedmé přijala Betty Youngová odměnu v podobě šeku na 50.000 dolarů, předvedených divákům v gigantické zvětšenině. Přitažlivý zjev Betty Youngové, její okouzující úsměv a prvotřídní ňadra nebyly věci na škodu. S roztomilým úsměvem, namířeným na kameru, poděkovala Sdružení restaurací za šek, který použije na péči o těžce nemocnou matku na Floridě a na koupi nového vozu Chevy Geo pro sebe. Dále vyjádřila vroucí přání, aby ti dva bezcitní padouši dostali nejvyšší trest jinak se bude muset celý život ohlížet, ale to divákům neřekla. Literární agenti po celém městě přemýšleli, jestli z toho nekouká kniha a pak ovšem i film, školou povinná mládež po celých Spojených státech ronila soucitné slzy do sklenic piva a šla si koupit "dobřejší" pizzu v naději, že se jim v Guidových pizzeriích podaří nachomejtnout k nějaké vraždě a že shrábnou padesátitisícovou odměnu. Kling a Sharyn Cookeová večereli čínu, z postele se dívali na televizi a Kling si nahlas lámal hlavu, jestli se poručík Byrnes zachoval správně.

"Protože, víš, Shar," řekl, "Pete neměl ze začátku tušení, že Blaine pak všechno vyplázne. Vůbec to netušil. Prostě ji předhodil Ivům. A ona nám důvěřovala."

"Nevypadala zrovna ustrašeně, když přijímala ten šek," namítla Sharyn. Díval se na ni, jak zachází s tyčinkami. Počínala si jako profesionál, brala do nich sousta jídla, jako by se narodila v Pekingu. Byl jako zhypnotizovaný.

"Co je?" řekla.

"Líbí se mi, jak to děláš," řekl. "Opravdu?"

"Opravdu."

"Tobě to ale taky docela jde, pane policajče," řekla. "Pořád mi padá rejže."

"Jen ať jí není plná postel."

"Ona opravdu má těžce nemocnou matku na Floridě, víš?"

"Proto potřebuje to auto," řekla Sharyn. "Bude jezdit k starý mamince na návštěvy."

"A cestou se zastaví na pizzu."

"Za padesát tisíc jich dostane ažaž," řekla Sharyn, vzala do tyčinek žampion a strčila si ho do úst. "Já jsem v životě nic nevyhrála, ty ano?" zeptala se. "Když jsem byla dítě, sázela maminka každý týden a vyhrála nanejvýš pět nebo deset dolarů. Já jsem nikdy nevyhrála ani pětník."

"Já jsem jednou vyhrál kolo."

"Když?"

"Ve dvanácti letech. Na pouličním karnevalu."

"Neděláš si legraci?"

"Nedělám. Měli tam něco jako ruletu. Ještě si pamatuju číslo."

"Jaký číslo to bylo?"

"Sedmnáct. Bylo černý a mělo bílý ozdoby."

"To číslo?"

"Ne, to kolo."

"Černý a bílý, jako my dva," řekla Sharyn. "Jenže ona nic nevyhrála. U ní to byla odměna."

"Za to, že ho udala," řekla Sharyn.

"Tehle způsob myšlení nemáme rádi," řekl Kling. "Co jako?" řekla Sharyn. "A kdo my?"

"Policie. Způsob myšlení, který si plete občanskou povinnost s udáváním."

"Vážně? Tímhle se vy páni policajti zabýváte?" zeptala se, položila talíř a hůlky na noční stůl na své straně postele, dopila čaj a pak vklouzla k němu a políbila ho na ústa.

Chutnala jako všechny černošky, které kdy poznal.

Ve skutečnosti byla Sharyn jediná černoška, kterou kdy poznal, jediná žena jakékoli barvy, kterou kdy doufal poznat - ať v blízké, nebo vzdálené budoucnosti. Pokládal za štěstí, že ona cítí totéž k němu, že se v tom neklidném, na kmeny rozděleném světě setkali dva lidé z naprosto odlišných kmenů a rozhodli se, že to spolu poctivě zkusí. Pokládal to za zázrak - tak jako ona - že přes milion věcí, které je rozdělují, se jim to skutečně daří. Jen si to představte! Černošská holčička z Diamondbacku vyroste a stane se z ní zástupce policejního náčelníka, bělošský kluk na bicyklu, který vyhrál, vyroste v detektiva u policie, a v tomhle uspěchaném a nenávisti plném městě se ti dva potkají. A zamilují se do sebe. Jděte a povězte to všem těm Hutům a Tutsiům, těm Albáncům a Srbům, těm Arabům a Židům!

Oba věděli, že pojmy jako Bůh, vlast a bratrství, které jim oběma v jejich školách vtlačovali do hlavy, nejsou už to, co bývaly. Oni dva jsou černoška a běloch a žijí spolu v reálném světě. Nespojují je žádné ideály demokracie, vycházející z toho, že jsou si oba rovni. Věděli, že mnoho z jejich vzájemného vztahu vychází z toho, co mají rádi nebo neradi. Ale ani to nebylo všechno, zdaleka ne. Mají stejný smysl pro humor, to jistě, pracují více či méně ve stejném oboru a dokonce mají stejný vkus, pokud jde o filmy, knihy a divadlo, oba rádi hrají basketbal, oba stejně volí a touží po vlastním domě a třech dětech, pokud jim to budoucnost dopřeje; ale žijí v takové Americe, jak ji všichni známe. A tak o té budoucnosti přemýšlejí a dělá jim starosti, a radši si ji moc nepřejí, aby to nezakřikli. Kdyby v té dnešní noci, ve tmě, v níž neexistovala barva, ani její nedostatek, vůbec přemýšleli o tom, zda právě to, že jsou tak stejní, vytvořilo to silné a neobyčejné pouto mezi nimi, mohli by nezávisle na sobě dojít k přesvědčení, že to způsobuje i jejich rozdílnost.

Nebyli barvoslepí.

Každý černý nebo bílý Američan, který vám řekne, že je barvoslepý, lže.

Klinga k ní přitahovalo právě to, že je černá a krásná, a byl i zvědavý; on Sharyn přitahoval zase proto, že byl tak nádherně plavý a bílý a hezký a zakázaný. Byly mezi nimi rozdíly, které sahaly od kontinentu ke kontinentu a od oceánu k oceánu a připomínaly bubny džungle a lodi na moři a otroky v řetězech a handlře na tržištích a krev na sněhu a krev na hvězdách a krev mísící se s krví tak dlouho, až to ztratilo smysl. A právě ty rozdíly je poutaly ještě víc. Ve společném objetí a společném životě sdíleli důvěrnost, kterou nikdy předtím nepoznali. Kling s žádnou ženou a Sharyn s žádným mužem. Ještě nikdy.

"Černý a bílý kolo, říkáš?"

"Černý s bílou ozdobou."

"Nebylo náhodou bílý s černou ozdobou?"

"Určitě ne."

"A co bílý s černou čárkou?"

"Ty víš, co znamená černá čárka?"

"

"Vím. Ty znáš tyhle neslušný výrazy?"

"Znám."

"Jak to, že tě mám tak strašně rád?" zeptal se. "Někdo mi rád maže med kolem pusy," řekla. "Máš mě taky ráda?"

"Strašně a strašně moc," řekla.

7

Když šli za Normanem Zimmerem podruhé, chystali se, že mu pohrozí předvoláním k soudu. Místo toho se Zimmer zdál ochotný spolupracovat. Bylo už pátek dopoledne, 3. prosince. Poprvé se s ním setkali v úterý. Předpokládali, že měl mezi tím čas promluvit si se svým advokátem a plně si uvědomit, jak je pošetilý bránit vyšetřování vraždy.

Seděli v jeho rohové kanceláři s výhledem na Stemmlerovu třídu a Stockwellskou ulici. Po Stemu, o šest pater níž, se ploužily dopravní prostředky jeden za druhým. I když okna byla zavřená, houkání klaksonů nepřestávalo, a přitom to zákon v tomto městě výslovně zakazoval. Zimmerův hlas se i zde, v soukromí jeho kanceláře, rozléhal, jako by ho měli slyšet diváci na druhém balkóně, a bez námahy přehlušoval dopravní hluk doléhající zdola.

"Promiňte, že jsem na vás byl tak nevrlý, když jste za mnou minule přišli," řekl. "Ale my jsme zrovna začínali s konkurzy a já jsem z toho byl bohužel nervózní. Teď už se to trochu uklidnilo. Ptejte se mě, nač chcete."

Byl oblečený podobně jako tehdy v ten poslední listopadový den; tentokrát měl hnědý oblek a nažloutlou košili, sako opět přehozené přes židli, uvolněnou kravatu, vyhrnuté rukávy, a šle, opět odpovídající barvou zrzavé kravaty z hrubé látky. Velikánské, řekla paní Kippová, opravdu velikánské chlap.

"Za prvé ta práva," řekl Carella. "Ta práva," opakoval Zimmer. "Povězte nám o nich."

"To je dlouhá historie."

"My máme čas."

"Ale já asi ne," řekl Zimmer a podíval se na hodinky stejně jako tehdy v úterý. Detektivové si na okamžik pomysleli, že se snad přece jen budou muset vydat s tím předvoláním. Zimmer se zhluboka nadechl.

"Vrátíme se zpátky," řekl. "Jednadvacetiletá Jessica Milesová napsala autobiografickou divadelní hru, která se jmenovala 'Pokoj, kde bydlí Jenny'. Hra měla ohromný úspěch, tady na Stemu běžela tři roky. V roce 1928 se to předělalo na muzikál, ten se hrál měsíc a konec. Vypadá to, že historie končí, vidíte? Jenže to není tak docela pravda. Moje partnerka Connie - viděli jste ji v úterý ve zkušebně?"

"Ta, co tak moc kouří?"

"Ta, co bych mohl být její otec," řekl Brown.

"To je ona. Tak Connie vyhrabala původní noty k muzikálu - tenkrát se tyhle věci ještě nenahrávaly - a hádejte, co bylo dál. Ukázalo se, že muzika je skvělá. Libreto samozřejmě beznadějný, ale dalo se přepsat. A tak mě přemluvila, abysme se do toho pustili spolu."

"To je to, co budete dávat teď?" zeptal se Brown.

"Ano," řekl Zimmer. "Vlastně bych to měl upřesnit. V podstatě je to ta hra, ano. Přepsali jsme libreto a přidali několik nových melodií, ale to jsou jen nepatrné změny. Celkem vzato, je to táž hra, ano."

Brown se v duchu divil, proč chtějí znova inscenovat propadák.

"Ale základem je ta hra, která se jmenovala 'Pokoj, kde bydlí Jenny', že?" zeptal se.

"A základem zůstala," řekl Zimmer. "Proto jsme museli jít za Cynthií Keatingovou."

Brown se podíval na Carellu a Carella na Browna.

"Získat od ní práva k původnímu textu," řekl Zimmer. "K původnímu prameni všeho. Ta práva vlastní Cynthia Keatingová."

Detektivové opět nechápali.

"Jsou tu jednak práva těch tří lidí, kteří napsali libreto a původní písničky, a ta máme, ale potřebovali jsme ještě - ne počkejte, já to řeknu jinak, abyste tomu rozuměli. Ti původní tvůrci už dávno umřeli a my jsme ve většině případů jednali s vnuky nebo dokonce s pravnučky, kteří ta práva nabyli dědictvím. Ale ta původní práva, práva ke hře, jsou jiná věc. Když se v roce 1928 muzikál přestal hrát, práva na hru se vrátila k osobě, která ji napsala, to je k Jessice Milesové. A bez těchhle práv, práv na hru, jsme nemohli nic dělat."

"Cynthia Keatingová je tedy její vnučka?" zeptal se Carella. Ano? Nebo dokonce pra..."

"Ne. Jessica Milesová nebyla nikdy vdaná."

"Tak jak přišla Cynthia k těm právům?"

"To je další dlouhá historie."

"My pořád ještě nespěcháme."

Nejdřív zná Andrew Hale tu paní jen z náhodných setkání.

Vídá ji, když vychází z domu nebo se do něj vrací, a vždycky si s ní vymění přátelské Dobré jitro nebo Dobrý večer, nic víc. Ta paní je velmi stará, starší než Andrew, kterému je, když se s ní setká poprvé, něco přes padesát. V té době je ještě ženatý a jeho první srdeční záchvat je v nedohlednu. Je to krátce potom, co odešel z nemocnice, kde pracoval, anebo - přesněji řečeno - potom, co dostal výpověď. Je prý na ošetřovatele příliš starý - ačkoli v nemocnici byly ošetřovatelky starší než on. Třiapadesát - to je podle vás stáří? Sexismus jedna radost! Andrew tuší pravý důvod, proč to udělali: když muž dosáhne jistého věku, začnou ho považovat za starého chlápka a nechtějí, aby se pohyboval v místnostech, kde dívky mají na sobě jen nemocniční, vzadu svazované pláště, z nichž jim koukají zadečky.

Věk té paní odhaduje na něco přes osmdesát. Je to křehká stařenka, která pravděpodobně trpí artrózou, protože kulhá na jednu nohu, nebo má třeba cukrovku, kdo ví? Jednou dopoledne ji zastihne, jak zápolí s taškou plnou potravin, vleče ji do svého bytu ve třetím patře. Zeptá se, jestli jí nemůže pomoci, a ona odpoví Ach ano, mockrát vám děkuju, to budu strašně ráda. Má anglickou výslovnost, asi pochází odtamtud, myslí si Andrew. Jedno vede k druhému a druhé k třetímu, a než se oba nadějí, jsou z nich opravdoví přátelé. On jí dělá dopoledne čaj a vyřizuje za ni všelijaké záležitosti,

pomůže jí pověsit fotografie a aranžovat záclony, utřít v bytě prach, takové maličkosti. Cítí se zase mladý, když tak pečuje o vetchou stařenku, cítí, že je zase žádaný a někomu užitečný.

Jednoho krásného dne se mu Jessica svěřila, že byla kdysi slavná autorka, věděl to? Neříkejte, co to povídáte, žasne on. Ona, že je to pravda. Když jí bylo dvacet, napsala hru, která se jmenuje "Pokoj, kde bydlí Jenny", a ta hra měla obrovský úspěch, ať mě na místě trefí šlak, jestli to není pravda, říká. Ale jděte, tropíte si ze mě žerty, na to on. "Myslíte? Tak si to najděte v knihovně. Jessica Milesová, jsem v americkém vydání Kdo je kdo."

Skoro má strach podívat se do té knihy, což když tam její jméno nebude? Co když je to všechno jen její fantazie? Pak je ona jen popletená babka, která si vymýšlí, že, a on nebude vědět, jak se má zachovat. Ale jen si to představte! Jeho přítelkyně z třetího patra je slavná osoba! Nejen že napsala hru, jak tvrdí, ale po pěti letech z ní někdo udělal muzikál, víte o tom něco? V té hře hrála nějaká Jenny Corbinová, tehdejší slavná hvězda. Při příštím setkání říká No prosím, kdo by to do vás řekl, a ona na to Tak co, lhala jsem, a on zase Já bych si tu hru hrozně rád někdy přečetl, moc bych si toho vážil.

Řekne mu, že hra se původně jmenovala "Pokoj, kde bydlí Jessie", ne Jenny, protože je celá autobiografická, je o tom, jak Jessie přišla z Anglie sem do města, líčí její první léta tady, kdy pracovala pro dobročinnou nadaci, zkušenosti, které měla s všelijakými nápadníky, a její katastrofický milostný příběh, jehož výsledkem byl slib, že se nikdy nevdá. Tohle všechno je v té hře. Ale když Jenny Corbinová, ta slavná hvězda, souhlasila, že převezme hlavní roli, trvala na tom, že místo Jessie bude Jenny. Aby to byla hra o ní, chápete...

"To je ale hrozné," říká Andrew.

"Ale ne, vlastně ani ne," říká Jessica. "Protože ona se zasloužila o úspěch té hry, víte. Na hru o mně by se nepřišel podívat nikdo, ale každý myslel, že je to hra o ní, chápete, o slavné herečce Jenny Corbinové, a tak divadlo bylo pořád plné a já jsem vydělala spoustu peněz. A ona byla opravdu tak ohromně krásná!"

Tak vlídná slova nemá však o muzikálu, který je o pět let mladší. Jessica vypráví Andrewovi, že vzali drama o lidských citech, tedy hru o Jessice, a udělali z ní laciný a vulgární kus. Autor libreta byl nějaký pisálek z Liverpoolu, který předtím napsal komedii o fotbalu, dovedete si to představit? A slova písniček a hudba nebyly o nic lepší. Všechno bylo ve výrazném ragtimovém rytmu s banálními rýmy a byla tam spousta velice neslušných narážek. Jen pro příklad: z jedné z nejdojemnějších scén, ve které Jenny mimochodem hrála jako anděl, udělali taneční číslo!

"Je to scéna, kdy se Jenny rozejde se svou jedinou celoživotní láskou, i když si to v tu chvíli neuvědomuje. Překrásná, dojemná scéna, a když ji Jenny hrála, diváci pokaždé plakali. Ale v tom muzikálu tančili v pozadí mladí černoši a černošky a naznačovali takové věci - co vám budu povídat, bylo to prostě příšerné! Kdybych byla věděla, co s mou milovanou hrou provedou, nikdy bych jim nedala svolení!"

"Já bych si ji strašně rád někdy přečetl," řílca Andrew a Jessica odejde do vedlejšího pokoje a vrátí se s hrou vázanou v kůži, kterou jí při premiéře věnoval producent.

Tu noc Andrew pláče, když čte scénu, v níž se Jessica rozejde se svou jedinou, celoživotní láskou: ona si to neuvědomuje, ale publikum to ví. Jeho žena mu řekne, ať je laskavě ticho, protože ona se snaží usnout.

Zanedlouho potom Jessica vážně onemocní.

Stará se o ni doma tak dlouho, dokud není jasné, že musí do nemocnice. A pak ji tam denně navštěvuje, často zůstává u její postele od rána do večera a někdy i celou noc. Za několik týdnů Jessica zemře.

V závěti mu odkáže v kůži vázaný exemplář své milované hry a něco mnohem cennějšího: autorské právo k ní.

"Jak to všechno víte?" zeptal se Carella.

"Hale mi to vyprávěl," řekl Zimmer. "Stokrát. Tenkrát samozřejmě nikdo nepočítal s tím, že by se muzikál znovu uvedl. Jessica zemřela asi před čtrnácti nebo patnácti lety. Zdálo se, že hra, kterou mu odkázala, má jen sentimentální hodnotu."

"Dokud vaše partnerka neobjevila znova ten muzikál."

"Ano. Pátrali jsme po tom, kdo má copyright, zjistili, že všechno je v pořádku, a vypátrali jsme současné r"najitele a požádali o právo na jeho provozování. Dovedete si představit, co to pro všechny ty lidi znamenalo? Vnuč autoru libreta pracuje v podatelně jednoho londýnského nakladatelství. Vnučka textaře písniček má realitní kancelář v Los Angeles. A skladatelův pravnuček dělá taxikáře v Tel Avivu. Obnovená produkce je pro ně dar z nebe, příležitost přijít si na slušné peníze. Pokud bude mít muzikál úspěch, pochopitelně. A já jsem přesvědčený, že ano," řekl a zaklepal na stůl.

"Kdy jste zjistili, že to právo ke hře zdědil Hale?"

"Když po tom začali naši právníci pátrat. Neočekávali jsme žádný problém, proč by taky měl nějaký být? Vlastně jsme se už dali do práce, protože jsme byli přesvědčeni, že právo samozřejmě získáme. Nový libretista se už pustil do práce, objednali jsme nové písničky, najali režiséra a choreografku. Ale najít Halea byla jiná věc. Jak se ukázalo, měli jsme ho přímo před nosem tady ve městě, ale v posledních letech se několikrát přestěhoval. Zřejmě ho vyhodili z nemocnice někde v Riverheadu, kde dělal ošetřovatele, obtěžoval prý nějakou dívku v jejím pokoji, nebo to aspoň ona dodatečně tvrdila, kdo má vědět, jak to bylo? Anebo, co je komu do toho? My jsme potřebovali práva k tomu dojátku, který napsala Jessica Milesová a který neuváženě odkázala Andrewu Haleovi, nic jiného."

"Podle vás to není dobrá hra?"

"Je příšerná! Tehdy ji zachránila jediná Jenny Corbinová v hlavní roli. Byla milenkou primátora, víte, a velice známá osobnost. Ohromující žena, podle toho, co jsem slyšel." Natáhl obě obrovské ruce a s obdivným přikyvováním naznačil obrys bujněho poprsí. "Jenže my jsme tu prokletou věc potřebovali, bez té hry jsme prostě nemohli pokračovat." Těžce vzdychl, otevřel krabici s doutníky, která ležela na stole, a jeden vylovil. "Kouříte?" zeptal se.

"Rovnou z Havany."

"Děkuju, ne," řekl Carella. Brown zavrtěl hlavou.

Zimmer vybalil doutník, ukousl jeden konec, škrtl sirkou a zadýmal, mraky hustého kouře rozháněl velikou rukou; pak se rozvalil pohodlně v židli a spokojeně kouřil. Carella bez optání vstal a šel otevřít okno. Místnost naplnil hluk z ulice. "No a tak jsem se vydal za tím starým pánem," řekl Zimmer. "Vůbec jsem neočekával nějaké komplikace, to mi věřte. Proč taky a jaké? Kdo by nestál o peníze? Řekl jsem mu, že připravujeme novou inscenaci muzikálu založeného na hře Jessiky Milesové a že chceme od něho získat práva. Odmítl."

"Proč?" zeptal se Brown.

"Protože si neviděl na špičku nosu," řekl Zimmer. "Snažil jsem se mu vysvětlit, že vydělá haldy peněz, jestli hra bude mít úspěch. Ne! Pokoušel jsem se ho přesvědčit, že úspěšná hra se bude hrát po celých Spojených státech, po celém světě. Ne! Ze začátku jsem si myslel, že na mě chce vymámit větší zálohu a vyšší procenta. Ale o to mu vůbec nešlo."

"Proč tedy?"

"Chránil Jessičinu pitomoučkou hru, věřili byste tomu? Řekl, že byla nešťastná z toho muzikálu... no ano, řekl jsem, my taky. Proto přepisujeme libreto, proto přidáváme nové písničky. Ne, povídá on, je mi líto, ale ona by si nové uvedení toho muzikálu nepřála. Jednal bych proti jejímu přání, kdybych vám tu její hru prodal. Třikrát jsem za ním byl, třikrát, ale s ním prostě nebyla řeč." Zimmer zavrtěl hlavou a vyfoukl ke stropu velikánský oblak kouře. "Šel jsem tedy za jeho dcerou Cynthii Keatingovou. Domácí putka, kterou ovládá ten na slovo vzatý právník, její manžel. Požádal jsem ji, aby se za mě u tatínka přimluvila. Šla za ním, domlouvala mu, aby měl rozum. Kdepak! Stál na svém jako pařez. Tak jsem ho zabil," řekl najednou a rozchechtal se jako člen chlapeckého sboru, kterému v kostele při zpěvu vánočních koled unikne neslušný zvuk.

Carella ani Brown se ani nepousmáli. "To si přece myslíte, ne?" řekl Zimmer. "Že jsem měl všechny důvody chtít ho vidět na márách? Proč ho nezabít, paličáka? S dcerou by se jednalo snadněji, co myslíte?" Detektivové mlčeli.

"Mimochodem," řekl Zimmer, zabafal z doutníku a pak se zamyšleně podíval na jeho žhavý konec. "Cynthia věděla, že jí otec odkáže copyright k té hře."

"Jak to víte?" zeptal se Carella.

"Řekl jí to. Řekl jí, že až umře, dostane ona pětadvacet tisíc z jeho pojistky plus práva na tu nanicovatou hru. Promiňte mi, že takhle mluvím, ale já už mám celé té věci po krk."

Jen si představ, jak je nám, pomyslel si Carella.

"Já vám něco povím," řekl Zimmer. "Večer pořádáme seznamovačku."

"Prosím?" zeptal se Brown.

"Malou slezinu všech podezřelých," řekl Zimmer s úsměvem. "Co kdybyste přišli taky?"

Carella uvažoval, kam se poděly někdejší jednoduché případy, kdy člověk někam vešel a zastal tam chlapa s kouřící pistolí v ruce a krvavou mrtvolou u nohou. Zimmer naznačil, že se hodí jako podezřelý. Carella souhlasil. Ale totéž platilo i o Cynthii Keatingové nebo o jejím hamižném manželův advokátovi nebo o kterémkoli z dědiců copyrightu v Londýně, Tel Avivu nebo Los Angeles. Nemluvě ani o ostatních lidech majících vztah k současnému uvedení hry - o autorovi nového libreta a skladateli, o režiséru a choreografce, o Zimmerově partnerce. Každý, kdo měl zájem na tom, aby se hra uvedla, mohl najmout Jamajčana, který pověsil Halea na dveře koupelny jako mokré ručník.

"Zítra večer v kolik?" zeptal se.

"Chcete záhadičku?" zeptal se Parker. "Povím vám jednu."

"Záhadičku nechceme," řekl Carella.

"My už jednu máme," přidal se Meyer. "Záhadiček habaděj," řekl Brown.

"Poslechněte si tuhle," řekl Parker. "Zastavím jednoho řidiče, právě projel na červenou. Stojím na rohu, a tak ho jako svědomitej polda zastavím..."

Brown se vysmrkal.

"... a řeknu Ukažte mi řidičák a techničák. On vytáhne ty krámy z náprsní tašky a z kapsy pro rukavice, a hádejte, co vytáhne ještě?"

"Co?" zeptal se Kling.

"Oddací list."

"Cože?"

"Jo," řekl Parker. "Nedávno se ženil?"

"Ne, ten oddací list byl deset let starej."

"Tak proč ho nosí s sebou?"

"Nevím. To je ta záhada."

"Já záhady nesnáším," prohlásil Carella.

"Seznamovačka" měla začít večer u Connie Lindstromové, v jejím bytě na Groverově třídě s vyhlídkou na Groverův park, jen asi dva kilometry od středu města. Kdyby byli Brown a Carella šli tu sobotu ráno do práce, měli to pouhých deset minut. Ale oni šli ze svých domovů v Riverheadu, a tak počítali se čtyřiceti minutami. Brown se zastavil pro Carellu ve čtvrt na šest a pět minut. Nad městem se právě rozpoutala zuřivá vánice a oni se do ní dostali, když jeli přes most. Na místo určení dorazili v půl sedmé, ale i tak se příliš neopozdili. Většina hostů právě přicházela, chumelenice zdržela i je. Detektivové se pro tu příležitost hodili do gala, oba měli na sobě nezvyklé obleky, Brown modrý a Carella šedivý. Obtěžovali se zbytečně, polovina hostů byla v modrých džínách. Jeden z nich, nějaký herec, se jich zeptal, co dělají. Když mu řekli, že jsou detektivové od policie, svěřil se jim, že kdysi hrál policajta v jednom letním repertoárovém divadle, hra se jmenovala "Příběh detektiva".

Autor nových písniček, který se představil jako Buddy Flynn, řekl Carellovi, že termín "seznamovačka" se obvykle používá při začátku zkoušek, kdy se účinkující setkávají poprvé. "Connie je tu ale nová," zašuškal Carellovi, "nevyzná

se tak docela v našem žargonu." Flynn, šedesátník, se už podílel na několika úspěšných hrách a tvářil se samolibě, jako by mu patřil svět. Kouřil jednu cigaretu za druhou a Carellovi řekl, že Zimmer se s ním spojil začátkem července, kdy získali právo na hudbu k původní hře od skladatelova vnuka v Tel Avivu. "Dneska tu není," řekl, "ale ostatní ano." Vnučka autora textů k písni původního muzikálu přiletěla z Los Angeles, kde pracovala u firmy Coldwell Banker, obchodující s nemovitostmi. Jmenovala se Felicia Carrová, mohlo jí být kolem třiatřiceti let, měla plavé vlasy do rezava a na sobě jako jediná dlouhé večerní šaty z nazelenalého hedvábí, v nichž vypadala jako obrostlá mechem. Pozorně naslouchala Naomi Janusové, choreografce, která měla na hlavě týž kovbojský klobouk jako v úterý. Naomi vykládala muži, který se jmenoval Arthur Bragg, že pro scénu v putyce plánuje jakési nevidané sexy taneční číslo. Brown předpokládal, že Bragg je zřejmě hudební režisér. Podle Browna tu bylo příliš mnoho lidí. Felicia řekla, že se tanečního čísla nemůže dočkat; ona prostě zbožňuje muzikály s množstvím sexy tanců. Kdy jste sem přiletěla?" zeptal se Brown. "Včera," odpověděla.

"A kdy se vracíte?"

"Ne hned. Ráda bych si tady obstarala vánoční nákupy."

"Tohle všechno vás asi baví a vzrušuje?"

"Ó ano, a jak!" řekla. "Už se nemůžu dočkat premiéry!"

"Kdy má být?"

"Někdy na podzim příštího roku," řekla Naomi. "Pokud seženou nějaké volné divadlo."

"To je ještě daleko."

"Hra ležela od té doby, co se přestala hrát v roce 1928," řekla Naomi, "tak může ještě chvíli počkat."

Vnuk autora libreta k původnímu muzikálu byl Angličan a jmenoval se Gerald Palmer. Carella mu hádal čtyřicet let. Byl hladce oholený a potřeboval ostříhat. Jako oba detektivové, měl i on na sobě oblek, který vypadal trochu staromódně, ale snad jen díky anglickému střihu. Oblek byl modrý, boty hnědé. Lidovým dialektem východního Londýna vysvětlil docela zbytečně Carellovi, že autor hry napíše do posledního slova všechno, co se na jevišti vyrykne, na rozdíl od toho, co se zpívá a tančí. "Říká se tomu text nebo libreto," řekl. "Dědeček napsal prostě skvělé libreto a já nechápu, proč ho má někdo přepisovat." Carella pochopil, že se před ním nikdo nezmínil o původním libretu jako "o beznadějném".

V tu chvíli se k nim připojil právě ten muž, který přepsal libreto. Byl vysoký a nevzhledný, podle Carelly neměl daleko k šedesátce. Byl v džínách, rozhalené modré košili a zeleném svetru s šálovým límcem. "Clarence Hull," řekl a podal oběma ruku, ale hned se otočil k Palmerovi a řekl mu - jak se Carellovi zdálo - téměř omluvně, že libreto jeho dědečka bylo na tehdejší dobu docela "šikovné", máme-li citovat jeho slova, ale že nové tisíciletí vyžaduje něco chytlavějšího. Proto hra nezačíná na farmě ve střední Anglii jako v originále, nýbrž v Londýně. "A hrdinka není prostá venkovská dívka, která se vypraví do Ameriky, ale osoba daleko světější, která prostě přijede z jednoho velkoměsta do druhého, chápete?" Palmer mu řekl, že dědeček kdysi napsal taky divadelní hru. "Vlastně komedii," dodal, "o fotbale," a jak se domnívá, dal by se z ní udělat dobrý muzikál, když uvážíme, jak jsou Američani posedlí sportem. Hull mu rovnou řekl, že jediný sportovní muzikál, který kdy dělal, byl "Čert vem Amíky"; pak se omluvil a šel si pro další sklenici šampaňského.

Palmer řekl Carellovi, že posledních padesát let pracuje v "poštovně", jak to nazval, nakladatelské firmy, která se jmenuje Martins a Greville. "Poslední vydavatelství na Bedford Square v Londýně, věděl jste to? Velice prestižní firma," dodal na vysvětlenou. Řekl také, jak je šťastný, že se bude dědečkův muzikál znovu uvádět. "Doufám, že ho jednou uvidíme i v Londýně," dodal.

"Kdy jste přijel?" zeptal se Carella. "Přiletěl. Ve středu."

"Kde jste se ubytoval?"

"V hotelu Piccadilly. Zní to skoro domácky," řekl a usmál se. Byl oholený, ale ne příliš pečlivě, na bradě měl šrámy.

"Kdy se vracíte?"

"Až příští neděli. Zdržím se, abych to tu trošku užil. Na práci bude dost času potom, nemyslíte?"

Cynthia Keatingová měla na sobě prosté černé koktejly. Její manžel Robert patřil k těm mužům, kteří zvolili oblek. Brown došel k názoru, že každý, kdo přímo nesouvisel s divadlem, se pro tu příležitost vyfintil. Sám si začínal připadat trochu jako slon v porcelánu. Keating měl na sobě dokonalý proužkovaný oblek a vypadal, jako by přinejmenším obhajoval IBM. Cynthia vykládala režiséru hry Rowlandu Chappovi, že původní hra Jessiky Milesové byla "prostě báječná", a Chapp to přijímal roztržitým příkyvováním, které prozrazovalo, že přesně ví, jak je hra příšerná. Brown by se byl nejradši odebral domů.

Podnosy se šampaňským a chlebičky roznášeli rádoby herci oblečení pro dnešek v černém a bílém; s vážnou tváří představovali vtipné sluhy a koketní servírky. Za okny střešního apartmá poletoval sníh a vločky ve světle rohových reflektoru připomínaly maličké ostré dýky.

Connie Lindstromová zaťukala na svou sklenici šampaňského.

Mám pro vás překvapení," řekla. "Buddy?"

Ozval se potlesk, všechno ztichlo a Buddy Flynn zamířil ke křídlu, které stálo v jednom rohu salonu, posadil se a zdvihl víko nad klávesami. Sněhové vločky za ním se zběsile honily nocí.

"Já vám to přehraju celé," řekl. "Včetně těch nových písní, které jsem složil. Neodchýlili jsme se od původní koncepce, celý muzikál se odehrává v pokoji, kde bydlí Jenny. Za oknem pokoje leží město a myje vidíme, vidíme všechno, co se v něm odehrává, vidíme je jejíma očima, z jejího hlediska."

Začal hrát.

Carella nerozeznával, kde a jestli byly přidány nové písničky. Jemu se ta hudba zaplavující střešní apartmá Connie Lindstromové zdála jednolitá. Při Flynnově chraptivém zpěvu kuřáka cigaret se Carella vrátil do jiného času a místa, do

tohoto města v roce 1928; pro mladou Jenny bylo všechno svěží a nevinné, když snila ve svém pronajatém pokojíku dole ve městě, v emigrantské čtvrti, které se tehdy říkalo - a vlastně dodnes říká - Dolní město.

Ale běda - jaký rozdíl mezi minulostí a dneškem!

Flynn zpíval o roztoužené dívce, která se probouzí na zázračném ostrově ohraničeném souběžně tekoucími řekami, nad nimiž se klenou magické mosty. Zpíval o zlatých věžích čnicích do mraků, pod nimiž se křižují neposkvrněné ulice a pod zemí hučí metro, dosud nedotčené a neohlodané zubem času. Zpíval o slibech a nadějích zástupů emigrantů, kteří si sem přinesli své zvyky a dodržovali je a chránili jako poklad. Zpíval a jeho hlas se proměnil ve sbor hlasů stovek kmenů nejrůznějšího původu, které se v té zářící zemi spojily a staly se nakonec kmenem jediným a sjednoceným.

Tady za okny v pokoji, kde bydlí Jenny... Ach, bývala to země divů!

Flynn udeřil poslední akord poslední tance. Pořád ještě sněžilo.

Carella se podíval přes pokoj na svého partnera; stál tam pevný a veliký a černý a odrážel se od bílých vloček vířících venku. Buddy Flynn vstal od piana, sepal ruce jako guru, uklonil se a s neklamně falešnou skromností přijal potlesk shromážděných hostů. Brown propátrával očima místnost. Carella také.

Zabít Andrewa Halea mohl téměř kdokoli z těchto lidí.

Detektivové, kterým připadlo vyšetřovat vraždu dole ve městě, ji v žádném případě nemohli spojit s vraždami na předměstí. Opravdu nemohli. První oběť byl osmašedesátiletý starý pán, kterého někdo oběsil na dveřích; pak byl přenesen na postel. Druhá byla devatenáctiletá černoška, bodnutá do prsou nožem ze své vlastní kuchyně. Jediným spojovacím článkem mezi nimi bylo to, že před svým zavražděním požili rohynol - pokud to vůbec byl spojovací článek, a ne náhoda, která tolik ztrpčuje policistům život.

Policisti tohoto města se setkávali se sériovými vrahy jen v románech, jinak zřídka. Sérioví vrazi byli v té době velice populární, ale to neznamená, že se proháněli jako puštěni ze řetězu po celých Spojených státech. Podle soudobého odhadu se jich na svobodě vyskytovalo tak asi pětaticet až padesát. Aby vrah mohl být pokládán za sériového, musel v relativně krátké době zavraždit tři nebo více lidí. Na druhé straně se za sériového vraha nepokládal člověk, který zamordoval strýčka George a dva dny nato ještě sestřenice Mandy a Maude, protože ho při tom viděly. Ty dvě zavraždil z pouhé opatrnosti.

Policisti tohoto města vyšetřovali ročně zhruba dva tisíce vražd. I kdyby byli detektivové zabývající se poslední vraždou aspoň trochu podezírali spojitost vraždy starého pana Halea, Althey Clearyové a téhle poslední, nedospěli by k ukvapenému závěru, že ve městě řádí šlený sériový vrah. Detektivové, kteří přijali to pondělí časně ráno hlášku, snad věděli z televize o vraždě pana Halea, ale o vraždě mladé černošky v Diamondbacku rozhodně neslyšeli. Takže je ani zdaleka nenapadlo, že ta nová vražda nějak souvisí s těmi dvěma předešlými, ať už je spáchal sériový vrah, nebo někdo jiný.

V nejhořejším šuplíku v prádelníku v ložnici našli křestní list; podle něj se oběť jmenovala Martha Coleridgeová a bylo jí devadesát osm let. Hubeňoučké, ptáčku podobné stvoření leželo v noční košili na zemi u nohou postele - pravděpodobně se zlomeným vazem. Detektivové, zkušený detektiv 1. třídy Bryan Shanahan a jeho čerstvě jmenovaný kolega 3. třídy Jefferson Long, prohledali všechno, co patřilo zavražděné, a prolistovali zahnědlé dopisy a deníky s vědomím, že tady žádnou stopu nenajdou. Přesto dodrželi předpis. Vypadalo to, že sem vlezl nějaký zfetovaný lupič, ukradl stařence peníze na každodenní nákup a nakonec jí zlpmil vaz. Probírali se těmi starými papíry a odhazovali je na postel; policejní lékař se mezitím zabýval nebožkou. Jedna z věcí, které našli, byla stará modrá, strojem nadepsaná obálka. Stálo na ní:

MŮJ POKOJ

Napsala Martha Coleridgeová

Popsané papíry v deskách vypadaly na nějakou divadelní hru či co. Hodili je na postel k ostatní veteši.

Velebného pána Gabriela Fostera zaujalo na případu především to, že podezřelý běloch byl propuštěn na kauci, kdežto jeho černému protějšku byla kauce zamítnuta a byl držen ve vazbě. Tentýž trestný čin, tentýž soudce, dva útočníci - jeden běloch, jeden černocho - a dvojí rozhodnutí.

Ta nesrovnalost ho zaujala především, ale nebyl to dostatečný popud, aby se vyřítil do ulic, protože vycíťoval, že atmosféra veřejného mínění se změnila. Zatímco na Maxwella Coreyho Blainea a Hectora Milagrose se ze začátku pohlíželo jako na národní hrdiny, kteří odstranili nejodpornější typ člověka, udavače, byli ti dva nyní pranýřováni jako netvoři nebo něco ještě horšího, neboť další udavač, v těchto dnech hvězda médií a něco jako hrdinka dne, udala za vysokou odměnu bělocha, který se náraz přiznal a udal svého partnera černocho, jemuž byla zamítnuta kauce. Svět je plný ničemných krys a velebný pán Foster nemínil vytáhnout do boje za dva obecně opovrhované vrahouny. Dokud mu neusnadnili život dva ctižádostiví detektivové.

Ti partneři se jmenovali Archie Bingman a Robert Tracey. Obyvatelé Horního města, kde měl Enrique Ramirez svou sázkovou hru na odkud obchodoval s drogami, je důvěrně přezdívali Bingo a Bop. Pásli po El Jefem už jeden a půl roku. Podle federálního ustanovení o vyděračských a úplatkářských organizacích se vraždy spáchané na podporu zločinného podnikání trestaly doživotím. Kolumbijský kartel vyděračskou a úplatkářskou organizací bezesporu byl. Pokud by policie zjistila spojitost mezi vraždou v Guidově pizzerii a Ramirezovým kšeftováním s drogami, proseděl by El Jefe zbytek života na zadku ve vězení v Kansasu, a basta.

Bingo a Bop byli přesvědčeni, že z těch dvou pistolníků nedostala policie nic, co by mohlo Ramirezě ohrozit.

Obžalovaná dvojice věděla až příliš dobře, že dlouhá paže kartelu dosáhne i do té nejzastrčenější vězeňské cely, a netoužili dostat za některé tmavé a bouřlivé noci ránu sekáčkem na led do hlavy. Lepší je dát se šoupnout do státního vězení, odsedět si svoje a nežít ve strachu. Kromě toho, kdyby byli ti dva vyhandlovali

Ramireze za nějakou pochybnou úlevu, byl by už Ramirez obviněn. Bop a Bingo věděli, že se nic takového nestalo. Bopa a Binga žralo, že jeden z Ramirezových lidí sedí dole ve městě ve vazbě, kde se k němu dostane každý jen trochu vynalézavý polda a třeba z něho vytáhne něco o tom, kdo poslal koho, aby zastřelil toho nešťastného bonzáka, kterého žádný z obou detektivů neznal, ani nikdy nevyužil. Věděli sice, kdo do té pizzerie poslal Milagrose; v devětaosmdesátce bylo totiž známo, že Milagros a jeho partner Blaine patří k pohůnkům El Jefe. Podle amerického trestního zákona však nestačí něco vědět, musí se to také dokázat mimo rozumnou pochybnost; tím hůř.

To pondělí 6. prosince večer, zatímco oba detektivové z devětaosmdesátky psali zprávu o té babičce se zlomeným vazem a velebný pán Foster přemýšlel nad novinami, jak pomoci uvězněnému Hectoru Milagrosovi, odjeli Bingo a Bop do města do vazební věznice, která nově sídlila na Blanchardově ulici, a řekli službu konajícím dozorcům, že přišli za obviněným ze střelby v Guidově pizzerii. Dozorci chtěli vědět, kdo je pověřil.

"Vyšetřujeme jednu drogovou záležitost, která s tím souvisí," řekl Bingo.

"To musíte jít za jeho obhájcem," řekl dozorce.

"S tím už jsme mluvili," řekl Bop. "Nemá námitky."

"Potřebuju to písemně."

"Hele, nepřeháněj," řekl Bingo. "Kde bysme toho obhájce teď sháněli?"

"Seženete ho zejtra," řekl dozorce. "Pak přďte."

"Naše věc nepočká," namítl Bingo.

"Už jsi někdy slyšel o horký stopě?" zeptal se Bop.

"Nikdy sem neslyšel o horký stopě, která by vedla do lapáku."

"Tak abys věděl, my chceme usvědčit toho prevíta, co prodává drogy tvejm dětem."

"Moje děti už sou velký a žijou v Seattlu," odpověděl dozorce. "Deset minut, víc ne, okej?"

"Dveře byly otevřeny a vy ste šli rovnou dovnitř," řekl dozorce. Milagros byl ve své cele a četl si bibli. Ve vedlejší cele ležel nějaký dědek a mumlal si něco ze spaní. Milagros ty chlapy v životě neviděl a divil se, kde se tu vzali, obhájce ho neupozornil, že za ním má někdo přijít. Milagros byl informován, že bude čučet tady v těch katakombách, dokud se jeho případ nedostane před soud. Jak mu obhájce vysvětlil, odsoudit někoho jen na nepotvrzené svědectví spolupachatele není možné. A vůbec, kdo uvěří chlapovi, který se pokoušel oddělat pět policajtů a jednoho ošklivě zranil? Nikdo! Prostě sedte a propustí vás, řekl obhájce a Milagros s ním vřele souhlasil. Kdo jsou teda ty dva a co tady chtějí uprostřed noci?

Dveře klaply, otvíraly se elektricky. Bingo a Bop vešli do cely a dveře za sebou zavřeli. Dozorci je z druhého konce chodby automaticky uzamkli. Bingo se usmál.

O lidech, kteří vejdou a usmívají se, Milagros odedávna věděl své. Ten druhý se taky usmíval.

"Tak nám hezky řekni, kdo tě poslal do té pizzerie," začal Bingo. "Kdo vy, k sakra, ste?" zeptal se Milagros.

"Dej si pozor na hubu," řekl Bop.

"My dva dme po tvým bossovi," řekl Bingo. "Vo kerým bossovi mluvíš?"

"O Enriquovi Ramirezovi."

"Neznám."

"Nepovídej," řekl Bingo.

"Děte vy vocud', nebo já volám bachaře."

"Šel se vychcat."

"Dyž nevodchodíš, já řvu na celej loch, dokud nepudeš pryč," ohradil se Milagros.

"Nepovídej," řekl Bingo znova.

"Chci tě s někým seznámit," řekl Bop a vytrhl z ramenního pouzdra kolt devítku. "Pan Glock," řekl. "A tohle je pan Milagros."

Milagros se podíval na poloautomatickou pistoli. "No no, co to má bejt?" zeptal se.

"To bejt pistole," opíčil se po něm Bop. "Una pistola, amerikáno, comprende?"

"Dejte vy pokoj, co bejt s váma?"

"Kdo tě poslal, abys zabil toho posranýho bonzáka?"

"Nikdo. On zadlužil nám peníze, my sami šli."

"Poslal vás El Jefe, přiznej se!"

"Víš ty, kdo El Jefe je?" řekl Milagros a křečovitě se usmál. "Moje mama. Já a moje bratry, myjí říkat Jefita."

"Neblbni, tekhle říkáte svý mámě?" zeptal se Bingo. "Takhle říkáš tý běhně, svý mámě?" přidal se Bop. "Hele, pozor na hubu, jo?"

"Na hubu si dej pozor ty," řekl Bop a přistrčil Milagrosovi hlaveň devítky k ústům.

"

"Hej, co to..."

"Sežer to!" řekl Bop. "Co to..."

Bop uhodil ze strany Milagrose přes ústa. Ozval se praskot. Něco se zlomilo. Vytryskla krev. Zuby se uvolnily a vysypaly.

"Jezus Chris..."

"Ticho!" poručil Bingo.

"Na, sežer to," řekl zase Bop a strčil hlaveň pistole Milagrosovi do úst. "A teď drž hubu!" poručil Bingo.

Milagros začal cosi mumlat. Oči se mu rozšířily, z koutku úst mu po hlavní devítky stékala krev.

"Kdo tě poslal, abys ho voddělal?" Milagros zase zavrtěl hlavou.

"Že neřekneš?" řekl Bop a zvedl pistoli. Milagros znova zavrtěl hlavou.

Měl by sis zajít za zubařem," řekl Bingo a kývl hlavou. Bop praštil Milagrose pistolí přes ústa.

Ten se téměř dusil vlastními zuby.

Dozorce zjistil, co se Milagrosovi stalo, teprve o půlnoci, když se vydal na obvyklou obchůzku. Dávno předtím, než stiskl vypínač a odemkl ze svého konce chodby Milagrosovu celu, viděl oba detektivy, jak přicházejí k ocelovým dveřím s neprůstřelným okénkem, a pak je skrze malou čekárnu pustil z vězeňského objektu. Teď, když došel po sousedící chodbě až k cele vedle Milagrosovy, v níž seděl na prýčně vyjevený stařec jako oněmělý, poznal, že se stalo nějaké neštěstí.

Milagros ležel na podlaze své cely.

Na podlaze byla krev a rozházené zuby a něco, co vypadalo a páchlo jako zvratky. Byl tam ještě nějaký další puch, protože Milagros se pokálel, když mu ti dva detektivové systematicky vyřázali zuby, ale dozorce ještě nepochopil celý dosah toho, co se tu odehrálo. V nočním světle z chodby viděl jen krev a hrstku zubů.

V několika posledních měsících dozorce pilně četl noviny.

Do Milagrosovy cely dokonce ani nevstoupil. Vrátil se na chodbu kolem cely toho vyjeveného dědy s žalujícíma očima, odemkl ocelové dveře na druhém konci chodby, zase je zamkl a šel rovnou k telefonu na stěně vedle místnosti důstojníků a zavolal svému bezprostřednímu nadřízenému, kapitánovi bezpečnostního odboru, který měl tu noc službu. Z dozorcova líčení vyplynulo, že do vězení přišli dva detektivové a ukázali mu kus papíru s pověřením promluvit si s Hectorem Milagrosem. Jejich jména si nepamatuje. Požádal je, aby se zapsali, a předpokládal, že to udělali, ale do knihy přichodů se už nepodíval. Řekl kapitánovi, že se v cele zdrželi asi půl hodiny a že on během té doby nic podezřelého nezaslechl. Chodba je ovšem uzavřená tlustými ocelovými dveřmi. Pokud si pamatuje, žádného z těch dvou tady ještě nikdy neviděl, ani si nepamatuje, jak vypadali, až na to, že jeden měl knírek. Kapitán ve službě se dovтіpil, že ten chlap především chrání sebe.

Taky četl noviny.

Aby ho někdo neobvinil, že schválně otálí a vymýšlí si věrohodný popis, jak se to stalo, zavolal ihned ambulanci a dal vězně co nejrychleji odvézt do nemocnice Nejsvětější Panny, té, z které Sharyn před čtyřmi dny odstěhovala Willise. Pak zatelefonoval zástupci vrchního dozorce, který byl v posteli, a reagoval střídavě udiveně a s vážným znepokojením. Vrchní dozorce pak zavolal náčelníkovi věznic. Ten se rozmýšlel, jestli má vyburcovat ředitele všech vězeňských zařízení, a nakonec ho zavolal domů. Asi ve tři ráno byl probuzen sám policejní ředitel, který okamžitě informoval sdělovací prostředky, aby někoho nestačilo napadnout, že něco tutlá.

Gabriel Foster se to dověděl druhý den ráno, když si pustil televizi. Týž večer zavolal Carella nejdřív advokátovi Cynthie Keatingové. Doufá, že nebude muset vláčet paní Keatingovou před soud jen kvůli odpovědím na několik otázek, řekl mu, a když Alexander začal být v telefonu uštěpačný, prohlásil, že už nemíni dále ztrácet čas. "Souhlasíte tedy, pane doktore? Ano, nebo ne?"

"Na jaké otázky?" chtěl vědět Alexander.

"Otázky týkající se práva, které zdědila po svém otci."

"U mne v kanceláři," řekl Alexander. "V deset hodin." Byli tam pět minut před desátou.

Alexander měl na sobě čokoládově hnědé manšestrové kalhoty, hnědé mokasíny, béžovou zapínací košili, zelenou kravatu a hnědé tvrdové sako s koženými záplatami na loktech. Vypadal jako majitel venkovského panství, který pozval na čaj místního faráře. Cynthia měla pastelově modrý kašmírový rolák a kratinkou minisukni, tmavomodré punčocháče a modré lakové lodičky. Zdála se vysoká a nohatá, tmavé vlasy měla učesané jinak než předtím a byla odvážněji nalíčená. Celkově z ní vyzařovalo sebevědomí, které nebylo patrné to první říjnové odpoledne, kdy se přiznala, že stáhla otce ze dveří do koupelny na nové místo odpočinku v posteli. Vyhliídka na úspěšný muzikál zřejmě dokázala zázraky. Naproti tomu Alexander se nezměnil; byl to pořád týž úsečný a nafoukaný blondák.

"Co si přejete od mé klientky?" zeptal se. "Pětadvacet slov. Radši mň."

"Pravdomluvnost," odpověděl Carella.

"To je o hodně mň," řekl Meyer. Alexander na něj vrhl pohled. "Vždycky mluvila jen pravdu," řekl.

"Výborně," řekl Carella. "Tak to půjde celkem hladce, vidíte?"

"Já chci vědět jen jednu věc. Přece nemyslíte, že má něco společného s vraždou svého otce?"

Carella se podíval na Meyera. Meyer lehce pokrčil rameny a nepatrně pohnul hlavou.

"Podezíráme ji, ano," řekl Carella.

"Sdílí tenhle váš názor ještě někdo? Například někdo mimo policii? Jistě vám nemusím připomínat, že jestliže obviníte paní Keatin..."

"Už toho mám dost," řekl Carella. "Jdeme, Meyere."

"Okamžiček, pane Carella..."

"Řekl jsem vám do telefonu, že s tímhle už nemíním ztrácet čas," řekl Carella. "Jestli odejdu s prázdnou, obrátím se bez prodlení na státního zástupce. Tak tedy ano, nebo ne? Odpovězte, a hned."

"Dávám vám půlhodinu, ne víc," řekl Alexander, šel za svůj psací stůl, složil prsty k sobě a seděl tam a mračil se na detektivy.

"Budu stručný," řekl Carella. "V době, kdy váš otec zemřel, paní Keatingová, věděla jste, že vám odkázal práva na hru Jessiky Milesové, že ano?"

"Věděla."

"Tak proč jste nám to neřekla?"

"Omlouvám se."

"Pověděla jste nám o té pojistce na pětadvacet tisíc..."

"Ano?"

"A o svých obavách, že tam může být podmínka týkající se sebevraždy. Správně. Ale..."

"Proč jste se nezmínila taky o tom, že jste zdědila tu hru?"

"Nepokládala jsem to za důležité."

"Vy jste...?"

Carella se od ní odvrátil. Podíval se na Meyera, který mlčel. Vrátil se k ní. Ovládal se, obličej měl sevřený. Meyer ho pozoroval.

"Kolik jste dostala za prodej těch práv?"

"Do toho vám nic není," řekl Alexander.

"Dobrá, tak na shledanou," řekl Carella. "Meyere, jdeme."

"Tři tisíce za roční provozování," řekla Cynthia ihned. "A tři tisíce za další rok, kdyby se do té doby muzikál neuvedl."

"Jaké tantiémy dostáváte?"

"Stejně jako ostatní."

"Kteří ostatní?"

"Ten člověk v Londýně..."

"Gerald Palmer?"

"Ano. A ten taxikář v Tel Avivu a to děvče z Los Angeles. Ta zrzavá v těch dlouhých šatech, Felicity Carrová."

"Felicia," opravil ji Meyer.

"Felicia, ano. Budeme se dělit o šest procent celkového hrubého zisku."

"Uvědomujete si, kolik...?"

"Cynthia, můžeš přestat odpovídat, kdykoli si to přeješ," upozornil ji Alexander.

"Mám radši jít před soud?"

"Pochybuj, že by pánové obtěžovali soud jen kvůli..."

"Uvědomujete si, kolik to může dělat?" zeptal se Carella. "Šest procent hrubého příjmu? Děleno čtyřmi?"

"Předpokládám, že dost," řekla Cynthia. "Bude-li představení úspěšné."

"Jak tedy můžete říct...?"

Opět od ní odstoupil. Pak se vrátil. Vydechl. "Vy chcete, abychom vás zatkli?" zeptal se. "Ovšem, že ne."

"Jak tedy můžete říct, že jste to nepokládala za důležité? Povíte nám o mizerné pojistce..."

"Nemluvte tak nahlas, prosím. Paní Keatingová není v Kanadě."

"... ale neřeknete nám o hře, která vám může vynést statisíce! Protože to nepokládáte za důležité?"

"Já jsem ho nezabila."

"Myslím, že to by stačilo," řekl Alexander. "Ještě jsem neskončil."

"Řekl jsem, že..."

"Já jsem řekl, že jsem ještě neskončil."

"Nezabila jsem ho."

Kdy jste podepsala převedení práv?"

"Já jsem otce nezabila."

"Kdy, paní Keatingová?"

"Povídám, že jsem ho nezabila."

"Kdy?"

"Hned potom, co byla závěť soudně potvrzena."

"A to bylo kdy?"

"Čtrnáct dní po jeho smrti," řekla.

8

Nellie Brandová vstoupila do případu s nezúčastněným pohledem okresního státního zástupce, s desetiletou praxí ve funkci a s kapucí lyžařské bundy na krátkých světlých vlasech. To ráno, když se chystala odejít do kanceláře, vyjádřil její manžel názor, že by se snad do práce měla obléct trošičku konzervativněji než do modrých džínů, tlustého svetru, lyžařské bundy a holínek. Sdělila mu - poněkud stroze, jak se mu zdálo - že ulice plavou ve sněhové břečce a ona nejde na ples ke guvernérovi, nicméně díky za radu.

Teď - poněkud stroze, jak se zdálo Carellovi - řekla poručíku Byrnesovi a detektivům shromážděným v jeho kanceláři, že snaha obvinít Cynthii Keatingovou z vraždy je poněkud předčasná, když všechno, co proti ní mají, je jen maření a...

"... oukej, manipulaci s důkazy беру," řekla. "Přiznala se, že přestěhovala otcovu mrtvolu, a to je porušení zákona podle 2.15.40, jako když vyšije. Ale vy ji opravdu chcete poslat do basy na čtyři roky? Její obhájce to stejně umluví na dva a ona bude za šest nebo sedm měsíců venku. Ještě dřív, jestli ji propustí za dobré chování. Stojí to za to?"

"My myslíme, že starýho pána zabil někdo, koho si najala," řekl Carella.

"Koho?"

"Jednoho Jamajčana z Houstonu," řekl Meyer. "víte, jak se jmenuje?"

"John Bridges. Ale tamější policie o něm nikdy neslyšela."

"Zkusili jste telefonní společnost?"

"Nemají ho v žádném seznamu."

"Ale je tu ještě jedna oběť a my si myslíme, že ji možná zabil stejnej vrah," řekl Brown.

"Holka, která tancovala v jednom pajzlu," dodal Carella. "Odkud máte jméno Bridges?"

"Od jednoho teplýho ve službách Gabriela Fostera," řekl Brown. "Toho jsou dneska plný noviny," řekla Nellie. "Fostera."

"Viděli jsme. Ten s tím taky souvisí."

"S Clm?"

"S tou střelbou v pizzerii. Bokem." Nellie vzdychla.

"Nikdo neříká, že všechno musí jít jako po másle," řekl Carella. "Jak souvisí?"

"Ten donašeč, kterýho nám zabili, pracoval pro jednoho dealera, kterej prodává koks a spoustu ,umělejš drog' v uvozovkách. V obou případech vrah použil rohypnol."

"Chceš říct, že měl ropáč od toho dealera?"

"My nevíme."

"Co takhle kdybyste ho našli? Neškodilo by to. Koho jsi citoval v těch uvozovkách?"

"Betty Youngovou."

"Mimochodem, k tomu buzerantovi nás doved právě ten náš donašeč."

"Myslíš, že ho zabili kvůli tomu?"

"Podle Betty Youngové ne."

"Betty už tu máme podruhé."

"Bývalá přítelkyně jednoho toho pistolníka."

"Kterýho? Toho černýho, co ho v sobotu zmlátili?"

"Ne, toho druhýho," řekl Kling. "Hajal doma v peřinkách."

"Betty Youngová, máte pravdu, viděla jsem ji v televizi. Tenhle týden vyhrála jednu jejich cenu. Co se podle ní dělo?"

"Řekla, že Danny zdrhnut s šéfovým kokainem."

"Kdo je Danny?"

"Ten náš informátor."

"To není zrovna chytrý, ukrást šefovi koks."

"Ukrást šefovi cokoli."

"On už to ví taky," řekl Meyer.

"V každým případě, ty vraždy spolu nesouvisí," řekla Nellie. "Snad až na ten rohypnol."

"Nepatrná šance, že by se v tomhle rozlehlém městě..."

"My si přece jen myslíme, že tam nějaká spojitost je."

"A to chcete, abych proti Cynthii Keatingové vznesla n ě j a k é obvinění?"

"Když tě tak člověk poslouchá," řekl Brown, "tak bysme nemohli obvinít vůbec nikoho."

"Co tedy chcete? Formální obvinění, nebo zproštění?"

"My si myslíme, že je toho dost, aby se to dalo k soudu."

"Neprojde to."

"Za prvé," řekl Carella, "věděla, že po smrti starýho pána dostane z jeho pojistky pětadvacet tisíc dolarů."

"Prkotina."

"Plus," nedal se Carella odradit, "výlučný právo ke hře, o který věděla, že se z ní dělá muzikál."

"Ale?"

"Už je to tak."

"A věděla to dřív, než tatínek umřel," řekl Meyer. "Kdy to zjistila?"

"Někdy začátkem září."

"A právo prodala dva týdny po jeho smrti," řekl Kling. "Za kolik?"

"Za tři tisíce plus..."

"Cože?"

"Plus šest procent z hrubýho zisku děleno čtyřma."

"Kolik to dělá?"

"Jeden a půl procenta pro každýho," dodal Brown. "Jaks to vypočítal?"

"Chytrá hlavička," řekl Brown a poklepal si na čelo. "Když má muzikál úspěch," řekl Carella, radost."

"Tatínek se nechtěl toho práva vzdát," řekl Byrnes. "Producent za ním byl třikrát a nakonec požádal dceru, aby zakročila."

"A tatínek zase, že ne."

"Proč?"

"Chránil autorku původní hry."

"To bylo od něho hezký."

"Nebo hloupý, záleží, jak se na to díváš."

"Já říkám hezký."

"Zkrátka," řekl Carella, ona věděla, že zdědí něco, co jí může vynést hromadu..."

"Jak víš, že to věděla?"

"Přiznala to."

"A tak ho tedy zabila, ňkáš."

"Ano. Totiž, najala si na to někoho."

"To je totéž. Jak na tom byl ten starej pán se zdravím?"

"V posledních osmi letech prodělal dva infarkty." Nemohla počkat, až umře přirozenou smrtí?"

"Na tý hře se už pracovalo. Měli už autora písniček, autora libreta..."

"Viděla, že jí ta věc vyklouzne z rukou."

"A tak najala toho Jamajčana, aby tatínka zabil, říkáš?"

"My říkáme."

"Jela si najmout zabijáka až do Houstonu, tak to myslíš?"

"No..."

"Je z Houstonu, taks to říkal."

"Máme takovou informaci."

"Jamajčan," řekla Nellie. "Z Houstonu."

"Jo."

"Nevěděla jsem, že v Houstonu žijou Jamajčani."

"Zřejmě ano."

"Jde mi o tohle. Ta ženská je v domácnosti?"

"Jo."

"Jak by, prosím vás, dokázala najmout zabijáka? Ještě k tomu z Houstonu?"

"No..."

"Řekni, jak?"

"No..."

"Poslouchám." Mlčeli jak zařezaní.

"Povězte mi o tý druhý vraždě. Vy myslíte, že tu taky zaranžovala ta milostpaní?"

"Ne."

"Jen tu první?"

"Ano."

"Tak mi povězte o tý druhý."

"Jamajčan si šel zařadit, než odešel domů," řekl Brown. "Nějak se nepohodnu s tou děvenkoU, co občas účinkuje v pajzlu dole ve městě."

"Jak nepohodnul?"

"Nevíme. Ale probod ji."

"Proč?"

Protože se nepohodli."

"Toho starýho pána vrah oběsil, že?"

"Oběsil. Ale v obou případech se objevuje rohypnol. A máme svědka, kterej viděl tu holku s tím Jamajčanem. Má na tváři viditelnou jizvu po noži, je patrná na první pohled."

"Dobrá," řekla Nellie. "Jak to vypadá, máme tady starýho pána zabitýho pro peníze, a policejního informátora zabitýho vlastně ze stejných důvodů, a sexuální pracovníci zabitou nevíme proč, ale i jí šlo o prachy, eufemisticky se dá říct, že obchodovala s láskou, a to jsou celkem dva dostatečný důvody pro zabití, nezdá se vám, láska a peníze? Já bych řekla, že ano."

Detektivové mlčeli.

"Teď už potřebujeme jen čtvrtou vraždu," řekla Nellie. "Nemaluj čerta na zeď," řekl Meyer.

"Myslíte, že ta milostpaní má co dělat jen s jednou z nich, že?"

"Ano. "Najala toho záhadnýho Jamajčana, aby jí zabil otce..."

"On není tak záhadnej, Nellie. Máme jeho přesnej popis od dvou různých lidí."

"Jizva na tváři jste říkali."

"Ano."

Všichni přemýšleli, jestli se mají zmínit o tom tetování na penisu. Nechali to plavat. Carella se potutelně usmál.

"Ale najít ho nemůžete," řekla Nellie. "Zatím."

Tady není a v Houstonu taky ne."

"Je to tak. Ale máme jeho spojitost s otcem a taky s tou holkou."

"Rozšířil pole působnosti, dalo by se říct? Pustil se do podnikání na volný noze."

"Vtipálci nejsou moc oblíbený, Nellie."

"Promiňte. Já se jen snažím najít důvod, jak bych ho mohla obvinít a neudělat při tom ze sebe blázna."

"My si myslíme, že to sedí, Nellie."

"Já si myslím, že jsou to straky na vrbě. Děkuju vám za ten hezký výlet," řekla a sáhla po kabelce. "Vždycky ráda vidím, jak žije ta druhá polovina. Ale jestli chcete, abych vám tu vaši milostpaní dala zavřít, tak poslouchejte, co musíte udělat. Za prvé by bylo dobře, kdybyste našli toho Jamajčana s jizvou a dalšími poznávacími znameními, nad kterými se tu uculujete. Ale taková věc se povede jen zázrakem. Když neseženete toho pistolníka - obrazně řečeno, protože ten, kterýho hledáme, větší a zabíjí nožem - budete asi muset najít důkazy o tom, že milostpaní s manželem advokátem, Bože chraň, mohla nějak vejít ve styk s tím jamajským nájemným vrahem. Zatelefonovala mu do Houstonu? Nebo snad až na Jamajku do Kingstonu? Našla si ho na internetu? Nebo ho sebrala někde v baru? Napsala mu do lapáku? Přineste mi důkaz o spojení mezi ní a vrahem, ať už je to, kdo chce - a neříkej mi, že ten chlap není záhadnej, Steve, já si myslím, že je a moc. Jestli věříte, že opravdu dostal rohypnol od toho dealera, a mně se to vážně zdá přitažený za vlasy, tak si to ověřte a sežeňte o něm lepší informace, než zatím máte, něco, co vás dovede přímo k němu. Až to všechno budete mít, víte, kde mě najdete. Pá pá, mládenci," řekla, zamávala jim, hodila si kapuci od bundy přes hlavu a byla pryč.

Lorraine Riddocková byla bez sebe rozčilením.

Bylo jí devatenáct let, měla rezavé vlasy, studovala na Laddově univerzitě vzdálené necelé čtyři kilometry od středu města a od začátku semestru pracovala na poloviční úvazek u důstojného pána Foster. Její povinností bylo převážně strkat dopisy do obálek a obsluhovat známkoř, ale přijala tu práci, protože studovala politologii a pevně věřila ve Fosterův program hlásající pravdu a spravedlnost. V posledních dvou dnech po tom, co byl Hector Milagros tak brutálně zmlácen, jí Foster dovolil, aby se zúčastnila několika strategických porad, a tak pevně věřila, že přispěje svou hřivnou k plánu, který měl Foster ten večer vyhlásit.

Tři běloši, kteří byli členy Fosterova Výboru pro taktiku, si říkali "Bojovné bledule" a pobavili tím i Foster, který se normálně vyhýbal všem výrazům, ať černým či bílým, jež by se daly vyložit rasisticky. Na ulicích se vyskytovali černoši, kteří házeli slovem "negr", jako kdyby nebylo výrazem stoletého nenávistného opovrhování černochoy. Užívali ho jako oslovení, podobně jako "bratře" nebo "sestro". Tady v místnostech nad kostelem však Lorraine to slovo nikdy neslyšela, rozhodně ne od bělochů, ale ani od černochoy. Ona sama je za celý svůj život nevyřkla. Sotva si všimla, kdo z mužů a žen přítomných ten večer je černý a kdo bílý, a bylo jí to úplně jedno, stejně ta pojmenování nesedí. Bílý je snih a černé je uhlí. A ten popis se ani zdaleka nehodil na někoho z přítomných.

"Čekají na vás, pane faráři," řekl někdo. Lorraine se otočila. Walter Hopwell odešel od televizního štábu a mířil k ní. Měl na sobě své značkové černé džíny a černý rolák, hnědé sportovní sako. Holá hlava se mu neleskla o nic míň než zlatá náušnice v levém uchu.

"Zprávy v jedenáct," zašeptal někdo za ní.

Lorraine se podívala na hodinky. Bylo skoro devět. Hopwell podal Fosterovi kartáč na vlasy, ale Foster ho odstrčil.

"Ty kytky jsou povadlý, pane faráři," ozvala se jedna z pomocnic. "Radši jděte trochu dál od nich."

Foster ustoupil o několik kroků stranou. Pohyboval se s grácií pro bývalého boxera typickou a přemístil se ke stěně, na níž visela fotografie Martina Luthera Kinga. Blondýnka v tmavomodré bundě a šedivé sukni k němu přistoupila a řekla do mikrofonu: "Hlasitost v pořádku?" Pak zazpívala: "Jedna, dvě, tři, haló, haló, haló, oukej?" a zeptala se Foster: "Smím vám poradit?"

"Když budete tak laskavá."

"Nechte Kinga Kingem. Nebo se budou diváci koukat na něho, a ne na vás."

"Jak to tedy uděláme?" zeptal se Foster.

"Zkus to takhle, Wille," řekla do mikrofonu. "V úvodu na mě, pak na Kingovu fotku a z něho švenkni na pana faráře." Chvilí vyčkávala a pak se zeptala: "Jak to vypadá?" Přidržela si sluchátko, poslouchala a pak řekla: "Oukej, bezva," a obrátila se zase k Fosterovi. "Teď vás tam máme oba, pane faráři, že jsem šikulka? Řekněte na zkoušku pár slov, ano?"

"Jeden, dva, tři, čtyři," řekl Foster.

"Dík. Já řeknu něco na úvod a pak švenknem z Kinga na vás. Řekni teď, Jimmy," poručila někomu.

"Počkej, já tam dám jinou kazetu, už jsme skoro na konci."

Další dívka, na uších měla sluchátka, začala počítat nahlas: "Deset, devět, osm, sedm, šest...", pak umlkla a počítala vteřiny s rukou nataženou k reportérce... pět, čtyři, tři, dva, jedna, a když se na kameře rozsvítilo červené světýlko, namířila ukazováček přímo na ni.

"Tady je Bess Mac Dougalová. Hlásím se vám z Prvního baptistického kostela v Diamondbacku, kam pan farář Gabriel Foster svolal tiskovou konferenci."

Kamera sjela z fotografie Martina Luthera Kinga a zastavila se v polocelku na Fosterovi, na jeho slavnostním a trochu rozhněvaném obličej. Po okně za ním stékaly potůčky deště.

"Já nedbám na to, jakou barvu kůže máte vy tam venku," začal, "ale musíte mi věřit, že to, co řekl dnes primátor, je nepravdivé a nespravedlivé. Pravda a spravedlnost! O nic jiného nejde a nic jiného nepotřebujeme vědět!"

"Ano, anóóó!" zařval někdo.

"Primátor prohlásil, že ti, co v sobotu v noci vtrhli do katakomb a ztloukli Hectora Milagrose, nebyli jeho detektivové, a to je lež! Primátor prohlásil, že Hector Milagros je vrah, který se ke svému činu přiznal, a nezaslouží si soucit občanů našeho slavného města. To je nespravedlnost."

"Je to tak!"

"Já nedbám, jestli jsi bojovný černocho, kterému chybí jen pistole..."

"Jen jim to nandejte!"

"Nedbám, jestli jsi rváč nebo opatrný človíček, který se na bělochy usmívá a za jejich zády si přeje, aby byli mrtví..."

"Božinku!"

"Ať jsi Afroameričan takový nebo makový, bohatý nebo chudý, ať jsi lékař nebo prošťáček, chytrý nebo hloupý, ať jsi telefonista nebo drhneš na kolenou podlahy jako moje matka, když jsem vyrůstal v Mississippi, moje srdce a má duše vědí, že mezi vámi dnes neexistuje jediný člověk, bílý nebo černý, který by nebyl zděšený tím, co se stalo tomu nešťastníkovi, ačkoli byl ve vazbě a měl nárok na ochranu."

Potlesk a volání byly ohlušující.

Bess Mac Dougalová pozorně poslouchala a čekala na narážku na přepojení do studia.

"A já vám proto chci dnes něco slíbit. Zítř ráno počínaje osmou hodinou, kdy se střídají směny, budou v každém policejním revíru a před každou policejní stanicí našeho města pochodovat lidé, další tisíce nás budou pochodovat dole před katakombami! Všichni pozdvihneme hlas na protest a budeme žádat vyšetřování, jež povede k zatčení těch dvou detektivů, odpovědných za brutální zacházení s bezmocným černochem ve vazbě! Neustaneme, dokud se nedozvíme pravdu! Neustaneme, dokud se nedočkáme spravedlnosti! Pravda a spravedlnost! O nic jiného nejde a nic jiného nepotřebujeme znát!"

Dívka se sluchátko u ušíh opřel ukázala na Bess.

"Slyšeli jste projev důstojného pána Gabriela Fostera z Prvního baptistického kostela v Diamondbacku," řekla. "U mikrofonu byla Bess Mac Dougalová. Terri a Franku, přepínám do studia."
Ozval se smích, černý i bílý, déšť hlučně bušil do oken, televizní štáb hlučně balil svá fídlátka. Bess Mac Dougalová řekla Fosterovi, že to byl báječný projev přímo od srdce, potřásla si s ním rukou a připojila se ke svým kolegům. Lorraine šla k reportérovi časopisu "Ebenové dřevo", který požádal Fostera, aby byl tak laskav a dal se vyfotografovat venku v dešti...

"Pod deštníkem, samozřejmě," řekla a usmála se na něho.

"Myslel jsem, že bych z toho udělal titulky pro článek. Něco jako Jen houšť."

"Druhý vrah," řekl Foster hned. "Macbeth."

"To se ovšem týká modré stěny ticha," řekl reportér.

"Je mi známo. Dejte mi deset minut. Přijdu za vámi dolů." Lorraine k němu napřáhla ruku.

"Bylo to skvělé," řekla.

Foster ji uchopil do svých obou. "Děkuji ti, Lorraine," řekl.

Až do té chvíle si neuvědomovala, že ví, jak se jmenuje. Do tváře se jí nahrnula krev, zrádné prokletí rudovlásek s bílou pletí. Zardělá až po konečky prstů u nohou, pustila jeho ruku a ucouvla. Walter Hopwell na ni zavolal:

"Lorraine! Chceš kávu?"

Jeden z televizáků zavolal na Bess, že dole ve městě se něco senzačního děje, a tak se on i všichni ostatní vyřítili ven.

Zůstali tam jen reportéři z novin a časopisů, Fosterovi lidé, černí i bílí, déšť a dlouhá noc před nimi.

Čekala na rohu v dešti, nefunkční deštník s polámanými dráty nad hlavou, a déšť se lil, jako by neměl nikdy přestat.

Zčistajasna zabrzdil u chodníku tmavě modrý automobil a okénko na její straně se otevřelo. "Lorraine?" zavolal mužský hlas.

"Kdo je to?" zeptala se a naklonila se, aby viděla do vozu. "Já," řekl. "Svezu tě, nechceš?"

Přistoupila k autu a nahlédla dovnitř. "Ach, ahoj!"

"Nastup," řekl. "Odvezu tě domů."

"Autobus tu bude každou chvíli."

"To nestojí za řeč."

"Jen jestli to máš při cestě."

"Nastup, než se utopíš," řekl, nahnul se přes sedadlo a otevřel dveře. Vklouzla dovnitř, složila deštník, vtáhla za sebou nohy a zavřela dveře. "Pro kryndapána," řekla.

"Kam?"

"Talbotova u Osmadvacátý."

"K službám," řekl a rozjel se pryč od chodníku. Stěrače olizovaly déšť, topení jí zalévalo nohy a obličej teplým vzduchem. V autě bylo teplo a bezpečně jako v kukle.

"Jak dlouho tu čekáš?" zeptal se. "Nejmíň deset minut."

"V tuhle noční dobu člověk nikdy neví, kdy autobus přijede." Digitální hodinky na předním skle ukazovaly 22.37.

"Jinak by mi to nevadilo," řekla. "Ale tohle počasí!"

"Sníh a liják, co přijde ještě? A to ani nezačala zima."

"Já vím," řekla.

"Jak se ti to líbilo dneska večer?"

"Bylo to báječné."

"Viděl jsem, že se ti to líbí."

"Já pro něj strašně ráda pracuju, ty ne?"

"Rád, a jak!"

"Už jsi ho někdy viděl natáčet pro televizi?"

"Párkrát. Je to neuvěřitelný člověk."

"Já vím, jakpak bych to nevěděla."

Odmlčeli se a představovali si zítřejší ranní protesty policie, rozechvělí štěstím nad tím, že pracují pro skvělého člověka, který se v tomhle městě tolik zasloužil o vzájemné vztahy mezi rasami. Lorraine byla určena policejní stanice v Majestě. Ani si nebyla jistá, kde to vlastně je.

"Doufám, že nebude pršet," řekla. "Myslím zítra."

"Nebo sněžit. Sníh by byl ještě horší."

"Kde budeš ty?"

"Na pětce. Ve Čtvrti. U Ramsayovy univerzity."

"Můj dům je tady před náma," řekla. "Vpravo."

"Oukej."

Zajel k chodníku, podíval se na hodinky. Ukazovaly 22.52. "Sakra," řekl. "Už to nestihnou."

"Co?"

"Zprávy. V jedenáct. On bude určitě hned na začátku."

"Ach tak," řekla. "Ano. To mě mrzí."

"Nevadí, uvidím něco jinýho."

"Proč bys ne... nechceš jít nahoru ke mně? Dívali bysme se spolu?" nJe pozdě," řekl. "Zítra nás čekají velké věci."

"Jestli si nepospíšíme, tak to propásneme oba," řekla.

Zaparkoval a zamkl vůz a pak se rozběhli deštěm k jejímu domu, zubožený deštník už vůbec nesloužil a déšť byl

nemilosrdný. Jakmile se ocitli v jejím malém bytě, šla k televizoru a pustila jej, pak se zeptala, jestli nemá chuť na pivo nebo na něco.

"Posluž si, všechno je v ledničce," řekla a ukázala na maličkou kuchyňku, pak šla přes halu do koupelny. On vyndal z ledničky dvě láhve piva, v hořejší zásuvce kuchyňské linky našel otvírák a otevřel obě láhve. Ve skřínce nad dřezem vzal dvě skleničky a nalil do nich pivo. S pohledem na dveře do koupelny vytáhl z kapsy saka dvě bílé tabletky a hodil je do jedné sklenice.

Když se k němu po chvilce připojila, seděl v obýváku na pohovce. Zprávy právě začínaly. Jak tušil, vystoupení Gabriela Fostera bylo hlavním příspěvkem. Podal jí sklenici.

"Díky," řekla.

"Tady je Bess Mac Dougalová. Mluvím k vám z Prvního baptistického kostela tady v Diamondbacku..."

"Už to je," řekla. "Na zdraví!"

"Tady jseš! Podívej, to jsi ty!"

"Na zdraví!" opakoval.

"A tady jsem já, vidíš!"

"... svolal tiskovou konferenci."

Záběr fotografie Martina Luthera Kinga měl přesně ten účinek, ve který Foster doufal; tvořil dramatické vizuální pouto mezi zavražděným vůdcem boje za lidská práva a jím samotným. Když začal mluvit, oba umlkli.

"Já nedbám na to, jakou barvu kůže máte vy tam venku," říkal, "ale musíte mi věřit, že to, co řekl dnes primátor, je nepravdivé a nespravedlivé. Pravda a spravedlnost! O nic jiného nejde a nic jiného nepotřebujeme znát!"

"Ano, anóóó!" zařval někdo. "Podívej se na něj," řekla Lorraine.

"Nádhera."

"Primátor prohlásil, že ti, co v sobotu v noci vtrhli do katakomb a ztloukli Hectora Milagrose, nebyli jeho detektivové, a to není pravda!"

"Je na něm vidět charakter."

"Charakter a upřímnost."

"Správně, charakter a upřímnost."

"Primátor prohlásil, že Hector Milagros je vrah, který se ke svému činu přiznal a nezaslouží si soucit občanů našeho slavného města. To je nespravedlnost!"

"Je to tak."

"Já nedbám, jestli jsi bojovný černoch, kterému chybí jen pistole..."

"Jen jim to nandejte!"

"Nedbám, jestli jsi rváč nebo opatrný človíček, který se na bělochy usmívá a za jejich zády si přeje, aby byli mrtví..."

"Božínku!"

"Ať jsi Afroameričan takový nebo makový, bohatý nebo chudý, lékař nebo prostáček, chytrý nebo hloupý..."

"Na zdraví," řekla Lorraine konečně a zdvihla sklenici. "Na zdraví."

"... ať jsi telefonista, nebo drhneš na kolenou podlahy..." Přitukli si a napili se.

Když šel ve středu ráno Arthur Brown do práce, pochodovaly před policejní stanicí sem a tam nejspíš tři tucty lidí a zpívaly. Černoch, který držel nápis se slovy PRAVDA A SPRAVEDLNOST, se na Browna zaškaredil a řekl: "Já bych tam na tvým místě nelez, bratře."

"Já tam pracuju, bratře."

"Měl by sis najít jinou práci."

Brown ho minula vyšel po známých schůdcích kolem strážníka v uniformě, který stál před vchodem; po obou stranách poškrábaných dřevěných dveří byly zelené koule s číslicí 87. Seržant Murchison za stolem v ohlašovně se zeptal:

"Ještě tam vyváděj?"

"Vypadá to tak," odpověděl Brown a vydal se po železných schodech vedoucích nahoru do služebny.

Vlastně nevěděl, co si myslí o těch pochodujících a pokřikujících lidech tam venku. Věděl, že ti dva detektivové se nezachovali správně, když šli do vazební věznice a ztloukli vězně, ať černého či bílého. Jenže ten člověk v katakombách pracoval pro obchodníka s drogami a pro něj dělal to, co se stalo jemu. Mlátil lidi. Někdy je dokonce i zabil, jako Dannyho Nelsona. Brown si musel položit otázku - tu, kterou si důstojný pán Foster nikdy nepoložil - jestli ten člověk dostal nářez, protože byl černý nebo protože to byl práskaný darebák. Dopídit se v téhle situaci pravdy se dalo jen jedním způsobem: najít ty dva zatracené poldy, kteří tam šli, a zjistit, proč to udělali. Brown tomu rozuměl tak, že připustí-li někdo, aby byl ztlučen černoch jen proto, že je černý, slízne to příště on sám. Věděl, že na světě existují mizerové, kteří by mu rozbili hlavu jen kvůli barvě jeho kůže, to věděl. Ale byl policista a za svého života dal na pamětnou leckterému černému ničemovi, který se na něj sápal, a v těchto případech s tím barva neměla nic společného. A taky toho nelitoval. Taková je pravda; a spravedlnost je zase jiná otázka.

První, co spatřil, když vešel do služebny, byla rudovláška sedící u stolu Berta Klinga.

Meyer mu řekl, že čeká na někoho z týmu pro vyšetřování znásilnění.

Nevypadala jako policistka a ještě míň jako osoba, s kterou by Lorraine mohla mluvit o svém znásilnění. Lorraine ji odhadovala na třicátnici až čtyřicátnici. Měla černé zastřižené vlasy, hnědé oči se značkovými obroučkami brýlí a byla to štíhlá, středně vysoká žena v zimmím, jakoby námořnickém kabátě, bez klobouku a bez rukavic, ačkoli venku bylo to ráno hezky pod nulou a vál ostrý vítr. Na levém rameni se jí houpala modrá kožená kabelka. Lorraine usoudila, že v ní bude pistole, jestliže je to policistka, na kterou nevypadá. "Slečna Riddocková?" řekla a napřáhla ruku. "Já jsem Annie Rowlesová, příslušnice zdejší pátrací skupiny." Potřásly si krátce rukou. "Pojďme tamhle ven," řekla, pbudeme tam mít

větší soukromí."

Lorraine přikývla a následovala ji skrze dvířka v dřevěném hrazení a pak po chodbě ke dveřím, na jejichž hořejší výplni z matného skla stálo VÝSLECHY. Uvnitř na jedné stěně viselo zrcadlo. Lorraine by byla ráda věděla, jestli je z jedné strany průhledné a jestli se za hráškově zelenou ušmouranou zdí někdo dívá a poslouchá.

"Chcete mi o tom povědět?" zeptala se Annie.

Ta dívka nevypadala na běžný typ obětí znásilnění. Ty se obvykle chovají jako omráčené, v očích mají strnulý výraz, ramena svěšená, prsty propletené jako při modlitbě, kolena v obraně přitisknutá k sobě, v obličeji zahanbený výraz. Oči Lorraine Riddockové místo toho sálaly hněvem, ústa byla pevně sevřená v tenkou čáru, pěsti zaťaté. Když promluvila, zněl její hlas jasně a zvučně.

"Byla jsem znásilněná," řekla. "Kdy se to stalo?"

"Včera večer."

"V kolik hodin?"

"Nevím."

"Vy nevíte..."

"Někdy po jedenácté."

"Kde, slečno Riddocková?"

"U mě v bytě."

"Jak se tam dostal?"

"Pozvala jsem ho."

"Byla to domluvená schůzka?"

"Ne. My spolu pracujeme."

"Povězte mi, jak to bylo."

"Já nevím, jak to bylo."

"Vy nevíte..."

"Já si to nepamatuju. Ale vím, že mě znásilnil."

"Pili jste, slečno Riddocková?"

"Ano."

"Kolik Jste toho vypili?"

"Já jen jednu sklenici. Pili jsme pivo a dívali se přitom na televizi. Ten večer dělali interview s důstojným pánem Fosterem. My jsme se na něj dívali v televizi."

"Důstojný pán Foster je kdo?"

"Gabriel Foster. Dneska vede protesty po celém městě. Vy neznáte Gabriela Fostera? Já bych zrovna teď měla být v Majestě."

"Takže jste se dívali na televizi."

"Ano."

"A co se stalo?"

"Já si to nepamatuju."

"Ale říkáte, že jste byla znásilněná?"

"Ano."

"Když se na nic nepamatujete..."

"Byla tam krev," řekla Lorraine. "Když jsem se dneska ráno probudila. Na posteli. Na prostěradle. Menstruaci mám až za dva týdny. To nebylo ono. A tolik krve to zas ani nebylo. Někdo mě znásilnil..."

"Lorraine..."

"Jsem panna," řekla. "Někdo mě znásilnil."

Lékařka v Morehousově všeobecné nemocnici Lorraine prohlédla. Shledala čerstvě protrženou panenskou blánu a mnoho okolních oděrek svědčících o násilném vniknutí. Sestra připravila sklíčka a udělala dva vaginální výtěry, vyčesala jednotlivé chlupy z Lorraininy stydké oblasti, porovnála je s uštířnými vzorky jejího ochlupení a pak udělala na poševním výtěru acidofosfátový test. Okamžitá rudá reakce potvrdila předpokládanou přítomnost mužského semena. Dvaasedmdesát hodin, v nichž se musí provést test na rohypnol, dosud neuplynulo. V Lorrainině moči se našel metabolit, který potvrdil přítomnost flunitrazepamu. Osobně zatknout viníka šla Annie Rowlesová.

Našla ho snadno mezi přibližně čtyřiceti muži a ženami pochodujícími v mrazu před 5. revírem. Jako ostatní, nesl i on standartu s nápisem PRAVDA A SPRAVEDLNOST. Jako ostatní, také on provolával ta slova znova a znova. Byl ale v tom hloučku jediný muž. Lorraine Riddocková popsala Lloyd Burtona jako typ trochu přihlouplého člověka s brýlemi, necelý metr osmdesát vysokého, hnědovlasého a hnědookého, s podobným obličejem. Přesně odpovídal popisu.

Annie se zařadila vedle něho.

"Pan Burton?" řekla. Překvapeně se otočil. "Ano?" řekl.

"Lloyd Burton?"

"Ano?"

Ostrý vzduch mezi nimi se zaplnil jejich dechem. "Jste zatčen, pane," řekla.

Černoška, která pochodovala za ním, řekla: "Dyž zatýknete jeho, zatýknete taky mě!"

"To nemůžu, paní, pokud jste někoho neznásilnila," řekla Annie, zacvakla mu na ruku pouta, která vytáhla z tašky přes rameno, a začala odřikávat Mirandu.

Vyslýchala ho v téže místnosti, kde ho před třemi hodinami popsala Lorraine Riddocková. Měl trochu pisklavý, vysoký hlas, který se v tom malém prostoru protivně rozléhal. Ve vedlejší místnosti se jednostranně průhledným zrcadlem díval

Anniin přímý nadřazený ze skupiny pro případy znásilnění a napjatě poslouchal.

"Kde jste byl včera večer v jedenáct hodin?" zeptala se Annie Burtona. "Díval jsem se doma na televizi," řekl.

"Kde je to doma?"

"Jižní třetí, číslo 637."

"Byl s vámi někdo?"

"Ne, já bydlím sám."

"Nebyl jste náhodou na Talbotově nedaleko Osmadvacáté?"

"Určitě ne."

"Talbotova číslo 1271?"

"

"Ne. "Byt 3D?"

"Ten neznám."

"A nedíval jste se na televizi se slečnou Lorraine Riddockovou?"

"Ne. Byl jsem doma a sám."

"Lorraine znáte, že ano?"

"Znám. Ale včera večer jsem s ní nebyl."

"Ale v Prvním baptistickém kostele jste s ní byl, že ano?"

"To ano, ale později ne. Ne v jedenáct hodin, jak jste se mě ptala."

"Na tiskové konferenci Gabriela Fostera jste byl, vidíte?"

Byl,"

"To potvrzuje televizní záběr."

"Vím. Viděl jsem ho."

"Lorraine tam stojí hned vedle vás."

"Vím."

"Kdy jste to viděl? Ten záběr."

"Ten večer ve zprávách. Doma."

"Nesvezl jste po té tiskové konferenci Lorraine domů?"

"Ano, svezl."

"Nešel jste těsně před jedenáctou nahoru k ní do bytu?"

"Ne, vysadil jsem ji před domem."

"Nešel jste se k ní podívat na zprávy v jedenáct hodin?"

"Ne, šel jsem se na ně dívat domů."

"Nepil jste s ní pivo?"

"Ne."

"Nehodil jste do její sklenice dvě tabletky rohypnolu?"

"Já nevím, co je rohypnol."

"Kde jste získal ten rohypnol, pane Burtone?"

"Nevím, co je rohypnol."

Pane Burtone, jste si vědom toho, že vám můžeme vzít otisky prstů?"

"Ne, totiž myslím, že na to nemáte právo. Jestli to máte v úmyslu, tak změním názor a přeju si, aby byl přítomen můj advokát."

"Advokáta můžete mít, kdykoli si přejete, ale to nic nezmění na tom, že vám můžeme vzít otisky prstů. Přejete-li si zavolat svému obhájci..."

"Pravda a Spravedlnost mají své advokáty."

"Dobrá, tak jděte a jednomu zavolejte. Chcete z toho udělat politickou záležitost, že? Prosím, ale já vás chci obvinít pouze ze znásilnění 1. stupně."

"Tak tedy zavolám advokáta hned teď."

"Prosím, přinesu vám telefon. A jestli vám to lépe vyhovuje, sejmu vám otisky, teprve až přijde. Já bych totiž ráda..."

"Už jste mi to řekla. Obvinila mě ze znásilnění 1. stupně." Mízera odporná, pomyslela si Annie.

"To mám v úmyslu," řekla. "Ale nejdřív bych ráda porovнала vaše otisky prstů s těmi, které sejmem ze dvou láhví piva v kuchyni Lorraine Riddockové."

Burton zbledl.

"Na něco jste zapomněl?" zeptala se.

Junius Craig byl jeden z pěti černošských právníků, které zaměstnávala Pravda a Spravedlnost. Když se octl s Burtonem o samotě, informoval ho, že "sexuální styk s osobou ženského pohlaví, neschopnou souhlasu z důvodu fyzické bezmocnosti" je porušením trestního zákona odd. 130.35 1. stupně, klasifikovaným jako trestný čin třídy B a podléhající odnětí svobody od minimálně tří do šesti let, maximálně od šesti do pětadvaceti. Navrhl Burtonovi, že pokud jen trochu věří, že otisky jeho prstů mohou být totožné s otisky sňatými z láhví od piva v kuchyni poškozené, a jestli jen trochu věří, že vzorky jeho ochlupení jsou totožné s dívčínými, nebo - to je další možnost - má pocit, že testy jeho semene na kyselinu dezoxinukleovou jsou totožné s tím, co se našlo v dívčině pochvě...

"A nemylte se," upozornil ho, "oni vám ty vzorky odeberou. Podle mého názoru budou žádat o soudní povolení..."

"Tak ať žádají i o povolení vzít mi otisky," řekl Burton.

"To nepotřebujou. Fakticky podle Mirandy nepotřebujou ani to první, ale chtějí se zajistit, protože vás zatkli při

pochodu za lidská práva. Tak co vy na to?"

"Na co?"

"Na některé tyhle možnosti." Burton neodpovídal.

"Protože jestli si myslíte, že něco z toho možné je, tak navrhuju, abychom ihned začali jednat o dohodě. Pětadvacet let v celostátním vězení je dlouhá doba."

"Ona to chtěla zrovna tak jako já," řekl Burton. "Máte štěstí, že jste běloch," řekl Craig.

"A vůbec, ten rohynol mi dal Walter Hopwell," řekl Burton.

Onámili ho tak, že neznal ani vlastní jméno, ale vysvobození bylo nadmíru sladké. Jedno rychlé bodnutí jehlou, cukavá bolest ve stehně zmizela a on v nůžku plul někam do dálky na oblacích nevýslovné blaženosti, vznášel se dál a dál.

Snažil se upamatovat, jak dlouho už je u policie, ale nedokázal si vzpomenout ani na to, jak ho večer někdo postřelil.

Včera večer? Především? Na jakém případě to pracovali? Pokoušel si vybavit v paměti, kolik případů vyšetřovala dvaasedmdesátka za všechna ta léta, ale nezmohl se ani na adresu svého revíru. Ležel na nemocničním lůžku, usmíval se, snažil si vzpomenout, vyvolával si v duchu oběti i pachatele, seřazoval případy podle základních charakteristik a pak abecedně, aby v nich byl nějaký pořádek, spokojeně se usmíval nad tím, jaký je znamenitý detektiv, i když se dal postřelit - až ztratil souvislost a musel začít znova. Nevadí, to je oukej, tak kolik jich bylo? Deset, dvacet? Kdo ví, myslel si, jak přijdou, tak zase odejdou. Že by čtyřicet? Kdo by se s tím počítal? Kdo si pamatuje, koho vůbec zajímá, že mě postřelili? Zasloužím si metál nebo něco takového jen za to, že jsem tady! Jestli umřu, tak dva metály.

Pamatuju se na Marilyn Hollisovou.

Pamatuju si, že jsem miloval Marilyn Hollisovou. Pamatuju se na jed, pamatuju se na ty grázly, co zastřelili mou jedinou opravdovou lásku, co zabili Marilyn Hollisovou. Kdybych teď tady tuhle minutu zemřel...

Musí jich být aspoň padesát, nemyslíte? Přinejmenším.

Pojď, zatančujeme si, Marilyn. Marilyn?

Máš chuť zatančovat si?

Směl bych si s tebou zatančit ten poslední tanec?

Bryan Shanahan, detektiv, kterému přidělili vraždu Marty Coleridgeové, nemohl najít sebemenší náznak, že by zbytu staré paní bylo něco ukradeno. Nezbylo mu než předpokládat, že se tam někdo vloupal za účelem krádeže, a když nic nenašel, tak si vytil vztek na staré paní. Někdy se to stávalo. Ne všichni lupiči jsou gentlemani. Podle Shanahanových zkušeností prakticky žádný.

Vrátil se do bytu tu středu odpoledne bez svého kolegy především proto, že se mu nechtělo odpovídat na nekonečné dotazy detektiva začátečníka, a za druhé, protože se mu líp přemýšlelo, když byl sám. Podle něho nepatřil tenhle případ do kategorie "těžkých". Zfetovaný lupič se někam vloupá a vyřadí se tam. Na druhé straně nebyl ani snadný, protože zabíják - ten či onen - nezanachal po sobě nic, co by je přivedlo na jeho stopu. Žádné otisky, žádné vlákno nebo vlasy - jenže ty by jim stejně nepomohly, když je nemají s čím srovnávat.

Možná, že se vrátil i z rozhořčení nad tím, že někdo zabil starou paní, která by umřela sama, bez cizí pomoci. Anebo se vrátil sám, protože při čtení hry Mamy Coleridgeové se málem zamiloval do té venkovské dívky, která opustila středovýchodní Anglii a emigrovala do Ameriky. Snad mu ta hra umožnila lépe chápat mládí a stárnutí, smrt a umírání. Když poprvé spatřil tu stařenku jako věchýtek se zlomeným vazem, ani ve snu ho nenapadlo, že to kdysi, už hodně dávno, bývala energická a krásná devatenáctiletá dívka, která přišla sem a za oknem objevila nový svět. Pro Bryana Shanahana byla ta mrtvola jen nehybným tělem a najednou, při čtení hry, kterou Martha napsala, se z mrtvolky stala živoucí bytost.

A tak prošel celý byt ještě jednou, tentokrát sám, vychutnával svou samotu a hledal ve věcech staré paní tu mladou dívku, pátral po zahnědlých fotografiích nebo kapesničkách lemovaných krajkami, po suvenýrech z Brightonu nebo Battersea Parku. Vzadu v jedné skříni našel saténem potaženou krabici, která mohla kdysi obsahovat voňavé sáčky. Látka byla vybledlá a prořídla, uzávěr víčka se nebezpečně viklala při pouhém doteku. V krabici byly dopisy převázané vyrudlou červenou stužkou. Rozvázal ji a začal číst.

Dopisy byly adresované někomu, kdo se jmenoval Louis Aronowitz. Inkoust stářím vybledl do hněda a dopisní papír byl křehký. Shanahan se téměř bál obracet listy, aby se nezlámal tak snadno jako stařenčin krk.

Všechny dopisy pocházely z roku 1921; dva roky předtím se Louis vrátil z války do New Yorku a o rok dříve odplula Martha ze Southamptonu do Ameriky. Dopisy byly kronikou milostného vztahu, který začal v dubnu téhož roku a skončil v prosinci, těsně před Vánocemi. Ukončila jej Martha. Aronowitz ji citoval v dopise z 21. prosince: "Jak můžeš tvrdit, že vztah mezi křesťankou a Židem nemá budoucnost? Já tě mám rád! To je budoucnost, má nejmilejší!" Poslední dopis napsal na Silvestra. Stálo v něm, že se vrací do Berlína, kde se narodili jeho rodiče a kde se "Žid může nazývat Židem, aniž ho někdo pokládá za odlišného od ostatních lidí. Budu tě vždycky milovat, moje Marto, budu tě milovat až do smrti."

Bylo jasné, že dopisy jsou podkladem milostného příběhu ve hře, kterou Martha napsala v následujícím roce. Ale vedle té srdcervoucí historie lásky odsouzené k zániku byl tu i příběh dívky, která našla v bohatém a životem kypícím velkoměstě něco zcela nového - svět za okny svého pokoje. Shanahan zavřel opatrně víko zvetšelé krabice. Nenašel nic, co by mu prozradilo, kdo mohl starou paní zabít.

Našel však ještě jeden dopis.

Našel ho v obálce se zaplacenými účty. Dopis byl napsaný na stroji. Shanahan se posadil do lenošky pod lampou se stínítkem s třásněmi a ve skomírajícím odpoledním světle si dopis přečetl.

Jmenuji se Martha Coleridgeová a jsem autorka divadelní hry nazvané "Můj pokoj", kterou jsem napsala v roce 1922 a která se hrála v září téhož roku v Malém divadle na Randallově náměstí jen jeden týden. Příkládám kopii programu a

rovněž exemplář hry, jsou vám k dispozici. Neznám Vaše jednotlivé adresy, proto posílám všechno do kanceláře pana Normana Zimmera, aby Vám to rozeslal.

Nedávno jsem se dočetla v jednom článku v Zajímavostech dne - to je divadelní a filmový časopis, že se pro příští sezónu chystá uvedení muzikálu, který se jmenuje "Pokoj, kde bydlí Jenny". Mezi všemi ostatními, kteří mají co dělat s chystaným představením, je též Vaše jméno. Chci Vás uvědomit, že v roce 1923, kdy měla premiéra hry "Pokoj, kde bydlí Jenny" nebývalý úspěch, napsala jsem její domnělé autorce, slečně Jessie Milesové a upozornila ji, že se s ní budu soudit pro plagiátorství, pokud nedostanu patřičnou odměnu za práci, podle níž ona napsala svou hru, tedy za mé dílo, které přikládám. Neodpověděla mi a já jsem tehdy neměla finanční prostředky, abych v té věci mohla pokračovat. Když jsem si však přečetla ve zmíněném časopise ten článek, spojila jsem se s několika advokáty, kteří jsou ochotni se věci ujmout na základě plné moci ode mne. Proto teď píšu Vám všem v naději, že společně nebo jednotlivě každý zvlášť mě budete chtít odpovídajícím způsobem odměnit jako pravého autora díla, na kterém budete všichni v nejbližších týdnech a měsících pracovat. Jinak budu nucena zahájit soudní řízení.

Končím v duchu uměleckého snažení, které máme všichni společné.

Se srdečným pozdravem Martha Coleridgeová, dramatička.

Dopis Marty Coleridgeové byl napsán 26. listopadu, den po Dni děkuvzdání. Připíchnutý k němu byl účet za vyhotovení kopií ze 17. listopadu. Byl tam ještě další dopis téhož data z firmy Dopisní schránky, která odeslala všechn ten materiál Normanu Zimmerovi. Na dalším listě papíru bylo jeho jméno a adresa a připíchnutý seznam se jmény osob, jimž měly být kopie odeslány. Stála tam tato jména:

Constance Lindstrornová, koproducentka

Cynthia Keatingová, původní práva

Gerald Palmer, copyright text hry

Avrum Zarim, copyright hudba

Clarence Hull, autor textu

Buddy Flynn, skladatel

Rowland Chapp, režisér

Naomi Janusová, choreografka.

Když Normanu Zimmerovi řekla sekretářka, že s ním chtějí mluvit dva detektivové, očekával opět Carellu a Browna.

Místo toho se objevil obrovitý zrzavý Bryan Shanahan a jeho menší kudrnatý kolega Jefferson Long, oba z 20. revíru dole ve městě. Mluvil pouze Shanahan. Řekl

Zimmerovi, že vyšetřují vraždu paní Marty Coleridgeové, ukázal mu její dopis a zeptal se ho, jestli dostal jeden exemplář. Zimmer se na dopis podíval a řekl: Blázen."

"Dostal jste ho?" zeptal se Shanahan. "Dostal."

"Kdy, prosím?"

"Přesné datum si nepamatuji. Někdy po Dnu děkuvzdání."

"Odpověděl jste na něj?"

"Ne, neodpověděl. Vždyť říkám, že ta ženská je blázen."

"Když jste s ní nevešel ve styk, jak si tím můžete být tak jistý, pane Zimmere?" zeptal se Shanahan.

Zimmer už začínal chápat, s kým má tu čest. Je to takový ten buldočí typ, co přijde s předem hotovým názorem, zakousne se do něj a nepustí. Ale říká taky, že vyšetřují vraždu nějaké paní. Musí dávat pozor.

"Jakmile má nějaká hra úspěch," řekl, "nebo film nebo román - nebo dokonce báseň, taky se to může stát, objeví se někdo a tvrdí, že mu tu věc někdo ukradl z neznámé, neuveřejněné, neinscenované a nezajímavé čmáranice napsané na zadní straně ubrousku. Další 'Dadierův nos'.

'Dadierův nos' byla hra, kterou napsal jeden pařížský brusič nůžek v roce 1884, čtyři roky před premiérou hry Edmonda Rostanda. Henri Clavére, tak se ten brusič jmenoval. A Rostandova hra Cyrano z Bergeracu, že ano? Clavére obžaloval Rostanda z plagiátorství. Při prohrál a utopil se v Seině. Kdybych odpovídal každému cvokovi, který si myslí, že mu někdo ukradl jeho dílo, nezbyl by mi čas na nic jiného."

Čelisti sevřené neochvějným přesvědčením o správnosti svého názoru. Kolega stojí vedle s kamenným výrazem a poslouchá, učí se. Zimmer zatoužil nakopnout oba.

"Ano," řekl trpělivě, ale nesnažil se zakrýt sotva slyšitelný povzdech. "Jsem spoluproducentem hry, která se jmenuje 'Pokoj, kde bydlí Jenny'. V tom máte pravdu. Ale pravda je i to, že naše hra nemá nic společného s hrou té nešťastné paní."

"Vy jste tu její hru četl, pane Zimmere?" Nečetl. A ani nebudu číst."

"Jak tedy víte, že se ta její hra nepodobá hře 'Pokoj, kde bydlí Jenny', na které je váš muzikál..."

"Tak za prvé, ta hra se původně nejmenovala 'Pokoj, kde bydlí Jenny', nýbrž 'Pokoj, kde bydlí Jessie'. A 'Pokoj, kde bydlí Jessie' je čistě autobiografická hra a napsala ji Jessica Milesová..."

"To vím."

"... a ne nějaká Margaret Coleridgeová."

"Martha Cole..."

"Martha nebo Margaret, na tom nezáleží."

Hra Marty Coleridgeové je taky čistě autobiografická."

"Vážně?"

"Ano. 'Můj pokoj'. Ta hra, kterou napsala a kterou jí, jak tvrdí, Jessica Milesová ukradla."

"Jak to víte, že je autobiografická?"

"Četl jsem ji."
"Ach tak. Vy jste tu paní znal?"
"Poznal jsem ji, teprve když jsem si přečetl její hru," řekl Shanahan. "Znal jste ji, dokud ještě žila?"
"Ne, pane Zimmere, neznal," řekl Shanahan. "Poznal jsem ji, když jsem si přečetl tu hru. Je to velice dobrá hra."
"Ach tak. Vy jste divadelní kritik?"
"Nemá smysl být jízlivý, pane Zimmere," řekl Shanahan a jeho kolega jen zamrkal. "Tu starou paní někdo zavraždil."
"To je mi opravdu líto. Ale mě už trochu unavuje, že sem pořád courají detektivové a vyptávají se mě na něco. Co je vlastně zač, to naše představení? Skotská hra?"
"Jaký detektivové?" zeptal se překvapený Shanahan. "Co je to skotská hra?" zeptal se jeho kolega.
"Ptát se na Martu Coleridgeovou?"
"Ne, ptát se na Andrewa Halea."
"Já bohužel nevím, kdo je..."
"Já vám něco povím," řekl Zimmer. "Jděte a promluvejte si se svými kolegy, ano? S Carellou a Brownem z 87. revíru."
"Co je to skotská hra?" zeptal se znovu Long.

9

Detektivové čekali na chodbě podniku Bud' fit plus, když z něj ve čtvrtek časně ráno vyšla Connie Lindstromová v nezapnutém norkovém kožichu, který jí vlál kolem černého trikotu a sportovních střeviců značky Nike, a přeplula kolem nich do nového pracovního dne. Když spatřila Carellu a Browna sedící na lavici, užasla. Zvolnila krok, podívala se na ně, potřásla hlavou a řekla: "Tak co mi chcete tentokrát?"

"Omlouváme se, že vás zase obtěžujeme."

"To bych prosila."

"Viděla jste už někdy tohle?" zeptal se Carella a podal jí kopii dopisu, kterou mu včera k večeru odevzdal Shanahan.

Connie ho vzala, začala číst, okamžitě ho poznala a vrátila Carellovi.

"Ano," řekla. "Co má být?" a spěchala kolem nich k východu.

Sešli po schodech na ulici, Connie jako první. Podívala se na hodinky, zamířila k okraji chodníku a pohledem pátrala po taxíku. Bylo půl deváté ráno a ukrutná zima, obloha nad hlavou byla jasná a bez mráčku, pouliční provoz v plném proudu. Sehnat v tuto hodinu volný taxík bylo téměř nemožné, ale autobusy byly přecpané a dostat se někam byl pomalý a únavný proces. Connie mávala na blížící se taxíky a vrtěla hlavou, když ji mýjely bez povšimnutí, protože byly obsazené.

"Tu paní, která napsala ten dopis, někdo zavraždil," řekl Carella. "Proboha, co je to? Skotská hra?" zeptala se Connie.

"Co je to skotská hra?" chtěl vědět Brown.

"Za deset minut musím být dole ve městě," řekla. "Nevím, oč jde, ale to je jedno, mám bohužel..."

"My s vámi musíme mluvit," řekl Carella. "Jestli se chcete svěřt, s radostí vás vezmeme."

"Čím?" zeptala se. "Policejním autem?" , "Pěkným dodgem."

"Na zadním sedadle?"

"V kufru," řekl Brown.

"Proč ne?" řekla Connie a všichni tři zamířili k vozu, který Carella zaparkoval za rohem. Byla velice fit, měli co dělat, aby ji stačili. Carella odemkl nejdřív přední dveře, pak ostatní a sklopil stínítko s růžovou cedulkou Policie. Connie se posadila vedle něho a Brown si vlezl dozadu. "Kam?" zeptal se Carella.

"Do Octagonu," řekla. "Už jste tam byli."

"Další konkurzy?"

"Nekonečná řada," řekla. "Uvědomte si, že tu ženskou neznám. Jestli myslíte, že její vražda..."

"Kdy jste dostala ten dopis, slečno Lindstromová?"

"Někdy minulý týden."

"Před tou seznamovačkou?"

"Ano."

"Co jste s ním udělala?"

"Dadierův nos," řekla a pokrčila rameny. "Co je to?"

"To je dlouhá historie. Dlouhatánský nos, jestli chcete. Stačí, když řeknu, že oběti plagiátora se objeví vždycky, když to někde vypadá na úspěch. Dala jsem ten dopis svému právnímu zástupci."

"Spojil se s pisatelkou?"

"Měla jsem říct zástupkyně, je to žena. Nemám ponětí, jestli se s ní spojila."

"Nezeptala jste se?"

"Co je mi po tom? Po hře napsané v roce 1922!"

"Ale taky po hře, která, jak se zdá, vede k vraždám." V autě nastalo ticho.

Connie obrátila ke Carellovi ostrý profil. "To nevíte jistě."

"Co nevíme?"

"Že ty dvě vraždy spolu vůbec nějak souvisejí. Neranila by vás oba mrtvice, kdybych si zapálila?"

"Jen si zakuřte," řekl k Brownovu překvapení Carella.

Zašmátrala v kabelce a vytáhla cigaretu a zapalovač. Rozžehla plamínek a přidržela ho u konce cigarety. Vyfoukla oblak kouře a blaženě vzdychla. Brown otevřel zadní okénko.

"Já chápu, jak se to jeví," řekla. "Hale nám odmítne prodat copyright a někdo ho zavraždí. Ženská napíše dopis, který

by snad mohl ohrozit uvedení hry, a někdo ji zabije. Ten někdo si přeje, aby byli oba mrtví." Dramaticky zvýšila hlas. "Já mám pro vás ale novinu. Ono se vždycky hrát nemusí. Když nastanou mimořádné těžkosti nebo komplikace, tak se hra prostě stáhne a je to."

"Jenže ono se přece bude hrát," řekl Brown. "A je to."

"Ano. Ale jestli si myslíte, že někdo z profesionálů, kteří se na hře podílejí, by zabíjel, jen aby se mohlo hrát..." Zavrtěla hlavou. "Ne, je mi líto."

"A co amatéři?" zeptal se Carella.

Někdy je lepší mít co dělat s profesionály.

Profesionál ví, co dělá, a když poruší pravidla, tak jen proto, že se v nich dokonale vyzná. Neprofesionál shledne v televizi pár vražd, usoudí, že pravidla jsou nanic, že stačí skočit do toho rovnýma nohama a hodit si jednu vraždičku. Amatér věří, že mu to projde, i když neví, co dělá. Profesionál je pevně přesvědčený, že musí vědět, co dělá, jinak ho chytanou; profesionál je pevně přesvědčený, že pokud nebude pořád lepší a lepší, tak ho nakonec zhaftnou. Ironií osudu běhá po světě víc amatérů než profesionálů a všichni do jednoho vzkvétají. Kdo nevěří, ať tam běží.

Podle Carelly a Browna byli do chystaného muzikálu "Pokoje, kde bydlí Jenny" zapleteni čtyři amatéři a tři z nich se dosud nalézali tady v tom jejich uspěchaném maloměstě. Čtvrtý byl někde v Tel Avivu, jezdil ve svém taxíku po tamějších přecpaných ulicích a doufal, že se mu do cesty nenachomejtně bomba. O tom, že by si izraelský taxikář mohl najmout Jamajčana z Houstonu, aby pro něj v jedné koupelně pověsil jednoho starce a dodatečně jedné staré paní zlomil vaz, nic nesvědčilo; vypadalo to spíš na čin totálního nováčka. Felicia Carrová z Los Angeles a Gerald Palmer z Londýna sice nepřicházeli v úvahu pro přílišnou vzdálenost, ale vyskytovali se ve městě v době, kdy přišla o život Martha Coleridgeová.

Na prvním místě vyčnívala nad všechny ostatní Cynthia Keatingová. Nenápadná Cynthia, která sundala otce z háku na dveřích do koupelny a dovlekla ho do postele. Naše milá Cynthia, plná starostí, jestli ji otcova sebevražda nepřipraví o mizerných pětadvacet tisíc, když ji kynuly statisíce z veleúspěšného muzikálu.

Kde hledat Cynthii Keatingovou, už věděli. Věděli, že Palmer se ubytoval v hotelu Piccadilly, zmínil se o tom na večírku u Connie Lindstromové. Od trvale nápomocného Normana Zimmera se dověděli, že Felicia Carrová bydlí ve městě u přítelkyně. Protože jak Felicia, tak Palmer měli odjet tento víkend domů a čas neúprosně utíkal, rozdělili nezbytné pochůzky mezi tři dvojice detektivů.

Ať je člověk - muž či žena - vinen, nebo ne, je vždycky překvapený a trochu vylekaný, když se mu na prahu objeví ochránci zákona. Felicia Carrová otevřela dveře bytu své přítelkyně v Majestě a spatřila dva statné chlapíky, kteří tam stáli a ukazovali odznaky. Vykulila zelené oči a zeptala se: "Co se děje, pánové?"

"Vyšetřujeme vraždu," řekl Meyer, protože po těch slovech mají amatéři obvykle plné kalhoty.

"Ve skutečnosti dvojí vraždu," řekl Kling bodře. "Nepustíte nás dál?"

"No... jistě," vykoktala Felicia.

Šli za ní do prostorného, slunečného pokoje s vyhlídkou na nedaleký majestský most. Na nábytku byly dosud letní potahy plné rozkvetlých žlutých, červených a fialových květů na pozadí velkých zelených listů. V té letní atmosféře a v slunci, svítícím dovnitř velkými okny, se zdálo, že venku je příjemný den. Ale teploměr byl hezky pod nulou a předpovědi hlásaly, že pozdě v noci nebo brzo ráno bude opět sněžit.

Felicia jim řekla, že právě odchází... "Tady je toho tolik k vidění," vysvětlila... a doufala, že to nebude trvat dlouho.

"Je mi samozřejmě líto, že byl někdo zavražděn."

"Dva lidé," připomněl Kling.

"Ano, promiňte."

"Slečno Carrová," řekl Meyer, "můžete nám říct, kde jste byla minulou neděli večer?"

"Co, prosím?"

"Minulou neděli večer," opakoval. "Pátého," vysvětlil Kling.

"Můžete nám říct, kde jste byla?"

"Ano... proč?"

"Vyšetřujeme vraždu," řekl Meyer a povzbudivě se usmál.

"Co to má společného se mnou?"

"Pravděpodobně nic," řekl Kling a lítostivě přikývl, jako by chtěl říct: já vím, že s těmi vraždami nemáte nic společného, a vy to taky víte, jenže my vám ty otázky položit musíme, chápejte, je to naše práce. Ale Felicia Carrová nebyla nadarmo obyvatelkou hlavního filmového města vesmíru. Viděla všechny detektivky, které se kdy natočily ve filmu i v televizi, a nehodlala sednout na lep těm komediantům a jejich trikům.

"Jak to, pravděpodobně?" řekla rozzlobeně. "Proč chcete vědět, kde jsem byla v neděli večer? Ten večer došlo k vraždě?"

"Ano, slečno Carrová," řekl Kling a snažil se vypadat ještě lítostivěji, jenže Felicia se nedala obalamutit.

"Co to má být?" řekla. "Gestapo losangeleské policie?"

"Znáte nějakou Martu Coleridgeovou?" zeptal se Meyer. Rázem se na scéně objevil zlý policajt. Už se neusmíval. S tou holou hlavou vypadal jako kat se sekýrou. Paže zkřížené na prsou vyjadřovaly nepřátelský postoj, modré oči si ji chladně měřily. Nevěděl, že má co činit se schopnou podnikatelkou, která jen před dvěma týdny prodala tři domy.

"Ne, kdo je Martha Coleridgeová?" zeptala se. "Je to ta babka, co ji minulou neděli někdo zabil? O to vám jde?"

"Ano, slečno Carrová."

"Já ji neznám. Nikdy jsem o ní neslyšela. Stačí vám to? Ale teď už musím jít."

"Ještě pár otázek," řekl Kling mírně. "Jestli nám můžete věnovat ještě minutku."

Hodný policajt s vlasy jako len a s hnědýma očima a tvářemi ještě zrůžovělými zimou venku! Snaží se vymámit z ní něco a neuvědomuje si, že ona pochází z pozlátkového města Hollywoodu, kde pokud lidé vůbec někam jdou, tak skutečně čekají na křižovatkách, až se změní světla.

"Myslím, že na to nemáte právo," řekla. "Vrazit sem a..."

"Slečno Carrová, byla jste někdy v Texasu?" zeptal se Meyer. "Ano, byla. V Texasu? Co má Texas společného..."

"V Houstonu v Texasu?"

"Ne, jen v Dallasu."

"Znáte nějakého Andrewa Halea?"

"Ne. Ano. Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale znám jeho jméno. Někdo se o něm zmínil."

"Kdo se o něm zmínil?"

"Myslím, že Cynthia. Byl to její otec, že?"

"Při jaké příležitosti se o něm zmínila?"

"Týkalo se to práv k původní hře? Opravdu se nepamatuju."

"Ale řekla jste, že neznáte žádnou Martu Coleridgeovou?"

"Ano, řekla."

"Nedostala jste od ní nedávno dopis?"

"Cože?"

"Dopis. Od paní, která se jmenuje Martha Coleridgeová. Vysvětluje v něm, že napsala hru, která se jmenuje..."

"Ach ano! Vrátila jsem ho Normanovi. Chcete říct, že to je ta osoba, co byla zavražděná?"

"Normanu Zimmerovi?"

"Ano. Je to ona, kdo...?"

"Proč jste ho poslala jemu?"

"Myslela jsem si, že bude vědět, co s ním. Je přece producent, že? Co vím já o bláznivé staré paní, která napsala nějakou hru v r. 1922?"

"Promiňte," řekl Kling zdvořile, "ale proč říkáte vrátila?"

"No, byl adresovaný mně prostřednictvím jeho kanceláře. Poslal mi ho po poslovi a já jsem mu ho poštou vrátila."

"Spojit se slečnou Coleridgeovou jste se nesnažila?" zeptal se Meyer. "Ne, proč bych to dělala?"

"Nesnažila jste se jí napsat nebo zatelefonovat..." a

"Ne. "Nepřipadl vám její dopis výhružný?"

"Výhružný?"

"Ano. Píše, že vás dá k soudu..."

"To se mě netýká."

"Opravdu ne?"

"To je Normanův problém. A Conniin. Oni jsou producenti."

"Ale kdyby se kvůli hře zahájilo soudní řízení..."

"Můj problém to není."

"Třeba by se hra vůbec nedávala," řekl Kling rozšafně. "A stalo by se něco?"

"Dejte pokoj, slečno Carrová," řekl Meyer ostře. "Je v tom přece spousta peněz."

"Já mám v Los Angeles dobré zaměstnání," řekla Felicia. "Nebylo by špatné, kdyby se Jenny s jejím pokojem hrála. Ale když se nebude hrát, nic se nestane. Život půjde dál."

Pro Martu Coleridgeovou ne, pomyslel si Meyer.

"Můžete nám tedy říct, kde jste byla v neděli večer?" zeptal se.

"Šly jsme s přítelkyní do kina," řekla Felicia a vzdychla. pS tou, co jí patří tenhle byt. Shirley Lasserová se jmenuje."

"Na čem jste byly?" zeptal se Kling jakoby nic. "Na novém filmu s Travoltou."

"Byl dobrý?"

"Film byl pod psa," řekla Felicia. "Ale jeho mám ráda."

"Bývá dobrý," přisvědčil Kling.

"

"Ano.

"Zdá se vám hezký?"

"Ohromně hezký."

"V kolik to začalo?" zeptal se Meyer už zase ve své původní podobě. "V osm."

"V kolik jste se vrátila domů?"

"Asi tak v jedenáct."

"Přítelkyně byla s vámi celou dobu?" A -O.K

"Kde ji najdeme?"

"Ted' zrovna je v práci."

"Kde?"

"Mě z vás raní mrtvice," řekla Felicia.

Když opustili centrum, obloha se začínala zatahovat. Město se před nastávajícími svátky vyšňořilo a nedůtklivě si žádalo sníh. Výlohy obchodů svítily falešným sněhem a falešní Santa Clausové z Armády spásy zvonili zvonci před falešnými komíny na každém druhém nároží. Bylo 9. prosince a Štědrý den se rychle blížil. Město potřebovalo, aby se na střechy snesl opravdový Santa Claus a aby se z oblohy nad ním něžně sypal sníh. Město potřebovalo znamení.

"Myslím, že mluvila pravdu," řekl Kling. "Já si to nemyslím," řekl Meyer.

"V čem lhala?"

"Dostane dopis, který vyhrožuje soudem, a zapomene jméno pisatelky"

"No..."

"Říká - v uvozovkách - nikdy jsem o ní neslyšela. A pak se jí najednou rozbřeske. Ach ano, už si vzpomínám," řekl a docela se mu dařilo Felicii napodobit. "Martha Coleridgeová! To je ta, co napsala ten dopis a mohla mě připravit o možnost nic nedělat a odebrat se předčasně do důchodu." Podal Klingovi svůj urobil. "Zavolej tu Shirley Lasserovou," řekl, "a pověz jí, že jsme na cestě. Sázím se, že ta její kámoška s ní už mluvila a dohodly se, že minulou neděli byly společně na Travoltovi."

Kling začal mačkat čísla. "Na kterým asi," řekl.

Že Jamajčani spí po deseti nebo dvanácti v jedné místnosti, Špekoun Ollie Weeks věděl, a proto by ho nepřekvapilo, kdyby se jamajský návštěvník z Houstonu v Texasu nastěhoval ke svým příbuzným nebo přátelům, kteří teď žijí v tomto městě, to fakt ne. Protože dále věděl, že dotyčný Jamajčan se seznámil s Altheou Clearyovou v jedné jídelně v osmaosmdesátce, vydal se do jamajské enklávy, kterou v revíru měli, do tak zvaných Forbesových domů na Noonanově u Croweovy - a pohofel. Neodradilo ho to, ale obcházet šest dalších jamajských kolonií se mu nechtělo, a tak se rozhodl pro tu největší dole ve městě, tu ve 12. revíru.

Tady ve staré části města ústily točité uličky se jmény, jež mohla klidně pocházet z Floridy, jako Lipová, Ibišková, Pelikánů, Mořské krávy a Volavčí, do dalších stísněných uliček a průchodů pojmenovaných Goedkoop, Keule, Sprenkels a Visser; tak je nazvali Holanďani, když město bylo ještě nové a v přístavu kotvily lodi se stožáry. Ty dny jsou navěky pryč, má drahá. Ulice Visser vedla původně od Neapolské úžiny a Čínského města na východ, ale pak zahrnula na sever k řece Harbu; do míst, kde se kdysi rozkládala skladiště se zbožím. Nově postavené obytné domy byly příliš daleko od středu, aby mohly být pokládány za Dolní město, a ne dostatečně blízko, aby patřily do hypermoderní čtvrti Hopscotch; oficiálně se jim říkalo Mapesovy domy podle někdejšího státního guvernéra Josepha Mapese, který se těšil obecné úctě.

Pro všechny ty budovy měla policie patero přívlastků. Začínaly "nejistým", pokračovaly "podezřelým", vedly k "riskantnímu" a "nebezpečnému" a končily "hazardním". Na stupnici bezpečnosti patřily Mapesovy domy pod trojku, ačkoli pochůzkáři této oblasti pokládali takové hodnocení za zastaralé. Policisti z dvaatřicítky nazývali komplex všech těch domů Rockfort podle vodním příkopem chráněné pevnosti ze 17. století na nejvýchodnější hranici Kingstonu, ale to bylo snad spíš proto, že tam osmdesát procent obyvatel tvořili Jamajčani.

V Ollieho osobní stupnici bezpečnosti dostal Rockfort osmičku; v jeho slovníku to znamenalo zasranou díru, co ti mám povídat, člověče! Šel tam ten čtvrtek odpoledne sám, ale jen proto, že byl boží den a do Vánoc chybělo jen několik týdnů. Jinak by byl požadoval doprovod a ochranu. Nevykračoval si sebevědomě jako jindy, i když cítil, že tady mezi jamajskými bratry by to bylo jeho povinností, to zase jo, ale choval se skoro podlízavě, když chodil od dveří ke dveřím a ptal se po muži měřícím něco přes metr osmdesát, s kávovou pletí, hlubokýma hnědýma očima, širokýma rameny, štíhlým pasem, svůdným úsměvem a melodickým jamajským hlasem. O modré hvězdy vytetované na penisu se nezmiňoval, protože mezi lidmi, které oslovil, se mnoho žen i mnoho mužů pokládalo za křesfany.

Nedařilo se mu až do tří hodin odpoledne, kdy už začínal padat sníh a obloha nad hlavou byla tak zachmuřená, že uvažoval o návratu do domovského revíru.

Cynthia Keatingová nevypadala překvapeně, když na svém prahu spatřila už podruhé Carellu a Browna. Dokonce ani nepohrozila, že zavolá svého právního zástupce. Vyzvala je, ať jdou dál, řekla, že má pro ně deset minut, a pak si sedla proti nim, zkřížila nohy a zkřížila i paže na prsou. Mezitím začalo chumelit a okno za ní se henžilo vločkami, které vítr honil sem a tam.

Carella přistoupil rovnou k věci.

"Do kanceláře pana Normana Zimmera přišlo několik dopisů," začal. "Jeden byl adresován vám jako majitelce původních práv na hru 'Pokoje, kde bydlí Jenny'. V příloze byla fotokopie hry, kterou napsala slečna Coleridgeová. Dostala jste tu hru a přiložený dopis?"

"Ano, dostala." Pokrok, řekl si Carella. "Co jste tomu říkala?"

"Znepokojilo mě to." Proč?"

"Protože se mi zdálo, že mezi její hrou a 'Pokoje, kde bydlí Jenny' je určitá podobnost."

"Jaká podobnost?"

"Tak například hned výchozí situace. Do Ameriky přijede mladá emigrantka a zamiluje se do člověka jiné víry.

Současně však propadá zaujetí pro samotné město - a nakonec mu dá přednost před milencem. To je v obou hrách stejné. A také celé pojetí. Milostný příběh vidíme oknem jejího pokoje a to okno je vlastně oknem do jejího srdce. To je také stejné. Když jsem si to přečetla, tak mě to... jak to mám říct... polekalo."

"Co jste udělala?"

"Zavolala jsem Todda a on..."

"Todda Alexandera?"

Ano. Mého advokáta. Poradil mi, abych se tím nezabývala."

"A vy jste ho poslechla?"

Na kratičký okamžik zaváhala. Carella si toho povšiml a Brown rovněž. Jejich oči nic neprozradily, ale všimli si toho. Její letmé vnitřní rozmyšlení vedlo zřejmě k rozhodnutí povědět pravdu.

"Ne, já jsem se tím zabývala," řekla.

Ale pravda nevyhnutelně vedla k další otázce. "Co jste tedy udělala?" zeptal se Brown. Opět to kratičké zaváhání.

"Šla jsem ji navštívit," řekla Cynthia.

Detektivové nevěděli, proč mluví pravdu - pokud to pravda skutečně byla. Žena, na kterou se sem přišli vyptávat, byla mrtvá a nic z toho, co se odehrálo mezi ní a Cynthií Keatingovou, nešlo potvrdit, ani vyvrátit. Cynthia si však zřejmě vybrala cestu pravdy; poděkovali pánuobohu i za malé dary a vrhli se do toho rovnýma nohama.

"Kdy to bylo?" zeptal se Carella.

"Den po tom, co jsem dostala tu hru. Zavolala jsem jí a dohodly jsme se na schůzce."

"Kdy jste se sešly?"

"Ten čtvrtek před seznamovačkou u Connie."

"Kde se konala ta schůzka?" zeptal se Brown. "V jejím bytě. Dole ve městě na Sinclairově."

"O čem jste spolu mluvily?"

"O tom dopise, o její hře. Chtěla jsem zjistit, oč jí přesně jde."

"Jak to myslíte?"

"V dopise psala, že bude žádat ‚odpovídající náhradu‘. Chtěla jsem vědět, co pokládá za odpovídající."

"Šla jste s ní smlouvat, jestli vám dobře rozumíme?"

"Jak jsem už řekla, dělalo mi to starost. Její hra nemohla být podvod, poslala nám program s jménem divadla a datem premiéry. Jak by to mohl být podvod? A jestli nebyl, tak její hra byla vzorem pro ‚Pokoj, kde bydlí Jenny‘. Vůbec jsem o tom nepochybovala."

"Takže jste tam šla uzavřít obchod?"

"Zjistit, zda je možný."

"I když vám to advokát nedoporučil?"

"Znáte přece advokáty!" řekla a odbyla celou tu profesi mávnutím ruky. "O kolik přesně jí šlo?" zeptal se Brown.

"O milion dolarů v hotovosti."

"Chtěla po vás milion dolarů?"

"To byla celková suma, kterou chtěla od nás všech. Od těch deseti lidí, kterým poslala dopis. Sto tisíc od každého."

"Co jste jí řekla?"

"Řekla jsem jí, že nemohu mluvit za ostatní, ale že o tom budu přemýšlet a vrátím se. Neměla jsem v úmyslu dát jí to, pokládala jsem ten požadavek za nesmyslný. Todd měl pravdu. Neměla jsem tam vůbec ChOdlť."

"Řekla byste, že myslela tu cenu vážně?"

"Řekla mi, že o ní nemíní diskutovat. Jeden milion dolarů."

"Mluvila jste o tom s ostatními?"

Ano."

"S kým?"

"S Normanem Zimmerem a s Conií Lindstromovou. To jsou naši producenti. Měla jsem to přenechat jim hned na začátku."

"Co řekli?"

"Nech to být. Totéž jako Todd."

"A co ti ostatní, kteří dostali ten dopis? Mluvila jste s někým z nich?"

"

"Ne. "S nikým ze zainteresovaných uměleckých pracovníků?" K

"Ne. "A co s ostatními majiteli copyrightů?"

"S Felicií a Gerrym? Ne."

Nezmínila jste se jim o tom na té seznamovačce?"

"

"Ne. "I když jste se setkala se slečnou Coleridgeovou jen pár dní předtím?"

"Nepokládala jsem to za nutné."

"Proč?" zeptal se Brown.

"Už jsem vám to řekla. Poradili mi, ať to nechám plavat. Tak jsem poslechla." Pokrčila zběžně rameny. Kromě toho jsme byli na večíрку. Řekla jsem si, co je mi po ní."

"Co jste si myslela, že se bude dít dál?"

"Neměla jsem ponětí. Bude-li se s námi soudit, ať se soudí. Ale sto tisíc dolaru, které ostatně ani nemám, jí jen tak nedám."

"Setkala jste se s ní ještě někdy po tom čtvrtku?"

"Nesetkala."

"Nešla jste si s ní ještě jednou promluvit?"

"

"Ne. "Nezavolala jí?" K

"Ne. "Takže jste se s ní už potom nijak nespojila?"

"Ne."

"Víte, že je mrtvá?"

Cynthia buď oněměla úžasem, nebo zase zaváhala v rozpacích nad tím, má-li přiznat pravdu.

"Ne," řekla konečně. "To jsem nevěděla."

"Stálo to v novinách," řekl Brown. "Neviděla jsem to."

"Taky to bylo v televizi."

"Tak proto jste tady?" zeptala se. "Proto jsme tady."

"Vy si pořád ještě myslíte..." Zavrtěla hlavou a odmlčela se. Mýlíte se," řekla.

Snad se opravdu mýlili.

"Ten s ta jízva, jo," řekla ta žena. Znělo to jako "Den z da ízva, jo."

"Vy ho znáte?" podivil se Ollie. Šlapal po dláždění už dvě hodiny. "Tady v náš komplex, jinde neviděla," řekla žena. Opékala banány na kuchyňském sporáku a nakláněla pánev ze strany na stranu, aby se máslo rovnoměrně rozlilo. V hrnci na druhém hořáku se vařila zelenina naložená v česneku a v oleji. V troubě se navíc peklo něco šťavnatého. Žena byla bosa, měla volnou halenu s květinovým vzorem a k tomu na hlavě růžový šátek. Kuchyňka byla malá a uklizená, vůně jídla omamná. Ollie dostal hlad jako vlk.

"Jak se menuje, věděla byste?"

"Jeho meno neslyšela," řekla žena. "Kde ste ho viděla?"

"Tady, tam, v komplex, jak říkala."

"Co je to?" zeptal se. "Smažené banány?"

"No jo, člověče, co by bylo?"

"Jak chutnají?"

"Co byt?"

"Ty banány."

"Chtěla okusila?"

"Vypadají znamenitě."

"Za chvílička hotový," řekla.

Ollie pozoroval, jak se máslo škvíří na pánvi, a tekly mu sliny. "Kde tady v komplexu, vzpomenete si?" zeptal se.

"Hrál saxofón," řekla. pChtěla kousička?"

Přemístila pánev na nezapálený hořák, vidličkou položila jeden banán na talíř a ten podala Olliemu. Nabodl banán a spolkl ho téměř najednou. Dívala se na něho s rukama opřenýma v bok a spokojeně se usmívala. "Bylo to extra," řekl.

"Jo," řekla. "Potom moc lepší. Dám na nich vanilkový zmrzlina." Doufal, že mu nabídne ještě jeden, s vanilkovou zmrzlinou nebo bez ní, horký nebo studený, ale zklamal se. Vrátil talíř na místo, utřel si hřbetem ruky ústa a řekl: "Tak on je muzikant, říkáte?"

Muzikant ne, ale saxofon hrála."

"Kde jste ho slyšela hrát?"

"V rekreačka," řekla.

Gemy Palmer si balil kufr do Londýna, když ten čtvrtek ve čtyři odpoledne přišli do jeho hotelového pokoje.

"Odjízďm až v neděli večer," řekl, "ale rád jsem hotový včas."

Pokoj byl v desátém patře hotelu Piccadilly, který ani zdaleka nebyl tak módní jako hotely v ulicích vedoucích z Jeffersonovy třídy a byl hodně daleko od Stemmlerovy s jejími restauracemi a divadly. Carella si nejasně vzpomínal, že v nepříliš dávne minulosti to bývala jezdecká akademie; bylo to předtím, než nový primátor došlápl na prostitutky, které používaly hodinové hotely pro své rychlé transakce. Hotel dosud budil zašlý a opotřebovaný dojem, závěsy a pokrývky na postelích byly ošoupané, opěradla lenošek místy prodřená. Carella si sedl do jedné, Brown do druhé. Palmer stál u vzdálenějšího konce postele naproti nim s náručí šatstva z prádelníku a skříně; právě to přenášel do otevřeného kufru.

Hnědý oblek, kanárkově žlutá košile s bílým límečkem a hnědá hedvábná kravata byly úhledně rozloženy na posteli. Palmer vysvětlil, že je dal stranou, protože večer jde na večeri a do divadla. Řekl, na co - ani jeden z obou detektivů to neviděl, ani o tom neslyšel - a vysvětlil, že Norman Zimmer pro ně zamluvil vstupenky ve Fergusonově divadle. To všechno vyslovoval jako obyvatel londýnského předměstí a dosáhl jen toho, že dělal dojem špatně napodobeného Angličana.

"Čemu vděčím za čest, že jste mě navštívili?" zeptal se. "Znáte nějakou Martu Coleridgeovou?" zeptal se Brown. "Vím o ní," řekl Palmer, "ale neměl jsem to potěšení." Dostal jste od ní nedávno dopis?"

"To tedy ano."

"Spolu se hrou nazvanou ‚Můj pokoj‘ a exemplářem programu premiéry?"

"Ano. To všechno. Ovšem."

"Co jste tomu říkal?" zeptal se Carella.

Nemůžu říct, že bych si tu hru přečet. Ale ten dopis se mi zdál docela zajímavý."

"Co jste s ním udělal?"

Palmer přendával asi půltucet složených košil na postel. Přestal, podíval se přes postel na detektivy a řekl: "Co jsem s tím udělal? Měl jsem s tím něco udělat?"

"Nezdál se vám ten dopis výhružný?"

Abych řekl, tak ne. Pokládá jsem pisatelku za bláznivou babku," řekl Palmer a rovnal košile do kufru.

"Neměl jste tedy dojem, že vám vyhrožuje?"

"Měl jsem si myslet, že mi vyhrožuje?" zeptal se Palmer a zatvářil se překvapeně, pobaveně a navíc drze jako dítě, které udělá na babičku a dědečka modrýma očima nevinný kukuč a šibalsky se usmívá. Carella měl opět pocit, že někoho napodobuje, snad nějakého baviče, kterého viděl někde v kabaretu, nebo nejapného komika ve filmu. Anebo je prostě hloupý.

"Navštívil jste ji nebo něco?" zeptal se Brown. "Panebože, ne," řekl Palmer.

"Myslel jste, že to za to nestojí, vidíte?"

"Taky že nestálo."

"Mluvil jste o tom buď s Cynthií Keatingovou, nebo s Felicií Carrovou?"
Nemluvil."

"Panu Zimmerovi jste se o tom zmínil? Nebo jeho partnerce?"

"Snad ano."

"Kdy by to bylo?"

"Že jsem se jim o tom zmínil? Myslím, že na tom večírku."

"Před večírkem ani jednomu z nich?"

"Ne. Měl jsem jim zavolat?"

"Ne, ale jak to, že jste to neudělal?"

"Moment. Já si vzpomenu. Dostal jsem ten materiál z kanceláře pana Zimmera, víte. Předpokládal jsem tedy, že zná jeho obsah. A v tom případě by bylo zbytečný volat, nemyslíte?"

Opět ta drzá, až trochu urážlivě zvednutá obočí a úsměv, který říkal: Vážně, lidi, tohle přece bije do očí, ne, tak proč se okolo toho točíme? Brown měl chuť mu jednu vrazit.

"Neměl jste pocit, že slečna Coleridgeová ohrožuje vaše představení?"

"Jakpak bych neměl!"

"A eventuální budoucí zisk?"

Jakpak by ne!" řekl Palmer. "Ale ona chtěla na každým z nás sto tisíc! Sto tisíc! To mohla rovnou chtít sto milionů! Já bych ji nemoh dát ani sto tisíc, natož milion, chápete? Víte, kolik vydělávám v poštovní u Martinse a Greenville? Sedm tisíc liber ročně! O hezkejš pár dolaru míň než sto tisíc!"

Opět to povytažené obočí. Modrý kukuč. Potutelný úsměv. Brown v duchu počítal. Podle něho dělalo sedm tisíc liber asi deset a půl tisíce dolarů ročně.

"Tak jste se o to prostě dál nestaral?"

"Nechal jsem to plavat..." Pokrčil rameny. "Nestaral jsem se, jak říkáte vy." Našpulil rty. Prostě jsem to ignoroval."

"A teď je mrtvá," řekl Brown a pozoroval ho.

"Já vím," řekl Palmer. "Viděl jsem zprávu v jednom z těch vašich plátků." Tentokrát se modré oči nerozšířily.

Nevyjádřily překvapení. Pokud vůbec něco, tak byly trochu přehnaně litéstivé. Carella byl čím dál tím přesvědčenější, že ten člověk něco předstírá, že je daleko mazanější a inteligentnější než ten málo placený úředníček, kterým skutečně je.

"Jak vám bylo, když jste to četl?" zeptal se.

"To víte, že jsem si nepřál, aby ta ženská umřela, to určitě ne," řekl Palmer. "Ale musím přiznat, že je to takhle pro všechny lepší." Opět povytáhl obočí, opět ten kukuč, tentokrát bez úsměvu, jen pohled, který říkal: Přece se mnou souhlasíte, ne? Zavřel víko kufří, vytáhl čísla na patentním zámku a na důkaz, že je hotov, si oprášil ruce.

"Hotovo," řekl.

"V kolik v neděli odjízďte?" zeptal se Brown. "V osm letadlem."

"Takže zbývá dost času." Ale? Na copak?"

Zatknout tě, myslel si Brown.

"Stihnout matiné," řekl. "U nás hraje moc divadel v sobotu dopoledne."

"V Londýně taky," řekl Palmer skoro toužebně.

Člověk, který měl na starosti vydávání klíčů ke společenské místnosti v komplexu, byl starý černoch. Představil se jako Michael, žádné příjmení. Dneska lidi snad ani nemaj příjmení, všiml si Ollie, bylo mu to celkem putna. Měl ale pocit, že lidi by měli bejt na svý příjmení hrdý, dyť je to kryndapána jejich dědictví! Místo toho vás každej pitomec voslovuje jen křestním ménem, vod doktora až po banku! Ale tomuhle Michaelovi to patří, jako starej pajdavej negr se už narodil. "Hledám Jamajčana s jizvou po noži na vobličejí. Na ptákovi má vytetovanou hvězdu a hraje na saxík," oznámil mu Ollie.

Stařík se rozesmál.

"To neni sranda," řekl Ollie. "Možná, že voddělal dva lidi."

"To teda sranda není," souhlasil vystřízlivěly Michael.

"Viděls ho tady někde? Jedna ženská mi řekla, že tu hrál na saxík."

"To myslíte toho fešáka z Londýna?" zeptal se Michael.

Seděli všichni ve služebně kolem Carellova stolu a popíjeli kávu, kterou vařil Miscolo ve své kanceláři. Ollie byl jediný, komu se zdálo, že to kafe chutná odporně. Ostatní došli za dlouhá léta k přesvědčení, že ta káva není tak špatná, že je to vlastně ten druh, který labužníci najdou v malých postranních kavárničkách v Paříži nebo v Seattlu. Ollie svůj první lok div nevypřskl.

Přišel jim povědět, co se dověděl dole v Rockfortu. Ti čtyři detektivové, kteří ho poslouchali, byli Carella, Brown, Meyer a Kling; ten se motal kolem toho případu už věčnost, jak se mu zdálo, ale fakticky se účastnil vyšetřování až od 29. října. Ollie mu připadal trochu jako host nějaké talk show v televizi. Moderátorem byl Carella a ostatní pozvaní, kteří přišli dřív, se trochu sesedli, aby udělali Olliemu místo. Vložil právě do jásavého pískání a bouřlivého potlesku. Brown a Meyer seděli na židlích, které si přitáhli od svých psacích stolů, Kling na rohu Carellova stolu.

Bylo tu velice příjemně, venku bylo nějakých dvacet stupňů Fahrenheita, tedy asi šest nebo sedm Celsia pod nulou. V takové zimě je dobré být v teplíčku. Hodiny ve služebně ukazovaly čtvrt na šest odpoledne nebo sedmáct patnáct, jak je ctěná libost. Ollie zavolal z města hned, jak mluvil s panem Michaellem a pak znova s paní kuchařkou, která mu nabídla další banán, a žádal Carellu, aby na něho počkal, bude tam co by dup.

To do čtyř chybělo deset minut. Ollieho zdržel sních, co se dá dělat, to je prst Boží, vysvětlil. Sněžilo pořád, poletující

vločky narážely na okna služebny jako duchové, zoufale se snažící dostat dovnitř.

"Já tomu rozumím takhle," řekl Ollie. "Bridges tam bydlel se svým bráchancem začátkem listopadu celej tejden nebo tak ňák. Ten děda s klíčkama si pamatuje, že přišel cvičit na saxiku. Myslim si, že to bylo potom, co voddělal Halea a než vodletěl domů."

"Tohle všechno ti řekl ten děda?"

"Vo vraždě ne, to si myslim já. Vo tom von nic neví."

"Co teda ví?"

"Vo bráchanci, vo sazku, vo tom, že vodletěl domů."

"Mluvils s tím bratrancem?"

"Zaklepal sem na dveře, nic. Ale řek sem si, že je to dost důležitý, abych za tím šel. Proto sem tady."

"Kdo ti řekl, že ten hráč na saxofon je John Bridges?"

"Ten černej dědek."

"A řekl ti, že odletěl domů do Houstonu?" xiJo a ne," řekl Ollie a usmál se.

"Máme hádat?"

"Von neletěl domů do Houstonu v Texasu."

"A kam teda, prosím tě?"

"Do Euston v Anglii. Zní to stejně, to jo, ale jinak se to píše. E-U-ST-O-N. To je čtvrt', takhle se jí říká v Londýně."

Vrátil sem se k tý ženský, co dělá smažený banány..."

"Cože?" zeptal se Carella.

"Tamější kuchařka, menuje se Sarah Crawfordová a umí skvělý smažený banány."

Ollie cítil, že teď ho všichni napjatě poslouchají.

"Pochází z Jamajky a povídala mi o Euston a taky o King's Crossu to je prej nedaleko a je tam spousta šlapek a obchodníků s drogama a vlakovejch nádraží. Osobně Bridgese neznala, ale jeho bráchanec jí řekl, že bydlí v Londýně v Euston. A to je všecko, jo, hoši, všecinko," řekl Ollie. "Znáte někoho jinýho z Londýna?"

Čekali venku před Fergusonovým divadlem, až se objeví Gerald Palmer; šel na večerní představení začínající v osm hodin. Měl na sobě tmavomodrý zimmnik, pod ním hnědý oblek, tu kanárkově žlutou košili s bílým límečkem a hnědou hedvábnou kravatu, všechno, co viděli dnes u něj na posteli. Vlasý a ramena zimmniku měl poprášené sněhem. Když spatřil Carellu a Browna, jak stojí nedaleko vchodu a čekají na něho, udělal opět onen modrý kukuč. Vedl se s jakousi blondýnkou, která se při pohledu na blížící se detektivy zatvářila nechápavě.

"Pane Palmere," řekl Carella, "nešel byste laskavě s námi?"

"Kvůli čemu?" zeptal se Palmer.

"Máme na vás několik otázek."

Palmer se snad snažil udělat dojem na blondýnku, anebo byl prostě jen hloupý, ale zatvářil se úplně stejně jako předtím, drze a samolibě, jak už to znali.

"Je mi moc líto," řekl, "ale mám jiný plány."

"My taky," řekl Brown.

Blondýnka přijala Palmerovu milostivou nabídku, aby šla do divadla sama, zatímco on vyřídí "tuhle pakárnu", jak tomu říkal, a stále si hrál na ministerského předsedu, který má co dělat s dvěma drzími reportéry. Celou cestu na policii si stěžoval na zdejší policisty, říkal jim, že nemají právo takhle se chovat k cizinci, i když oni ovšem to právo bez nejmenších pochyb měli, neboť zákon platí jak pro občany, tak pro cizince, pokud nemají diplomatickou imunitu. Jakmile se ocitl na stanici, seznámili ho s jeho právy. Byla zcela odlišná od práv ve Spojeném království, ale on neznal ani ta, ani ona, jak jim vysvětlil, protože se nikdy nedostal do střetu se zákonem. Vůbec nemůže pochopit, proč ho policie sebrala; což byla ta stará písnička, kterou poslouchali už staletí z úst jak vrahů se sekýrou, tak s kulometem. Z úcty k jeho cizí státní příslušnosti ho posadili do kanceláře poručíka Byrnese, která byla pohodlnější než místnost určená výslechům, a nabídli mu Miscolovu kávu nebo šálek čaje, podle toho, co radši. Místo toho předvedl obvyklý kukuč a vytažené obočí, rty našpužené rozhořčením, a řekl jim, že není důvod, aby od něho očekávali stereotypní chování, on dává přednost kávě před čajem. Působil přesně jako typ Angličana, kterým se pokoušel nebýt.

"Tak nám povězte, pane Palmere," řekl Carella, "jestli znáte někoho, kdo se jmenuje John Bridges?"

"Neznám. Kdo to má být?"

"Myslíme si, že pravděpodobně zabil Andrewa Halea."

"Je mi líto, ale proč bych já měl vědět, kdo je Andrew Hale?"

"Máte vědět jen to, co víte," řekl Carella.

"Inteligentní odpověď," řekl Palmer. "Pochází z Euston."

"Andrew Hale?"

"John Bridges. Víte, kde je Euston?"

"Ovšem, že vím."

"Znáte někoho z Euston?"

"

"Ne. "Nebo z King's Crossu?"

"Do těchto míst já obvykle nechodím," řekl Palmer. "Znáte v Londýně nějaké Jamajčany?"

"Ne."

"Kdy jste se poprvé dověděl, že Andrew Hale dělá potíže?"

"Já žádného Andrewa Halea neznám."

"Je to otec Cynthia Keatingové. Víte, že kdysi vlastnil práva na původní hru ,Pokoj, kde bydlí Jenny'?"

"Nevím nic o něm, ani o nějakých jeho právech."
"Nikdo vás neinformoval?"
"Živá duše se mi o tom nezmínila."
"Takže se to poprvé dovídáte teď, právě v tuto minutu, ano?"
"No... to zrovna ne. Ne v tuto minutu."
"Takže jste to věděl už dřív."
"Asi ano. Teď se mi zdá, že asi ano."
"Kdy jste se to dověděl?"
"To si už opravdu nepamatuju."
"Mohlo to být před 29. říjnem?"
"To je dávno, kdo by si to pamatoval?"
"Pamatujete si, jak jste se o tom dověděl?"
"Pravděpodobně jsem to čet v novinách."
"Vzpomenete si v kterých?"
"To ne, bohužel."
"Vzpomenete si, kdy to mohlo být?"
"Lituju, ale ne."
"Byly to anglické noviny?"
"Určitě ne."
"Tak tedy americké, ano?"
"Já vážně nevím, co to bylo za noviny. Snad anglické, já nevím." Ale před chvílí jste řekl, že ne."
"Ano, ale já si to doopravdy nepamatuju."
"Jak dobře znáte Cynthii Keatingovou?"
"Skoro vůbec ne. Poprvé jsme se setkali před týdnem."
"Kde to bylo?"
"Na večírku u Connie."
"Na té seznamovačce?"
"Už to vím, tam."
"Předtím jste s ní nikdy nemluvil?"
"Nikdy. Měl jsem s ní snad mluvit?"
"My jen chceme něco vědět."
"Aha. A copak?"
"Kdy jste s ní mluvil poprvé."
"Už jsem vám řekl..."
"To máte tak. Když jsme se dověděli, že pan Bridges je z Londýna..."
"Je to veliké město, jak jistě víte."
"Ano, to víme."
"Pro případ, že naznačujete, že on a já jsme se mohli znát."
"Ale vy jste řekl, že ne."
"Správně. Říkám, že je tam dokonce víc obyvatel než tady. Mohl bych znát nějakého Jamajčana, proč ne, z Euston nebo z King's Crossu..."
"Ale vy žádného neznáte."
"Neznám."
"A s Cynthií Keatingovou jste se taky nesetkal..."
"Ne, teprve až..."
"Na večírku u Connie Lindstromové, ano."
"Přesně tak."
"Ani jste s ní nikdy předtím nemluvil?"
"Nikdy."

"Proto jsme o tom začali přemýšlet. Když jsme si přečetli své poznámky. Když jsme se dověděli, že pan Bridges..."
"Ahá, tak vy si děláte poznámky? To je od vás ale chytré!"
"Pane Palmere," řekl Carella, bylo by pro vás lepší, kdybyste se přestal chovat jako přemoudřelý hlupák!"
"Já jsem si neuvědomil, že je to pro mě špatné," řekl Palmer, zdvihl obočí, udělal svůj oblíbený kukuč a čtverácky se usmál. "Já jsem jen chtěl zdůraznit, že z Londýna pochází moře lidí, nic víc."
Ano, ale ne všichni nějak souvisejí s otcem Cynthie Keatingové."
"Já jsem se v životě nesetkal s žádným Andrewem Halem. A rozhodně s ním nijak nesouvisím, jak mi tu naznačujete."
"Pane Palmere," řekl Carella, "jak jste věděl, že Martha Coleridgeová chce od každého z vás sto tisíc dolarů?"
Modré oči se opět vykulily, obočí povytáhlo, rty našpulily. "Počkejte... snad si vzpomenu, snažím se," řekl. Čekali. "Pane Palmere?" řekl Carella. "Někdo mi to musel říct."
"Ano, ale kdo?"
"Nemůžu si vzpomenout."
"Se slečnou Coleridgeovou jste nemluvil, že ne?"
"Ovšem, že ne. V životě jsem se s tou ženskou nesetkal."

"Kdo vám to tedy řekl?"

"Nemám ponětí."

"Byla to Cynthia Keatingová?" Palmer neodpověděl.

"Pane Palmere, byla to ona, vidíte?" Pořád mlčel.

"Řekla vám taky, že její otec byl vlastníkem práv k původní hře?" Palmer zkrříl paže na prsou.

"A odmítl je někomu přepustit?"

Palmer se zatvářil, jako by jeho kočár právě přešel na hrbolatém dláždění uličníka a on poručil kočímu, aby na to nedbal a jel dál.

"Tak to bylo, vidíte?" řekl Carella.

Palmer vytáhl z kapsičky brokátové vesty lakované pouzdro na šňupavý tabák, opovržlivě je otevřel a strčil si šňupek do obou nosních dírek.

Zavolali Nellii Brandové a vyličili jí, co si myslí, že mají. Přinejmenším spolčení za účelem spáchání vraždy 1. stupně. Nellie jim poradila, aby si zajeli pro Cynthii Keatingovou a předvedli ji. Ona sama přišla za třicet minut. Hodiny ve služebně ukazovaly 19.35 a venku chumelilo ostošest.

Cynthii předvedli deset minut poté. Todd Alexander se objevil deset minut po osmé. Bez prodlení je informoval, že jeho klientka nebude odpovídat na žádné otázky, a upozornil je, že pokud ji ihned neobžalují, sebere se a odejde.

Zbývala už jen otázka, kdo to vydrží déle.

"Já bych tak nespěchala, Todde," řekla Nellie. "Máš šanci vydělat spoustu peněz."

"Ale? Jak, podle tebe?"

"Mám v úmyslu spojit ty dvě vraždy. Bude se to soudit dlouho. Doufám, že tvá klientka má biliony a triliony dolarů."

"O jakých dvou vraždách to mluvíš?" zeptal se Alexander.

"Tak nejdřív tu máme tu objednanou vraždu otce paní Keatingové..."

"Aha. Vražda na objednávku." Obrátil se k Cynthii a řekl: "Vražda na objednávku je vražda 1. stupně."

"Pověz jí radši, jakou má perspektivu, Todde," řekla Nellie.

"Proč si mám třepit hubu? Z toho ji chceš obvinít? Z vraždy 1. stupně? Jestli ano, tak to udělej!"

"Nač ten spěch? Nechceš si mě poslechnout? Můžu vám zachránit život," řekla Nellie a obrátila se k Cynthii. "Můžu vám taky ušetřit spoustu peněz."

"Děkuju," řekla Cynthia, "ale můj život není v nebezpečí..."

"Nenamlouvejte si, že..."

"... a peněz budu mít ažaž, jakmile se ,Pokoj, kde...' "

"Trest za vraždu 1. stupně je smrtící injekce," řekla Nellie. "Já vám nabízím jedinečnou příležitost."

"Co si vlastně myslíte, že máte?" zeptal se Alexander.

Mám starého pána, který stojí v cestě tomu, co tvoje klientka pokládá za obrovské jmění. A mám jeden slepičí mozek v Londýně, který se na to dívá stejně. Ti dva se domluví..."

"Paní Keatingová a nějaká osoba z Londýna, říkáš?"

"Ne nějaká, ale určitá a jmenuje se Gerald Palmer. Ten se také náramně obohatí, když bude mít hra úspěch."

"A oni že se domluvili na zabití otce paní Keatingové, tohle tvrdíš?"

"To předpokládám, Todde."

"Pěkně divoký předpoklad!"

"O Angličanech se ví, že už v dějinách...", řekla Nellie. "To se ví, Richard IL"

"Ani nemusíme chodit tak daleko."

"Říkáš, že..."

"Říkám, že ti dva sehnali nájemného vraha z Jamajky, který se jmenuje John Bridges, přivezli ho sem do Ameriky..."

Nellie, prosím tě..."

"Právě v tuto chvíli prověřuje Metropolitní policie jeho původ."

"Aha, teď tu máme i Sherlocka Holmese."

"Ne, je to jen detektiv Frank Beaton."

"To všechno je nesmysl," řekla Cynthia.

"Jak si přejete, rozhodnutí je na vás," řekla Nellie. "Co od ní chcete?"

"Jméno jejího partnera a toho najatého vraha."

"To může být leckdo."

"Ba ne, jen dva lidi."

"Co jí za to dáš?"

"To mluvíte o mně?" zeptala se Cynthia. "Momentíček, Cyn," řekl Alexander.

"Žádný momentíček. Kdyby na mě něco věděla, tak by se tady nesnažila smlouvat."

"Tohle si myslíte?" zeptala se Nellie. "Co nám za to dáš?"

"Když je prozradí, obviním ji jen z vraždy 2. stupně. Dvacet let proti ValIU."

"Sniž to na patnáct," řekl Alexander. "Dvacet s doporučením podmínky."

"Hele, tak to udělej aspoň na patnáct."

"Patnáct bez podmínky," řekla Nellie. "A nebo dvacet, třicet a čtyřicet a žádná podmínka. Než se naděješ, je v tom tvoje klientka na doživotí. Dej si poradit. Dvacet a doporučení."

"Bude jí šedesát, až vyjde."

"Padesát sedm," opravila ho Cynthia. Ale přemýšlela.

"Na druhé straně to může dopadnout úplně obráceně. Nezapomínej, že tady hrozí trest smrti. Bude čekat na popravu pět nebo šest let, dokud nevyčerpáš všechna svá odvolání - a konec."

"Doporuč podмінěně propuštění po patnácti letech," řekl Alexander. "To nemůžu udělat."

"Dvacet je moc."

"A valium není?" zeptala se Nellie.

10

První krok učinil Palmer nějak koncem září.

Říká Cynthii do telefonu, že ho z Ameriky zavolal Norman Zimmer, který se chystá uvést muzikál podle "Pokoje, kde bydlí Jenny", vi už...? "Ano, mluvil se mnou," říká Cynthia.

"Moc nerad vás takhle obtěžuju," říká on, "ale pokud jsem pochopil správně, k tomu uvedení hry nemusí dojít, protože váš otec je neústupný."

"Ano, já vím."

"To je ale hrozná škoda, nemyslíte?" říká Palmer. "Všichni ty lidi, který by si vydělali nějaký ten groš."

"Já vím," říká Cynthia.

"Nemohla byste si s ním promluvit?"

"Mluvila jsem s ním. Ani se nehne."

"Je to ale škoda."

"On totiž chrání Jessiku, víte."

"Kdo je to?"

"Jessica Milesová, která napsala původní hru. Je přesvědčený, že Jessica by si nepřála, aby se muzikál dával znova."

"Skutečně? A proč?"

Protože to poprvé dopadlo tak příšerně."

"Ach tak! Ale já si to nemyslím, a vy? Já jsem četl dědečkovu knihu a taky jsem slyšel ty písničky. Víte, že jsou dobré? Mimo to, oni píšou nové písničky a nový libreto a - ne, je to skutečně škoda. Protože si myslím, že by to mohla být dobrá věc. A myslím si, že bychom mohli všichni parádně zbohatnout. Když se to uskuteční."

V telefonu to zapraská.

Snaží si představit Londýn. Nikdy tam nebyla. Vidí v duchu komíny a dlážděné ulice. Vidí muže s límcí od sazí a ženy v dlouhých, v pase přešitých šatech. Představuje si, jak Big Ben odbíjí hodiny, a regaty na Temži. To všechno si představuje a sebe, jak tam jednou pojede.

"Prosím vás, nemohla byste s ním promluvit ještě jednou?"

Příště, někdy počátkem října, volá ona. On se právě vrátil z práce, tam v Londýně je sedm hodin, tady v Americe teprve dvě odpoledne. Říká jí, že pracuje u "posledního z vydavatelů na Bedford Square", tuší, že tu formulaci používá často. Ve způsobu jeho řeči je fakticky něco, co způsobuje, že to, co říká, zní vyumělkovaně a naučeně, jako by hrál jakousi roli. Bude to nedostatek bezprostřednosti, myslí si Cynthia, všechno, co říká, zní proto uměle a nacvičeně, jako by za slovy nebyla žádná podstata.

"Mluvila jste s otcem znova?" ptá se Palmer. "Několikrát."

"A? Neustoupil."

"Hmmm."

"Nechce slyšet rozumné argumenty. Říká, že ta hra je pro něj posvátná, protože mu byla svěřena..."

"Nesmysl."

"On tomu věří."

"Musela to napsat pámbuví kdy."

"V třicátém roce našeho století."

"Norman říká, že je to děsná ptákovina."

"Otec myslí, že je to prostě báječné."

"No, jak říkala ta stará panna, když políbila krávu..."

"Ale je škoda, že se to muselo stát zrovna teď. Myslím tu příležitost. Že by se muzikál uvedl znova."

"Jak to myslíte?"

"No... za deset let by to bylo mnohem lepší."

"Já nechám..."

"Nevadí. Neměla jsem to říkat." Promiňte, ale já pořád ještě..."

"Já jenom... otec není moc zdravý, víte."

"To je mi líto."

"A já ty problémy, co má on, v žádném případě nemám."

"Problémy? Jaký...?"

"S tou hrou. Z které se dneska dělá ten muzikál. Já k Jessice Milesové nemám žádné citové vztahy. Já jsem ji ani neznala. Chci říct, že mi na její hře vůbec nezáleží. Já osobně bych byla ohromně ráda, kdyby se muzikál dával znova."

"Ale co s tím má společného, že by za deset let...?"

"Otec odkazuje ta práva mně."

"Ne?"

"Práva na její hru. Až umře. Stojí to v jeho poslední vůli."

"Už chápu."

"Ano."

Nastalo dlouhé ticho.

"Jenže," řekla Cynthia, "dneska je dneska, a ne za deset let, že?"

"Ne, to ne," přisvědčil Palmer.

"Je prostě dneska."

"Ano, je to tak."

Zavolá ji znova 18. října. Tady v Americe je půlnoc, tam u nich v Londýně je pět odpoledne, jak říká, ale on nemůže usnout.

"Pořád jsem myslel na vašeho otce," říká. "Já taky."

"Je to tak hrozná škoda, že se nechce vzdát těch práv, nemyslíte? Promiňte, ale vysvětlila jste mu své stanovisko úplně jasně? Řekla jste mu, jak se díváte na uvedení toho muzikálu?"

"Ach ano, tisíckrát."

"Jsem si jistě... musí si přece uvědomit, nemyslíte, že jakmile jednou zemře... promiňte mi to... vy s tou hrou naložíte, jak vás napadne? To si neuvědomuje?"

"Určitě ano."

"Zdá se to nespravedlivý, že?"

"A j ak."

"Zvlášť, když na tom není se zdravím moc dobře." Měl už dva infarkty."

"Člověk by si myslel, že vám dá tu hru ihned, a proč taky ne? Tady to máš, Cynthia, dělej si s tím, co uznáš za dobrý."

"Svému jedinému dítěti," řekla Cynthia. "Tak by si to člověk představoval."

"Ale on to neudělá."

"Já vím, některý lidí, když dosáhnou určitého věku..."

"To není tím. Je to prostě starý paličatý blázen. Někdy si přeju..." Nechala větu nedořečenou.

On čeká.

"Někdy si přeju, aby umřel zítra," říká Cynthia. Nastává další ticho.

"To jistě nemyslíte vážně?"

"Asi ne."

"Nemůžete to myslet vážně."

"Ale ano, můžu."

V poštovně pracuje s Palmerem jeden Jamajčan, jmenuje se Charles Colworthy, a ten zná Jamajčana Delroye Lewise, který zná ještě dalšího Jamajčana, nějakého Johna Bridge, proslaveného prý tím, jak vysvětluje Palmer, že má co dělat s drogami a všelijakými násilnými činy.

"Já bych nechtěla, aby mu někdo ublížil," řekne Cynthia hned. "To se ví, že ne."

"Říkal jste násilné činy."

"Ujistil mě, že by to bylo bezbolestný."

"Vy jste se s ním sešel?"

"Několikrát."

"Jak že se jmenuje?"

"John Bridges. Je ochotnej to pro nás udělat, jestli ovšem pořád ještě chcete."

Moc jsem o tom přemýšlela." nJá taky."

"Zdá se, že na tom není nic špatného, co říkáte, Gerry?"

"Není."

Dlouhé ticho.

Všechno jako by se dělo příliš rychle. "Kdy... kdy by to udělal?"

"Někdy před koncem měsíce. Bude potřebovat, aby ho někdo představil. To budete muset zařídit vy."

"Aby ho někdo představil?"

"Vašemu otci."

"Je to černoch?"

"Je, ale má hodně světlou pleť."

"Já totiž žádné černochy neznám."

"V tom případě..."

"Nevěděla bych, co mu mám říct."

"Prostě řeknete, že je to jeden váš londýnskej známej."

"Já jsem v Londýně nikdy nebyla."

"Můžete říct známej známýho. Že se tu zdrží jen pár dnů. A že byste chtěla, aby ho váš otec poznal. Tak to můžete říct."

"Ale proč by chtěl někdo poznat mého otce?"

Můžete říct, že taky jednou pracoval v nemocnici. Jako váš otec. Tak by měli něco společnýho. Dám vám jméno jedný londýnský nemocnice."

"Já jsem v životě nikoho otci nepředstavila."

Bylo by to jen proto, aby neměl nějaký podezření."

"Byl by nedůvěřivý."

"Jen někdo, s kým ho chcete seznámit. Ošetřovatel nemocnejch. Totéž, co bejval váš otec."

"Nebude ho to bolet, že ne?"

"Ne, ne, nemusíte mít obavy."

"Kdy jste říkal, že by to bylo?"

"Přijede, jakmile mu řekneme. Bude chtít zaplatit polovičku napřed a druhou potom."

"Kolik chce?"

"Pět tisíc."

"Je to hodně?"

"Myslím, že je to rozumná cena. Dolarů, ne liber."

"Nechtěla bych, aby ho to bolelo," říká Cynthia znova. "Ne, nebude."

"Tak..."

"Ale já mu musím říct ano, nebo ne."

"Co myslíte vy, že bychom měli udělat?"

"Já myslím, že bysme to měli provést. Dva a půl tisíce dolarů je na mě hodně, ale pokládám to za seriózní investici..."

"Ano."

"... za příležitost, jak si polepšit. Nemůžu samozřejmě mluvit za vás... ale... já jsem toho v životě doopravdy moc neužil, Cynthia. Pracuju v podatelně, na bály do Windsorského paláce mě nevezou. Jestli ta hra bude mít úspěch, všechno se změní. Začnu... jak bych to řek... začnu si žít."

"

"Ano."

"Myslím, že to máme udělat," řekl. "Docela vážně."

"Tak tedy..."

"Představuju si to takhle. Jestli souhlasíte, dám Johnovi polovičku, než odjede z Londýna, a vy mu zaplatíte zbytek, až bude po všem. Tam u vás v Americe. Potom. Souhlasila byste s tím takhle?"

"Myslím, že ano."

"Mám mu teda zavolat?"

"Já..."

"Říct mu, ať se do toho s našim souhlasem pustí?"

"AIIIO."

Teď, když sedí v poručíkově kanceláři se svým advokátem a detektivy, sklopí oči a říká: "John byl moc příjemný. Hned si s otcem padli do noty. Ale mně způsobil spoustu nepříjemností. Protože řekl, že to bude vypadat jako nešťastná náhoda, a ono to nevypadalo."

Gerald Palmer zavolal na britský konzulát hned, jak mu policisti řekli, z čeho ho obžalují. Konzul, který se dostavil na policii, se jmenoval Geoffrey Holden. Byl to poněkud korpulentní pán mezi čtyřicítkou a padesátkou a hladil si ježatý knír, který připomínal plukovníka jezdeckva. Svlékl si těžký zimník a pověsil ho na věšák v rohu. Pod ním měl tmavě šedivý oblek s vestou a zářivě žlutou kravatu. Palmerovi sdělil, že je to v tomto týdnu jeho první případ BON, což znamená, britský občan v nesnázích.

"Tak vražda, říkáte?" zeptal se. "Kohopak jste zabil?"

"Já jsem nikoho nezabil," řekl Palmer. "Nekecejte."

"Já vám povím něco o amerických zákonech," řekl Holden. "Jestli jste skutečně najal vraha, aby někoho zabil, tak jste stejně vinen jako člověk, který zmáčkl kohoutek. Vražda na zakázku je vražda 1. stupně a trestá se smrtí. Smrticí injekcí. Používají valium. Dávku, která způsobí zástavu srdce. Spolčit se s někým za účelem usmrcení někoho je další trestný čin. Pokud jste učinil jednu z těchto věcí nebo obě..."

"Neučinil jsem nic."

"Chtěl jsem říci, že to s vámi špatně dopadne. Pokud jste se jich dopustil. Ale vy říkáte, že jste se jich nedopustil."

"Ano, nedopustil."

"Vaše britské občanství není omluvou, to jen mimochodem. Nedává vám to právo na imunitu."

"Já nepotřebuju imunitu. Nic jsem neproved."

"To je dobře. Znáte nějakého Johna Bridgeese?"

"

"Ne."

"Oni si ale myslí, že ho znáte."

"Neznám."

"A co Charlese Colworthyho?" Palmer vyvalil oči.

"Prý s vámi pracoval u Martinse a Grenvilla. Dobré nakladatelství, není-liž pravda? Znáte ho?"

Palmer přemýšlel.

"Podle nich," řekl Holden "zná Colworthy někoho, kdo se jmenuje Delroy Lewis, a ten vás spojil s tím Bridgesem, kterému jste vy a Cynthia Keatingová zaplatili společně pět tisíc dolarů, aby zavraždil jejího otce. Ale ono to tak není, že?"

"No, já Colworthyho znám, to ano. Ale..." Ach, tak vy ho znáte?"

"Ano, pracujeme spolu v podatelně. Ale ani mě nenapadlo najímat..."

"To je dobře. Tak já jim prostě řeknu, že se zmýlili."

"Odkud vůbec vzali ta jména?"

"Od té paní."

"Od který paní?"

"Od Cynthia Keatingové," řekl Holden a strčil palce do kapsiček u vesty. "Píchla to na vás."

Palmer se na něho podíval.

"Ale jestli jste s tím neměl nic společného..."

"Tak moment. Jak to myslíte? Jen proto, že jim řekla jméno někoho, s kým pracuju..."

"Také jméno toho druhého. Delroye Lewise. Toho, který vede přímo k Bridgesovi. Který zabil jejího otce."

"Abyste věděl, já znám jenom Charlieho. S tím pracuju. Třeba jsem se jí o něm zmínil. Jen tak mezi řečí. Jestli ano, tak se s ním spojila zřejmě sama."

"Aha," řekl Holden a přikývl. "Aby se ho zeptala, jestli zná někoho, kdo by jí pomohl zabít otce, tak to myslíte?"

"No, já... Já přece nevím, co po něm chtěla."

"Zavolala do Londýna, aby zařídila tu vraždu, takhle si myslíte, že to bylo?"

"Já si nemyslím nic. Já se jen snažím vysvětlit..." Ano, že vy osobně jste v tom neměl prsty."

"Neměl, ani v nejmenším."

"Takže paní Keatingová jim lže. Vlastně lhala. Ona se totiž s nimi dohodla, abyste věděl. Neobžalují ji ze spolupachatelství a obvinění z vraždy sníží na druhý stupeň. Dvacet nebo doživotí a doporučení podmíněného propuštění." Holden se odmlčel. "Možná, že dokonce nabídnou totéž i vám. Anebo také ne."

Palmer na něj civěl.

"Kvůli té druhé vraždě, která s tím souvisí." Palmer nepřestával civět.

"Oni si myslí, že tu jste spáchal vy na vlastní pěst. Vraždu té staré dámy, Marsy Coleridgeové. Já nemám tušení, jak ta do toho všeho zapadá, ale jak se zdá, vyhrožovala soudem pro porušení svých autorských práv. Znáte tu dámu, o které mluvím?"

Ano," řekl Palmer.

"To by představovalo tu druhou část vraždy prvního stupně," řekl Holden a hladil si knír. "Proto pochybuji, že by vám nakonec navrhli totéž."

"Já od nich nic nechci."

"Taky není třeba. Vždyť jste nic nespáchal."

"Nespáchal."

"Řeknu jim, aby se tím dále nezabývali."

"Ovšem. Nemají důkazy."

"To bych tak docela neřekl, mají přiznání té dámy. A to z vás přirozeně činí spolupachatele. Naši mládenci možná dostanou také něco z Bridge, jestli ho najdou. Zřejmě po něm pátrají. V Euston. Bydlí v Euston v Londýně."

Palmer opět mlčel.

"Na kauzi vás nepustí, to si uvědomujete, že?" pokračoval Holden. "Jste cizinec zapletený do vraždy a nikdo nebude riskovat váš útek. A než se to tak nebo onak vyřídí, odeberou vám cestovní pas." Těžce si vzdychl, řekl: Tak já vám obstarám obhájce," a šel k rohu, kde měl pověšený zimmník. Nasoukal se do něho, zapnul knoflíky a zády k Palmerovi řekl: "Něco, co... byste jim nabídl, asi nemáte, že ne?"

"Jak to myslíte?"

Holden se k němu otočil.

"To je tak," řekl. "Já vám musím říct, že po přiznání té paní toho mají pro trestní obžalobu víc než dost. Jestli dostanou toho Jamajčana a on promluví, bude to pro vás horší, ale i bez toho mají docela slušný případ."

"Ale já jsem nic neprovedl!"

"Dobře. Na to zapomeňte. Promiňte. Já si s nimi promluví." Otevřel dveře, zaváhal, obrátil se znova k Palmerovi a řekl:

"O té mladé černošce, kterou někdo ubodal v Diamondbacku, byste nevěděl nic, že?" Palmer na něj jen zíral.

"O Althee Clearyové. Protože oni mají rádi uzavřené případy, víte. Kdybyste jim mohl říci něco o téhle vraždě... mimochodem, oni se nesnaží svést to na vás, myslí si, že to spáchal ten Jamajčan na vlastní pěst. Nějak se s tím děvčetem pohádal, dostal vztek... Ale to nic." Ztišil hlas. "Ale jestli se vám o tom zmínil... třeba než se vrátil do Londýna... stálo by to za to, nemyslíte?"

Palmer mlčel.

Holden řekl téměř šeptem: "Je to jen sprostý zabiják a dealer, víte." Palmer seděl jako zcepenělý.

Asi ne," řekl Holden.

Najednou ho napadlo, že ten člověk je prostě neobyčejně hloupý. Vzdychl ještě jednou a odešel.

Ve služebně uvažovali, jak to asi bylo s Altheou Clearyovou.

"Vezme toho Jamajčana k sobě do kvartýru," navrhl Parker. "On jí dá do sklenice rohypnol a myslí si, že je to oukej."

Jenže zatímco čeká, až to začne fungovat, ona jen tak mimochodem řekne, že je pracující a že ho to bude stát dvacku. On se urazí, protože za to v životě nemusel platit, ženskéj ani mužskéj. A tak ji probodne..."

"Možný to je," řekl Brown, "ale zapomínáš na něco..."

"Na co?"

"Je buzík."

"Ne, je podobojí."

"Myslí si to."

"Nebyl by s ní, kdyby nebyl," trval na svém Parker.

Přijde do bytu," stál na svém Brown, "hodí jí tam ty pilulky a jde po ní. Potíž je v tom, že je buzík. Ona ho nevzrušuje."

Nejde mu to. Tak se naštvě a oddělá ji."

"Možný to je," řekl Meyer, "ale mohlo to být taky jinak."

"Jak?"

"Bridges jí tam hodí ty pilulky, že jo? Za pět minut, nebo tak nějak, začne se to děvče cítit nějak divně. Obviní ho, že jí dal něco do pití. On zpanikaří, popadne v kuchyni kudlu a vrhne se na ni."

"Jo, třeba tak," řekl Kling, hale já si myslím, že se to stalo takhle. Vejde do bytu..."

"Co kdybysme si dali pizzu, kdo je pro?" zeptal se Parker.

Říká se jim Yardie; je to člověk, kterej k nám přijede s falešným nebo ukradeným pasem," řekl Carella. "Obvykle, ale ne nutně, je to černoš z Jamajky mezi osmnácti a pětatřiceti lety. Bud' už má trestní záznam..."

"Bridges už ho má?" zeptal se Byrnes.

"Nikoho toho jména v kartotéce nemají. Řekli, že je to asi nováček, pořád přijíždějí a odjíždějí. Nejvíc jich kšeftuje s drogama. Sehnat rohynol by pro něj byla hračka."

Hledají ho kvůli něčemu?"

"V Anglii ne. Aspoň zatím."

"Dávají mu na čas," řekl Byrnes. "Mezitím běhá někde po Londýně."

"Nebo po Manchesteru."

"Prostě někde. Ale my ho fakticky nepotřebujeme, Pete. Nellie říká, že prokázanej skutek stačí."

"Spolupachatelství a prokázanej skutek."

"A to už Nellie má."

"Tak dál ať se stará královna matka," řekl Byrnes.

Ollie byl nervózní jako puberták, který žádá o první schůzku. Na vizitce, kterou mu dala, bylo číslo telefonu. Zavolal a nechal telefon vyzvánět třikrát, čtyřikrát, pětikrát...

"Haló?" Slečna Hobsonová?"

"Ano."

"Tady je detektiv Weeks. Hovořili jsme spolu o hodinách na piano, pamatujete se?"

"Nepamatuju. Detektiv jak?"

"Weeks. Oliver Wendell Weeks. Vyšetřoval jsem vraždu Althey Clearyové, vzpomínáte si? Velký Ollie mi někdy říkáj," přiznal a byla to lež, "chtěl jsem se naučit pár písniček, pamatujete?"

"Ach ano, pamatuju," řekla. "Pořád ještě chci."

"Aha," řekla.

"Mám seznam, z kterého si můžem vybrat."

"Našli jste ho?"

"Koho, slečno Hobsonová?"

"Toho, co zabil Altheu."

"Teď právě je v Londýně. Přenecháváme to tamějším poldům, jsou prej perfektní. Kdy můžeme začít, slečno Hobsonová?"

"To záleží na tom, které písničky se chcete naučit."

"Jsou snadný, nedělejte si starosti."

"To mě uklidňuje," řekla suše. "Ale které přesně to jsou?"

"Hádejte?" řekl a zešířila se do telefonu usmál.

Neměli ponětí, že jsou uprostřed rasového vzbouření, dokud na ně nedolehlo v plné síle. Až do té chvíle se mírumilovně dívali na televizi a pomalu usínali. Kling věděl, že musí být zítra ráno v osm ve služebně, a Sharyn věděla, že její den začne přibližně ve stejnou hodinu v ordinaci v čísle 24 na Itankinově náměstí. Ani jeden neočekával výbuch a překvapilo je, když k němu došlo.

Konkláve mluvících hlav nabízelo na obrazovce svůj kolektivní názor na válku, volby, svatbu, silniční katastrofy, soudní procesy, neštěstí, sport, na cokoli, protože v Americe nestačí seznámit diváky se zprávami, ale musíte k tomu mít ještě půl tuctu komentátorů chvástajících se svými názory na zprávy, které se právě odvysílaly. Na pozadí toho randálu vyprávěl Kling Sharyn o mimořádném počtu lidí, kteří se v tom právě uzavřeném případě navzájem udávali, byl to skutečně sbor kryš udávajících toho druhého každému, kdo byl ochoten poslouchat. Vtom pronesla na obrazovce jakási blondýnka něco o tom, čemu se říká "modrá stěna mlčení", a Sharyn řekla "Psst" a někdo jiný, černoš, zařval, že modrá stěna mlčení by neplatila v případě Milagrose, kdyby byl bílý, a někdo jiný, tentokrát běloch, zařval: "Ten váš Milagros je vrah", a Kling řekl, že Milagros je jeden z těch, o kterých se mluví, a Sharyn řekla znova "Psst", když on chtěl říct jenom, že Hectora Milagrose udal Maxie Blaine, kterého udala Betty Youngová, a že základní charakteristikou celého případu je právě udávání.

"Nevíte ani, jestli ty chlapi, co tam přišli, byli bílý, nebo černý," vykřikl někdo na obrazovce.

"Nevíte ani, jestli to byli poldové, nebo ne," zařval někdo jiný. "Byli to poldové a byli bílý!"

"Sázím se, že jo," řekl někdo jiný, ale ten hlas nepřicházel z televize, nýbrž z polštáře vedle Klinga. Otočil se a podíval se na ni.

Blondýnka v televizi velice klidně řekla: "Nevěřím, že by policie našeho města mlčela, kdyby byla svědkem tak brutálního bití. Policie..."

"Dej s tím pokoj," řekla Sharyn.

"... prostě nevěděla, co se tam děje, to je všechno. Kdyby to byli..." Černoš na obrazovce řekl: "Ten, kdo je tam pustil, to věděl."

"Každý policajt v našem městě to ví," řekla Sharyn.

"Já ne," řekl Kling.

V televizi to byla už skutečná babylonská věž, záplava protikladných tvrzení, jejíž hlasitost a zuřivost rostla každou minutou.

"Místo aby se chovali jako šaškové..."

Jsou taky černý policajti, abyste věděli! Ty by určitě..."

"Ty by ses přihlásil, kdybys..."

"Chceš na nich, aby udávali?"

"To není udávání, když ten člověk..."

"Milagros byl ve vazbě."

"Je to zločinec!"

"Ty, co ho zmlátili, jsou taky zločinci!"

"Vrah!"

"... a málem ho zabili!"

"Je černej!"

"Proto ho zmlátili!"

"Pojď ke mně," řekla Sharyn.

Tiskli se k sobě navzdory těm rozvášněným hlasům. "Nechceš si zatančit?" řekl Kling nakonec.